

INEL DE AUR FĂRĂ CORB

Antologia tinerilor hunedoreni
lansați de revista "PROVINCIA CORVINA"

Biblioteca "Provincia Corvina"

Editura POLIDAVA
2006

INEL DE AUR FĂRĂ CORB

*Antologia tinerilor hunedoreni
lansați de revista „Provincia Corvina”*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVU, Eugen – URDA, Ion

INEL DE AUR FĂRĂ CORB / Antologie hunedoreană –

Deva: Editura POLIDAVA, 2006

ISBN

INEL DE AUR FĂRĂ CORB

*Antologia tinerilor hunedoreni
lansați de revista „Provincia Corvina”*

Ediție îngrijită de Eugen EVU și Ion URDA

**Biblioteca
„Provincia Corvina”**

**Editura POLIDAVA
2006**

Această antologie apare cu sprijinul financiar al Primăriei și Consiliului Local al municipiului Hunedoara, cu ocazia Zilei Hunedoarei 2006.

Antologatorii și semnatarii mulțumesc edililor pentru sprijinul acordat.

Selecție, prezentare, procesare: **Eugen Evu**

Tehnoredactare: **Ion Urda și Nicolae Szekely**

Colaboratori: **Grațian Ordeanu, Florin Scurtu, Marcela Herban, Lucia Tănase, Savina Popa și Cornelia Popoiu**

Editor coordonator: **Ion Urda**

Grafica: **Flavia Achim și Clara Palcău** (elevi), **Radu Roșian, Üzeyin Gayci** (Franța)

Coperta 1: grafică de **Victor Brauner**

CUVÂNT ÎNAINTE

Hunedoara a dat, de-a lungul timpului, oameni de seamă pentru țara noastră, de la actori, scriitori, pictori, la profesori și oameni de știință, iar acest lucru nu e deloc puțin pentru orașul nostru. Toate acestea s-au datorat școlilor de tradiție din oraș, cadrelor didactice, care s-au implicat cu devotament în meseria lor, și, nu de puține ori, datorită „puterii exemplului”, de care n-am dus lipsă, din fericire, în domeniul artistic, deși am fost oraș muncitoresc.

Împovărați de timpul pe care îl trăim cu toții, când nu deschizi bine televizorul și afli de acte de violență asupra copiilor, de tineri care se pierd datorită tentațiilor ucigătoare de tot felul, când în drumurile noastre zilnice nu se poate să nu vezi măcar un copil care cerșește sau un om matur căruia i se vede pe față disperarea provocată de povara grijilor zilnice, apariția acestei cărți ne oferă certitudinea că mai există tineri talentați și dragoste pentru frumos. Acești tineri, cu care ne mândrim, vor duce mai departe numele acestui oraș, iar noi, societatea, suntem datori să-i sprijinim cu tot ceea ce ne stă în putință.

CUVÂNT ÎNAINTE

Ca primar al municipiului Hunedoara, în numele Consiliului Local, vă asigur că vom fi deschiși mereu spre sprijinirea și îndrumarea tinerelor talente hunedorene.

Toți (părinți, profesori, îndrumători etc.) trebuie să ne adaptăm prezentului, să ne lăsăm modelați alături de tineri, cu maturitatea dobândită de-a lungul vieții să-i protejăm, să-i ajutăm, să-i învățăm că viața are și reguli, dar și să ne transpunem la vârsta lor și la noutatea vremurilor, pentru că atunci când un copil te simte aproape, când realizează că poate avea încredere în tine, el se va strădui s-o merite. Educația, de orice natură, cere muncă și răbdare. Poate mulți dintre noi greșim că ne dorim totul prea repede, nu avem răbdare nici cu noi, nici cu cei din jurul nostru și de aici apar dezamăgirile, eșecurile și, în cel mai rău caz, unii dintre noi o apucăm pe un drum greu, fără întoarcere.

Dar când vezi că există și astfel de tineri talentați, iubitori de cultură, când vezi că se întâmplă și astfel de lucruri frumoase, ca editarea acestei cărți, sufletul ți se umple de bucurie și realizezi că munca, dorința, dăruirea ta nu au fost în zadar. Întreaga înțelepciune a bătrânului Orient e conținută într-un proverb al chinezilor: „*Acela care merge încet, ajunge departe*”, iar noi, românii, am completat înțelepciunea cu „*Cine se scoală de dimineață, departe ajunge*”.

Eu cred că acești tineri, prezenți în această antologie, s-au trezit devreme, în „*diminețile vârstei lor*”, cu dorința de-a învăța, de-a reuși, de-a învinge orice „*intemperie*” a vremurilor și au avut șansa să aibă alături de ei „*exemple*”, care i-au luat de mână și i-au ajutat în drumul lor spre a *ajunge departe*.

Nicolae SCHIAU

Primarul municipiului Hunedoara

Mihai – Victor

AFILOM

Data nașterii:

9 iunie 1979 / Hunedoara

Studii:

- Liceul Teoretic “Iancu de Hunedoara”
- Universitatea “Politehnica” Timisoara – Facultatea de Inginerie Hunedoara – specializarea electromecanică
- Curs postuniversitar de Marketing, Management și Resurse Umane – Facultatea de Inginerie Hunedoara

Debut:

Revista “Provincia Corvina”, nr.19, septembrie 2001

Debut editorial:

“Șerpii Soarelui”, editura EMIA – Deva, 2001

Încă de la prima sa carte, observam la acest tânăr pădurean o anume neliniște, o anume stare de presimțire, de întrezărire a sacralității în real, dar și o ispită a străpunerii, prin scrutări ezoterice, a acestui „zăbranic” (maieutic zicând), care acoperă „vederea interioară”, Victor Mihai AFILOM intuind magia existenței (magic world)... Poetul coboară dintr-un spațiu muntenesc, sufletul lui este rural, dar impactul cu “veacul de fier”, ori cu stihialul valpurgic, de vipii solare, de arderi și de lumină explozivă. Aflăm la el și freamățul mistic – S.F.-ist, tânărul fiind un imaginativ – fantast structural. Un suflu chtonic transpare în unele poeme cu ton contestatar, chiar rebel, nota bene. Afilom a scris și un roman, dar eu cred că pentru el scrisul este trestia cu care se scufundă sub apele onirice.

Eugen Evu

RETORICA MACILOR ROȘII

peisaj marin

Am fotografiat cerul,
Și am dezvoltat în suflet,
O frântură din nemărginirea lui...
Era albastru-indigo,
Iar norii fugeau straniu
Spre un continuum atemporal.
În obiectiv am întemnițat
Și un soare supărat
De valurile ciclopice
Ce încercau să-i estompeze strălucirea,
Era acolo și pescărușul Livingstone,
Zburând anevoie cu o aripă rănită
Din care curgea purpură sângerie
În oceanul verde-smarald.
Oceanul era verde,
Căci algele se contopeau
În simbioza cu ființa lui marină.
Algele pluteau libere
Pe suprafața translucidă,
Iar unicul lor punct de referință
Era Avata,
Piatra ascunsă din adâncuri.
Grifonii învolburau pânza apei,
Urmărind sirene goale,
Ce-și revelau sânii
Cu sfârcuri de coral
În vâltori de șuvoaie argintii.
Narvalii cu corn de sîdef
Străpungeau membrana iluzie
A apei transparente,
Încercând să împungă soarele
În avântul lor luciferic,
Demoni inverși,

Căzând de jos în sus.
Balene uriașe expirau
Arteziene utopice,
Pictând orizontul
Cu nuanțe expresioniste,

Iar delfinii întâmpinau
Corăbii cu catarge fumurii,
Ce se profilau discret la orizont.

Am fotografiat cerul
De pe corveta lustruită
De un mus adolescent
Cu apă sărată
Și molecule de plancton.
Aruncăm ancora în larg
Pentru a ne contopi
Cu Afrodita – zeița zămisliță
Din spuma de mărgăritar a oceanului.
Aruncăm colacul de salvare
Celor ce au înotat prea departe
În apa salină și înșelătoare.
Insula din ziua de ieri
Am revăzut-o retrospectiv
Ne aștepta în clipa ce a trecut
Undeva la babord.
Meduzele și-au început
Dansul tranchilizant,
Întinzându-și tentaculele peste tot.
Căluții de mare și-au prins cozile
De ficușii uriași,
Ce și-au împlântat rădăcinile
În teluricul care se ascunde în străfunduri,
Curcubeul și-a întins
Arcul rășfrânt
Peste orizontul încremenit
În liniștea primordială.

peisaj autumnal

Toamna a aureolat natura
Cu bronzul clopotelor din catedrale
Și a început recviemul
Vibrațiilor eruptive din soare.
Fructele pârguite
Atârnă precum niște promisiuni
Printre frunzele poleite
Cu rugina armurilor medievale.
Stoluri călătoare
Se pierd printre razele incerte
Spre ținuturi mitice
Dintr-o Africă – utopie.
Frunzele cad lin
Efectuând looping-uri îndrăznețe
Și sărutând pământul jilav
Cu fruntea lor de aramă

Cohorte de furnici se ostenesc
Sub povara recoltei
Urcând treptele
Altarului-mușuroi
Plămădit din humă și noroi.
Albinele se pierd
Printre florile târzii
Într-un balet inițiativ
Cu staminele virile
Ce le fecundază cu
Pulbere aurie de polen.
Deasupra tuturor
Soarele a devenit un
Deus Otiosus
Ce nu mai are forța
De a domina un univers
Cuprins de văpaia sa plăpândă.

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

aripile fluturelui
(așteptând între primăveri)

Soarele văzut printre aripile fluturelui
E doar o părere de rău
Filtrată printr-un caleidoscop cromatic
De nuanțe incerte.
Soarele se transpune pe aripile fluturelui
Ca într-un șevalet multicolor
Într-o explozie de lumini înșelătoare.
E liniște,
Când privești soarele printre aripile fluturelui,
Doar greierii știu să o tulbure,
Vibrând cu viorile de chitină
Cadența trohaică dintr-o altfel de lume.
Primitivă
Pumnale de silex
Mi-au înfipt în inimă
Neardenthalienii ce mă vânează
În jungla de beton
A urbei lacustre.
Se închină cu fervoare
Zeilor citadini
Ce neucid speranțele.
În cavernele paleoliticului
Ard focurile cele mari
Peste care sar neofiții
Cuprinși de extaz.
Societate gentilică
Venerează mamuții
Ce stăpânesc cetatea și turma
Prin puterea logosului,
Prin puterea drahmei de argint,
Prin puterea totemului,
Pumnale de silex
M-au mutilat dureros,

Mi-au străpuns inima
În ritualul ancestral
Al falsului oraș modern
Din epoca primitivă.
Cadavru pe afetul tunului
Cadavru pe afetul tunului fumegând,
Revoluții martiric eșuând,
Într-o dogmă moartă
Și o lege deșartă.
Elohimi crează o nouă societate,
În care poeții sunt alungați din cetate,
Platon zâmbește malefic
Și Che Guevara moare patetic.

Ana
(bunicii mele)

Trup sfânt și chinuit,
Pe podeaua rece prăbușit,
Gest neîmplinit....
Garoafa albă s-a veștejit.

Trup sfânt și imobil,
Timp crud și universal valabil,
Pat metalic de spital,
Perfuzii cu fluid vital.

Trup sfânt și ostenit,
Destin în amurg izbăvit,
Infinite și dureroase momente,
Halate albe, infirmiere indiferente.

Filip în strai de lumină veghează,
Pe obrazul crispat te sărută o rază,
Trup de țărână, umană crisalidă,
Suflet, aripă de fluture de zbor avidă.

zoon pugnax

Din spirit de frondă,
Din spirit rebel,
Ani au trecut de la acea odă,
Închinată unui ideal efemer....

Să fi fost orb sau inuman,
Vrăjit de crezul lui Cioran ?
Ori de odiseea bunicului- țăran
Ce a îmbrăcat cămașa de legionar?
D'Annuzio Gabriele ori poate Radu Gyr
Poeți de dreapta oblojiți cu mir....
Eliade atras cândva de visul verde
Știa că ochiul Atotștiutor îl vede.

Poate par ipocrit dacă-mi reneg versul
Ce-mi inflama cândva întreg universul,
Dar mă arde lacrima unui înțelept evreu
Ce a văzut flăcările de la Birkenau.

Am înțeles și eu, dar poate prea târziu,
Prin ochii unui pianist dintr-un ghetou pustiu,
Ori prin viziunea unui geniu iudaic....
Spielberg... ori Polanski... maestru liric.

Apoi într-o zi am urcat si în Trenul vieții
Și am râs și am plâns scâldat de soarele dimineții,
Am înțeles că sunt toate dogme arhaice
Întrezărite de spirite lirice.

Au clădit utopii, sisteme si ideologii,
Iar Nebunii au lovit în temelia sinagogii,
Mă detașez senin de crezul legionar
Ce l-am trăit ca un simplu avatar.

Nu am nici o datorie morală față de voi,
Decemviri ori Nicadori ori alți falși eroi,
Trist au murit Căpitanul, și Moța, și Marin,
Dar eu nu vreau să mai sorb pocalul cu venin.

retorica macilor roșii

Mac roșu
De pe câmpiile getice,
Grăiești prin inflorescența purpurie,
Aureolată de razele Soarelui,
Rădăcinile încleștate
În huma răbdătoare,
Lujerii verzi și sămânța
Halucinogenă
Toate îmi vorbesc
Despre diafanele acuplări
Între fluturi și petalele
Încărcate cu polen...
Stropi de sânge
În lanul auriu.

Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara

Hanna Izabella BARANYAI

Eseurile și schițele Hannei Isabella Baranyai, elevă în clasa a XII-a a Colegiului „Traian Lalescu”, sunt scrise cu nerv epic și vibrație empatică față de semenii ei...

Frazarea este remarcabilă prin concizie, implicare emoțională delicat controlată, fără excese

ornamentice, așadar arderea afectelor radiază și se transmite ca o flămă albă, densă, cu șoapte luminoase. Limba română o cultivă cu simțul adâncimii și al armoniei structurale, în perfect acord cu sufletul ei ardelean. Se simte o bucurie de a exprima, cu fervoare, propria-i neliniște, dar și propriile revelații. Textul este peisajul în care se reflectă, dar în care ne și îndeamnă să fim împreună.

Transpare din subiectele ei, direct, convingător, ușor moralist, mesajul umanist, optimismul autentic, dar și compasiunea amară, ușor sarcastică, față de personajul focalizat în mișcare: „Pocăința”... Simțul fin - analitic al observației, feminismul autentic al mesajului ei, fuga de umbre a unei inimoase adolescente, atrasă de armonie, de valorile umane și spirituale, pledoaria pentru ne-desfigurarea sufletească, o recomandă și o definesc drept o posibilă romancieră .

Simțind poetic, dar exprimându-se mai lejer în proză, Hanna Isabela Baranyai este echilibrată, matură, visătoare, atrasă de zonele suferințelor umane ce se pot vindeca inclusiv prin cuvântul scris, catarsic. Cred în drumul ei spre și întru literatură.

Eugen Evu

ESEURI

Armonia, o cucerire

Nu se poate concepe evoluția individului și formarea personalității umane fără suportul oferit de familie. Fiecare om are nevoie de o familie. O persoană privată de acest privilegiu, este o persoana care pornește în viață cu un uriaș handicap.

Această „instituție universală” a evoluat de-a lungul timpului o dată cu transformare societății în general, suportând și ea revoluțiile economice și sociale, moda diferitelor epoci, interesele de grup și cele individuale. Dacă în vechime familia era sinonimă cu un receptacol și un depozit al tradițiilor, cu un loc sacru care se conserva legăturile de sânge și se cimentează pentru eternitate o anumita comunitate, în epoca modernă familia este văzută mai mult ca un refugiu în fața agresiunilor societății. În același timp imaginea tradițională de familie a suferit diverse modificări. Într-o societate în care divorțul a devenit un lucru obișnuit, cu greu se mai poate vorbi de familie în adevăratul sens al cuvântului, căci, să recunoaștem doar existența cuplului parental mama-tata constituie o familie așa cum o înțelegem cu toții. Un copil, în formarea sa, are nevoie atât de iubirea maternă, cât și paternă, de căldura unui cămin. Ce se întâmplă totuși când cei doi părinți ajung să nu se mai înțeleagă? Este corect, normal pentru un copil să trăiască într-o astfel de atmosferă încărcată de ostilitate, certuri violente ? Bineînțeles ca NU ar spune mulți, este total nesănătos pentru acesta să trăiască într-un astfel de mediu ostil, iar separarea celor doi este privita ca o decizie înțeleaptă. Dar oare acești părinți nesăbuiți se gândesc măcar o clipă cu adevărat la binele copilului lor? S-au obosit să asculte măcar câteva clipe strigătul disperat din sufletul acestuia ? Cu siguranță nu? Probabil acești părinți nici măcar nu realizează, cât sunt de egoiști. Crezând ca ceea ce e bine pentru ei este neapărat bine și pentru copilul lor. Fiindcă, de fapt orice copil visează să aibă o familie perfectă, visează să aibă doi părinți care să-l iubească, să aibă un cămin unde să se simtă protejat, o mamă care să-i spună în fiecare seară „*Noapte Bună*”, un tată care să-l învețe să se dea pe bicicletă, cadouri frumoase așezate sub bradul de Crăciun. Un portret de familie fericit, plin de iubire.

Familia este cu atât mai importantă în crearea personalității individului , cu cât aici este locul unde fiecare se întâlnește cu sine, se vede în oglinda celorlalți membri, își continuă drumul exterior al vieții . Familia deține toată puterea într-o societate meschină; apare ca o instituție suplă și rezistentă cu toate dificultățile ce o însoțesc, iar acei părinți care nu văd și nu înțeleg acest lucru sunt cu adevărat de condamnat. Este dreptul fiecărui copil să aibă o familie!

„În căsătorie, armonia nu este niciodată dată, ea trebuie cucerită neconținut.” (*Simone de Beauvoir*)

Dragostea, ca întregire a ființei

Într-o societate aflată în continuă mișcare, care se schimbă de la o zi la alta, unde preocuparea tuturor este câștigul, acel sentiment înălțător – dragostea pentru oameni, pentru aproapele tău, pare să nu mai existe. Inevitabil apare atunci un mare semn de întrebare: *unde a dispărut dragostea?*, întrebare ce conține o realitate umană la care ar trebui să fim toți sensibili, la care să vibrăm, ca să zic așa, care să ne alunge teama de singurătate și care să ne ajute să ne întregim ființa. Ce s-a întâmplat oare cu această societate în care trăim? Am uitat să privim în dreapta, în stânga noastră, dincolo de fereastra apartamentului, dincolo de granițele pe care singuri ni le impunem, și să vedem, să recunoaștem omul de lângă noi multiplicat în nenumărate exemplare, în nenumărate ipostaze, oameni cu care mergem în același sens al istoriei și al vremii, cu care ar trebui să împărțim aspirațiile, bucuriile, împlinirile. Am uitat să-l percepem pe cel cu care călătorim în autobuz pentru o oră, două, trei, ca pe omul de lângă noi și nu o persoană care poate fi tratată cu indiferență și ostilitate. Ne-am transformat într-o societate de oameni preocupați doar de binele personal, oameni reci, distanți. Iar ceea ce este mai tragic este că tineretul, copiii de azi alunecă vertiginos pe aceeași pantă a decăderii morale. Televizorul, internetul au devenit mijloace sigure de contaminare a minților copiilor. Lipsiți de o educație corespunzătoare personalitățile copiilor se conturează după modelele prezentate de mass-media, după modelele din viața de zi cu zi: viitori infractori, într-un fel sau altul.

Imaginea de ansamblu este atât de sumbră: copii înfometăți, copii care omoară, copii care mor, copii bombardăți de informații negative, terorism, dinamitarea tuturor valorilor societății. Ce s-a întâmplat cu corectitudinea, egalitatea? Ce s-a întâmplat în definitiv cu dragostea? Un singur cuvânt este cheia rezolvării tuturor acestor probleme: IUBIREA.

Drog

- De cât timp te afli în acest centru de dezintoxicare?
- De aproape doi ani.
- Povestește-ne cum ai realizat că aveai o problemă și ai decis să vii aici. Cum ai hotărât ca trebuie să te vindeci?
- Nu e prima oară când mă aflu aici. Am mai fost internată o dată, dar la scurt timp după ce am ieșit, am început din nou să mă droghez. Totul a început după moartea neașteptată a tatălui meu. Nu puteam să dorm, aveam coșmaruri și frecvente atacuri de panică. Mă simțeam atât de singură și îmi era atât de dor de el. Durerea era atât de profundă, de mistuitoare încât simțeam că îmi pierd mințile. Deși eram în clasa a doisprezecea, școala începuse deja să nu mă mai preocupe deloc, scăzusem foarte mult la învățătură chiar dacă urma în curând să dau bacalaureatul – un moment crucial în viața mea. Începuse să nu-mi mai pese de familia mea, de școală, de prieteni, de nimic. Singurele clipe în care ieșeam din starea aceasta de letargie erau atunci când mă aflam la discotecă sau fel de fel de petreceri. Erau singurele momente când uitam de tot, de durere, de eșecuri școlare ... De fapt la una din aceste petreceri am luat prima doză ... Iar după prima a urmat a doua și apoi a treia până când am ajuns să simt că nu mai pot trăi fără drog. Aveam nevoie să simt acea stare de euforie, trebuia să evadesc din realitatea crudă. Însă nu realizam că atunci au început cu adevărat problemele. Aveam nevoie de bani pentru a-mi procura dozele. La început m-am descurcat, dar apoi am fost nevoită să încep să vând diferite obiecte din casă. Până într-o zi, când mama a observat că începeau să lipsească diverse lucruri. Abia atunci a sesizat că ceva nu era în regulă cu mine. N-o condamna că n-o făcuse mai devreme, era încă prea afectată de moartea tatălui meu.

Oricum în momentul acela a luat atitudine și nu după mult timp m-am trezit aici, la spital. Cu ajutorul medicilor și al familiei, care în tot acest timp a fost alături de mine sprijinindu-mă și încurajându-mă, am reușit să nu mă mai droghez o vreme. După ce am ieșit din spital am întâlnit chiar și un băiat pe care am început repede să-l iubesc și astfel a devenit soțul meu. Lucrurile începuseră să reintre în normal. Începusem să urmez cursurile unei școli postliceale. Ajunsesem să fiu fericită chiar și fără acele doze zilnice. În scurt timp am rămas însărcinată. Urma să fiu mămică ... Nu îmi puteam imagina un lucru mai frumos. Dar într-o zi s-a petrecut ceva foarte ciudat. În ziua aceea nu mai simțeam deloc bine, eram foarte agitată, nervoasă, până și cu soțul meu mă certasem fără nici un motiv. Seara, întorcându-mă de la curs, brusc am simțit o nevoie disperată de drog. Mi-am sunat un prieten și mi-a luat o doză. Mă îndreptam spre casă, dar drogul începuse să-și facă efectul. Ploaia încetase și nu se mai auzea nici un sunet, în afară de picăturile de apă cazând pe streșini. Noaptea mi se părea neobișnuit de neagră, iar toata lumea era învăluită într-o ceață deasă și rece. Părea ca întreg universul era învăluit într-o pătură nemișcată de fum negru. Și întreg universul era tăcut ... Înaintam încet când deodată m-a cuprins senzație stranie, ireală, de parcă aș mai fi fost prin locurile acelea reci și întunecoase. Ce prostie, m-am gândit, eu țin pasul. Nervii îmi jucau o festă. Dar senzația stăruia cuprinzându-mi pe nesimțite întreaga minte. Am privit în jurul meu cu teama, dar senzația creștea ciudat, insistent. Mi-am înălțat capul ca un animal care simte primejdia. Inima îmi bătea cu putere, spărgându-mi parcă pieptul. Am încercat să mă liniștesc. Dar noaptea era atât se ștersă, atât de ciudată ... Simțul realității mă părăsise. Deodată m-am văzut înaintând prin ceața groasă ca într-o lume bântuită de strigoi, de umbre care se întindeau să mă apuce de haine. Mă aflam în regatul tăcerii și al umbrelor întunericului. Viața mea nu era decât o ruină și spaima îmi cuprinsese sufletul ca un vânt înghețat. Grozăvia ceței și acelor aflate în ceață – toate încercau să mă-nvăluie. Am început să alerg, dar m-am prăbușit pe dată, trântita la pământ, prea slăbită de puteri ca să mă mai pot ridica. Am zăcut acolo clipe în șir... Când m-am dezmeticit ceața deasă se destrămasă, iar acum lumina stinsă a lunii lucea pal pe firmamentul cerului. Am luat un taxi până acasă. Când am intrat pe ușă, soțul meu mi-a ieșit

în întâmpinare, s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat brusc. Lacrimi mici și fierbinți au început să mi se rostogolească pe obraji. Mă simțeam atât de vinovată față de el, nu merita să-i fac asta. Nu m-a întrebat nimic atunci în seara aceea – de ce întârziaseam atât de mult, de ce aveam hainele ude, nu m-a întrebat nici a doua zi de dimineață iar apoi nu a mai deschis subiectul. Nu știu dacă vreun moment el a bănuț ceva, nu mi-a spus nimic niciodată. Iar eu am continuat să mă droghez. Însă totul a ieșit la iveală în ziua în care am născut. Doctorii au spus am semne pe mâini de la heroină și probabil copilul ar putea fi în pericol. Nașterea a fost foarte dificilă și dureroasă. Dimineața când m-am trezit, eram deja în salon. O asistentă mi-a spus că soțul meu plecase și că luase și bebelușul meu cu el. Vestea m-a lovit ca un fulger. Eram distrusă, devastată. Zile în șir n-am mai vorbit cu nimeni, n-am mâncat, nu-mi doream decât să mor. Apoi am realizat că viața este prea frumoasă și că trebuie trăită! Dar nu oricum ... Și așa am ajuns din nou la dezintoxicare.

- Ești sigură că întorcându-te acum acasă ești destul de puternică pentru a nu mai cădea din nou tentației ?

- Nu poți fi niciodată sigur de acest lucru. Știi doar că acum am motiv să trăiesc, să mă schimb ... Gândul ca într-o zi îmi voi vedea copilașul și îl voi putea ține în brațe mă ajută să merg mai departe.

- Ce sfat le-ai da tinerilor care sunt cei mai predispuși să consume droguri?

- **NU CONSUMATI NICIODATA DROGURI.** Nici măcar droguri ușoare. Nu consumați nici din curiozitate sau teribilism sau din cauza problemelor din familie sau de la școală, ori fiindcă va simțiți singuri.. Exteriorizați !. Nu așa va rezolvați problemele. Nu merită ...

Despre suferință

Este bine știut faptul că oamenii suferă și se simt nefericiți dintr-o mulțime de motive. Necazurile, piedicile care se ivesc la tot pasul ne pot face să fim foarte supărați, deprimați și nu de puține ori viața ne joacă feste, făcând lupta cu noi înșine mult mai dificilă.

Suntem atât de neînsemnați în fața forței destinului încât nu are rost să ne împotrivim acesteia. Cel mai înțelept lucru pe care îl putem face atunci când viața tinde să ne pună la pământ, este să ne plecăm dar să avem grijă să nu ne frângem pentru a putea supraviețui.

De aceea este foarte important să ne cunoaștem foarte bine limitele pentru a nu aspira la idealuri pe care nu le-am putea niciodată atinge. Cred ca atunci când ne dam seama ca între așteptările noastre și adevăratele calități există o adâncă prăpastie, în acel moment apare dezamăgirea, care poate fi uneori cruntă. Ordinea firească a lucrurilor este ca cei talentați să iasă cu ușurința în față, să fie remarcați și bineînțeles să ocupe întotdeauna locuri fruntașe. Nu înseamnă însă neapărat că dacă cineva nu are un talent înnăscut nu va putea vreodată să concureze cu ceilalți, dar întotdeauna pentru aceștia lupta va fi mai grea. Le va lua mult mai mult timp, mai mult efort și muncă pentru a ajunge în vârf. Trebuie să ne cunoaștem pe noi înșine, fiindcă drumul spre piscuri poate fi foarte dificil, un drum presărat de nefericire. Când realizăm că performanțele noastre nu sunt pe măsura așteptărilor, când realizăm că nu facem altceva decât să irosim timp prețios, că am fi putut face ceva mai bun cu viața noastră, atunci abandonăm lupta.

La fel ca în cazul acestei handbaliste: practica handbalul de ceva timp și deși nu era foarte bună la acest sport, întotdeauna se încuraja spunându-și că muncind mai mult în fiecare zi, va ajunge la valoarea coechipierelor ei. Fiecare antrenament devenise o luptă încrâncenată cu ea însăși. Încerca din greu să-și depășească limitele, dar fără rezultat. Pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai dezamăgită, își dinamita practic toată încrederea în ea însăși. Mersese atât de departe încât ajunsese să se considere o ratată, să creadă ca nu era bună de nimic. Nu era destul de puternică să poarte aceasta luptă, iar nimeni nu era alături de ea să o sprijine. După un timp dându-și seama de efectele negative pe care le avea handbalul în formarea personalității ei, a renunțat, a abandonat lupta. A fost cea mai mare dezamăgire a ei. Și-a dorit să facă un lucru pentru care nu era potrivită. Deși era ambițioasă și a muncit mai mult decât colegile ei, locul ei nu era acolo, și de aceea nu a reușit niciodată să ajungă ca ceilalți. Iar în final când și-a dat seama că a pierdut timpul, și-a irosit

energia într-o direcție greșită, și că probabil singurul lucru pe care l-a câștigat în toți acei ani a fost doar o importantă lecție de viață: nefericirea provine întotdeauna din diferențe dintre capacitățile noastre și dorințele noastre uneori mult prea fanteziste.

Cu toate acestea nimic nu mai poate șterge la final momentele de suferință, și de aceea e mai bine să ne gândim de două ori înainte de a face ceva pentru care nu suntem pregătiți.

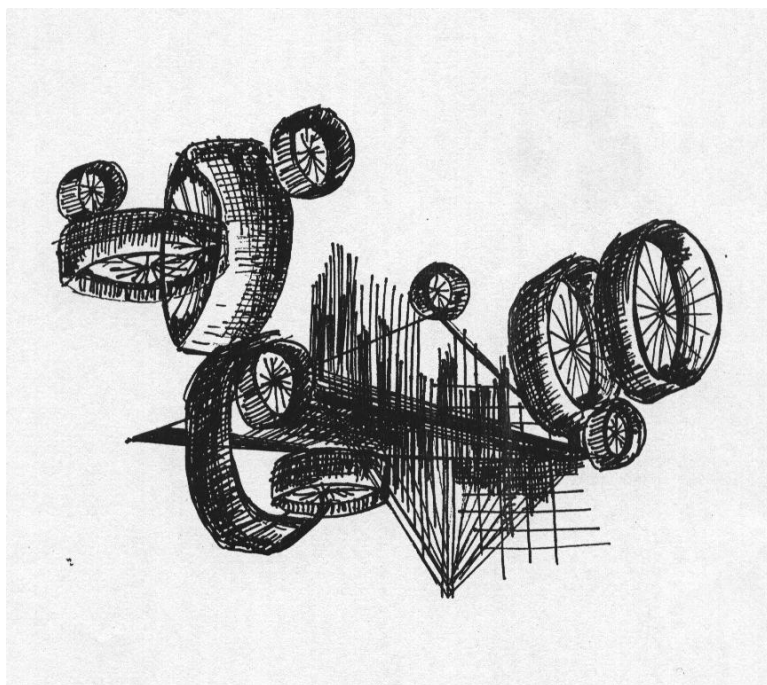
Ludens

Jocul pare a defini, la prima interpretare, vârsta inocenței. Dar în vreme ce joaca presupune spontaneitate, ce ține de o stare specifică generată de instinct, jocul înseamnă o cunoaștere a lumii. El presupune comunicare cu realul, pe care îl transfigurează în plan ficțional, conturat prin reguli acceptate de jucător. Jocul reprezintă, în esență, un modus vivendi, nu doar pentru om, ci pentru întreg universul. Deși pare o pură gratuitate, el implică o suită de factori ce atrag după sine o întreagă lume de simboluri și semnificații. Raportându-ne la joc, vom descoperi nu doar copilăria, ci și adolescența, tinerețea, maturitatea omului, viața în genere. Învățăm să trăim jucându-ne. La început doar imităm anumite acțiuni pentru ca ulterior să schimbăm rolul de actori, în acest scenariu improvizat, cu acela de protagoniști autentici, asumându-ne pe de-a-ntregul realitatea percepută inițial ca destindere sau divertisment.

Spiritul ludic este unul din resorturile fundamentale ale societății, favorizând cele mai înalte manifestări de cultură, iar pentru individ înseamnă educație morală și progres intelectual. Jocul reprezintă o altă realitate, o realitate paralelă sau pseudorealitate în care individul este absorbit cu totul. Legătura cu arta devine astfel evidentă, pentru ca ce altceva sunt literatura, pictura, muzica, dansul, dacă nu un joc cu cuvintele, culorile, sunetele, mișcările? ”Toate jocurile sacre ale artei nu sunt decât imitații ale jocului fără sfârșit al lumii, aceasta opera de arta care-si da veșnic forma.”(F. Schlegel). Scriitorii își iau libertatea de a se juca la nesfârșit, inventând noi forme de exprimare și forțând cuvântul să rezoneze cu mereu alte realități. Acest nelimitat al artei ne constrânge să-i observăm funcția

ludică existentă chiar în esența ei primordială. Așa că ce- ar fi să lăsăm cuvintele să ne aducă aminte de clipele minunate ale copilăriei când cele mai năstrușnice idei căpătau viața pe hârtie ca de exemplu aceasta hazlie povestioară:

Se spune că înainte melcul avea picioare și că își căra mai ușor căsuța și mai repede. Dar pe când mergea printr-o turma de elefanți, căsuța lui s-a răsturnat într-o parte. După o ora cel mai mare elefant a văzut niște tufișuri cu iarba verde și mare. Elefantul s-a îndreptat spre tufiș în viteză și, pe drum, i-a călcat picioarele melcului care se răsturnase. Iar de atunci melcul nu mai are picioare și se târăște pe corp cu căsuța în spinare.

Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara

Feerie la Paris

Românii călătoresc puțin, iar când pornesc peste graniță, se duc negreșit la Paris. Mirajul Parisului, de altfel, ademenește pe toți oamenii dornici de mai multă civilizație, „din toate colțurile globului pământesc” spunea Liviu Rebreanu în Metropole-Paris. Ca să nu ne abatem de la regulă, luăm și noi drumul Parisului într-o frumoasă după-amiază de vineri. Deși va fi o călătorie destul de lungă, nu se anunță deloc plictisitoare. Aplecată pe fereastra autocarului, cu ochi lacomi, scrutez mereu zarea. De departe puteam admira frumusețea peisajului fiecare țări pe care o străbăteam.

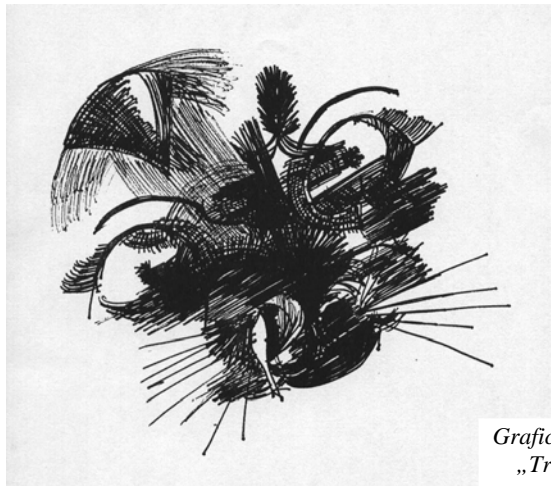
„Printr-un consens universal, Parisul este ceea ce a fost Roma în culmea gloriei ei – Capitala lumii. Fără să fie *cel mai* în nici o privință specială, este totuși orașul visat de toți, în toate privințele, metropola lumii și a civilizației.” Aveam să descopăr câtă dreptate avea din nou Rebreanu.

Prima zi a fost o incursiune în istoria Parisului. Dimineața am de dedicat-o vizitării Catedralei Notre Dame, înălțată pe Ille de la Cîtte. Faimosul dom este considerat kilometrul 0 al Parisului. A urmat apoi Palatul de Justiție, Biserica Saint Chapelle (renumită pentru vitraliile sale) și Conciergerie (locul unde a fost deținută Maria-Antoaneta în timpul revoluției franceze). În a doua parte a zilei am avut program liber. A doua zi, în cursul dimineții, am vizitat Palatul Regelui – Soare, Versailles. Apoi ne-am îndreptat către bulevardul Hausmann, unde am făcut mici cumpărături.

După-amiaza a fost dedicată Muzeului Luvru, care adăpostește cele mai frumoase și faimoase colecții de artă din lume. După cină am pornit spre Turnul Eiffel, pentru a admira feeria jocului de lumini de pe toata suprafața bătrânului Turn. Continuăm apoi pe Champs Elisees – o adevărată punte între ani. Cuprinși de atmosfera pariziană, începem cea de a treia zi cu vizitarea cartierului de zgârie-nori al Parisului – La Defense. Aici ne întâmpină clădiri monumentale, dar mai ales faimosul Grand Arche, replica modernă a Arcului de Triumf. După-amiaza am avut program liber, petrecut în stil parizian, plimbându-ne pe celebrele bulevarde și cochetele străduțe împodobite de sărbătoare. Ziua a patra, despărțirea de Paris. După micul dejun ne îndreptăm spre Munchen, unde sosim în cursul

serii. Facem o scurtă oprire în Strassbourg, unde vizităm Catedrala, ne plimbam pe malurile Rinului și pătrundem în istoricul cartier „Mica Franță”. Tot aici am avut ocazia să descoperim capitala Europei Unite și instituțiile sale: Consiliul European și Parlamentul European.

A doua zi după micul dejun plecăm către țară. Era sfârșitul unui vis. Dar eram fericită. Descoperisem Parisul? Simțisem farmecul lui special...

*Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara*

PROZĂ SCURTĂ

Pocăința

Se opri pe treapta cea mai de jos a vagonului, așteptând ca trenul să înainteze, ca să poată sări. Puțin îngrijorat că cineva ar fi putut să-l vadă furând portofelul, își întoarse capul peste umărul stâng și cercetă cu atenție culoarul. Nici o mișcare! Cu siguranță, proprietarul portofelului dormea moleșit. În sfârșit, găsi momentul să sară din tren. Gara era sinistru de tăcută, pustie. Ici –acolo, lumini galbui luceau și ferestrele caselor și ale prăvăliilor păreau foarte îndepărtate... nici un restaurant nu mai era deschis la ora aceea ...

Îi era frig și foame, se simțea sleit ... Ploaia încetase și nu se auzea nici un sunet, doar ropotul ei monoton, ca pe o foaie de cort întinsă... Noaptea era neagră, ceața se îndesea, ultime zile de decembrie, ursuze... Un univers indiferent, prin care el se furișea aproape străin.

Porni să-și caute un loc, să doarmă câteva ore rămase, resimți acel ciudat sentiment că ar mai fi fost cândva prin locurile acelea, neștiute, dar cumva totuși știute...

Ce prostie, se gândi el neliniștit, e din cauza nesomnului. Iuți pașii. Nervii îi jucau o festă. Dar senzația stăruia, cuprinzându-i treptat întreaga minte. Grăbi, strecurându-se, senzația aia creștea stranie, insistentă. Se opri o clipă, ascultând, dar își auzea gândurile... Ca un animal ce simte primejdia, fără a înțelege dincotro încolțește.

„*Sunt foarte obosit și atâta tot*” - căută el să se liniștească. Noaptea asta e de vină, are ceva ireal, buimac. Se văzu înaintând prin ceața mahmură, umbrele se mișcau singure, călca pe ele și îi fugeau de sub picioare, revenind ca niște ape, parcă ieșeau din pământ, freatice.

O viață urâtă, se gândi, *parcă o trăiesc eu*, parcă altceva, altcineva, greșise și Dumnezeu îl pedepsea, astea erau semnele, îl urmărea gândul, de parcă venea din afara lui... Începu să alerge, dar se clătină parcă tras de ceva, genunchii i se tăiară, căzu pe zona verde, băltind de apă rece, apoi leșină.

Când se dezmetici, văzu printre ramurile zdrențuite, luna mare și lucioasă... Îl muștra conștiința, trebuia să înapoieze portofelul acela, umflat, îl simțea sub cămașă, rece, neplăcut.

Se întoarse în gară, sări în trenul amorțit, pe peron nici țipenie de om. Inima îi zvâcnea cu putere, scotoci vagonul, dar omul nu mai era, dispăruse... Sări peste linii, se urcă în alt tren, care tocmai pornea. Acum era într-un compartiment de clasa a doua, acceleratul intra în viteză, arborii și stâlpii alergau invers, el resimți acea amețeață, acel sentiment că mai trăise cândva asta, fuga asta, aparent una în sens invers ...

Pe banchetă era un călugăr cenușiu, care îl privea neutru, apoi îl privi întrebător...

- „Cucernice , spovedește-mă, sunt un om netrebnic, am păcătuțit... Eliberează-mă...” se trezi vorbindu-i cu glas spășit, ca un ventriloc.

- *Te ascult, fiule, nu te teme*, vorbi încet, răgușit, egumenul... Ceilalți doi inși din compartiment dormeau, trenul alerga, nici nu știa încotro.

- De două zile nu mai mâncasem... aveam mare nevoie de bani, să-mi fac rost de mâncare. Am urmat, așa, gândul acela, m-am suit într-un tren care staționa, era un domn bine-îmbrăcat, absorbit de lectura ziarului... Omul cu barbă a intrat în vorbă, m-a întrebat unde călătoresc, apoi mi-a povestit indignat că în gara aceea tocmai i se furase geamantanul, în care avea trei sute de Euro, să-și cumpere un convertor pe gaz, de la Călan. Avea omul lacrimi în ochi, spunea ceva de Iehova, de poliția feroviară, de hoțului... Ai grijă, mi-a spus, pungașii mișună peste tot, mai ales prin gări! De când au fost disponibilizați cu sutele, de la minerit și siderurgie, pe ruta asta, Simeria – Călan – Petroșani, se fură ca pe vremuri, în trenul foamei, acela ce aducea moldoveni la lucru, sate-ntregi, „strămutații”. L-am compătimit, părinte ba mă gândeam, ascultându-l, că nu trebuia să fac și eu ce aveam de gând, dar stomacul mă durea de foame, răcnea, nu alta, îl ascultam pe om și omul și-a terminat spusele, a adormit. Alături de ele era geanta aia, am deschis-o încet și am scos portofelul. Am ieșit fără zgomot și am fugit... M-am gândit că valută nu mai avea, dar ceva lei noi, roni de-ăștia, o fi avut el în portmoneu, nu? Actele, le-aș fi aruncat, că nu mă-ncurc eu cu de-astea.

Tăcu, privind undeva în gol... Trenul trecea prin tunelul Văii Jiului, erau în defileu ...

...- Și?

Călugărul asculta mirat, nedumerit că nu mai urmase nimic, țacăneau ritmic doar roțile trenului...

- Și ce a mai fost, ce-ai făcut?

- L-am căutat, m-am întors în trenul acela, chinuit de remușcări, ca să-i înapoiez portmoneul, dar nu l-am mai găsit... Am căutat și în trenul acesta, mă gândeam că se urcase în el , dar nici aici nu l-am găsit ... În trenuri sunt mereu, mereu, alți călători .

De sub rasa călugărului, odată cu mâna care i se așeză pe creștet, fierbinte, umedă, îi atinse nările flămânde un damf de spray chinezesc, amestecat cu mirosul inconfundabil de ceapă:

- Fiule, ești iertat, lasă acest fruct al păcatului danie pentru că, în preacuvioșia noastră, umblăm prin gări și trenuri pentru a strânge de reparații la monastirea „martirii revoluției”, „Întorsura Strămutații”, și pentru monastirea „Trenul Foamei” din Valea Jiului...

Mâna călugărului îi apăsă capul, iar cealaltă mână, cu degete îngălbenite de tutun, preluă cu îndemănare portofelul dolofan, nici nu apucase a îi vedea conținutul... O sacoșă înghiți prada păcătoasă, iar prea – sfințitul scoase de sub sutană, un pachet învelit în ziarul „Ziua de Hunedoara” ultima ediție, gratuit, un boț de pâine și o felie de slănină crestată, și tăvălită în gălbenuș...

- Ia de-ți sfințește foamea, fiule! Ceapă nu mai am, că m-a ispitit foamea și pe mine, e omenească foamea, dar lăcomia e diavolească. Ia de mănâncă și pocăiește-te, fiule, nu fii lacom și nu râvni la bunurile altuia... Dacă ți se dă, ia, dar nu lua ce nu ți se dă... Acuma te las să mesteci în tihnă, că eu mă voi hodini un ceas – două, prin mila sfintei Paraskeva...

Călugărul sforăia cu o anumită cucernicie, dacă nu chiar râvnă... Mâna care îl blagoslovi proteja sacoșa cu daniile pentru ctitoriile mărturisite.

Privea hipnotizat pe geam, roțile țacăneau sacadat, slănina era râncedă, mirosea a spirt medicinal, dar i se părea cozonac de paște... Privi din nou spre sacoșa aia, marca „Țiriac Bank” – miliardarul în dolari, se gândi că atâția bani nu pot fi agonisiți decât prin muncă cinstită, nu din ajutorul de șomaj al unora ca el, care fusese un biet furnalist, ca și bietul lui tată...” Nu râvni la averea altora, auzi în gând sfatul călugărului, care sforăia ceva mai ritmic, semn că trecuse de vămile văzduhului, poate vorbea cu arhanghelii...

Se gândi că, fără-ndoială, numele monastirilor ce vor răsări și din contribuția lui, păcătosul pocăit, ciudat cum se potrivesc, toate astea, „trenul foamei”, foamea care te-mpinge la păcatul furatului, și aialaltă, „Întorsura strămutaților”. „Fără-ndoială, își zise, aici e o taină, ceva, un miracol, unul ce se va înfăptui, ca ălalt, al icoanelor care plâng cu mir, Doamne apără-mă... Își făcu o cruce și continuă

să înghită, privind pe geamul bătut în cuie, să nu fure careva ce mai rămăsese din el, din compartiment... Făcu ghemotoc ziarul unsuros, ca toate ziarele astea, corupție, jafuri, violuri, droguri, dezvăluiri, îl vârî în buzunar, coșul fusese furat, și ieși pe culoar, să fumeze chiștocul jumătate stors, găsit pe podeaua de la toaletă

- ...*Trebuie să mă las și de fumat*, își spuse el, cu evlavie, *asta e ultima, dar îmi ține de foame*. Dacă nu aș fi fumat, foamea m-ar fi doborât, așa îmi mai păcăleam stomacul...

.....

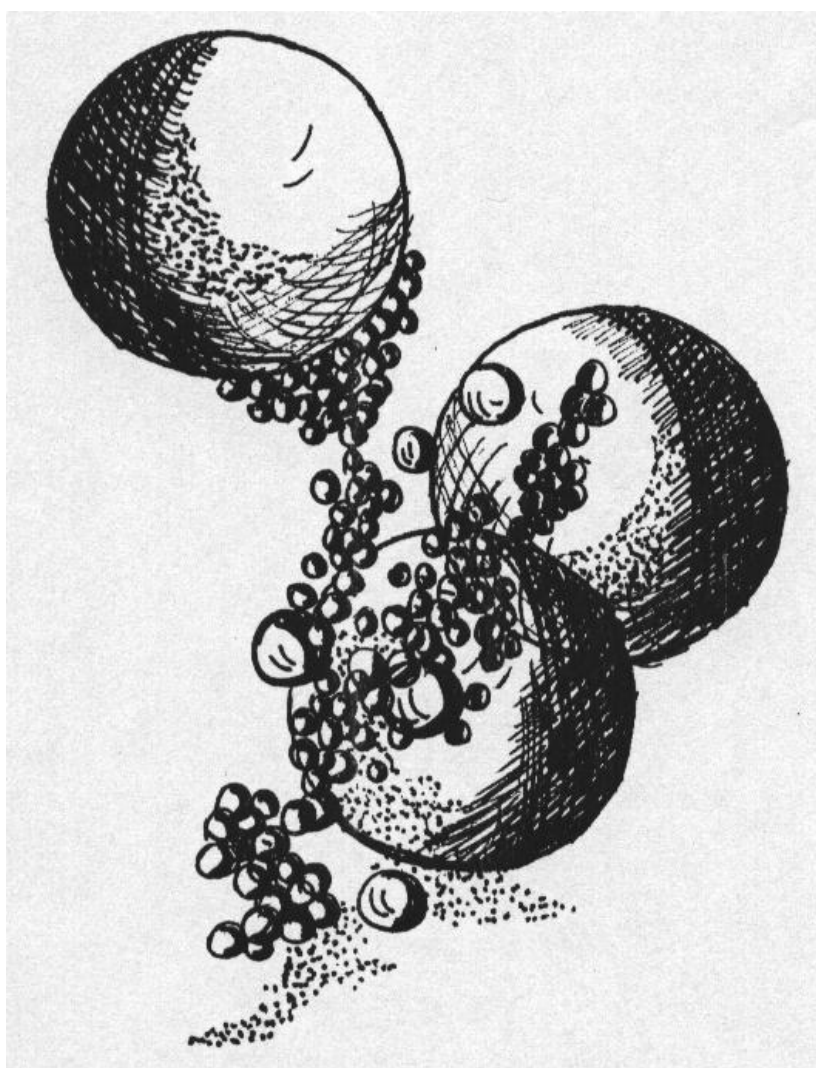
Țăcănitul roților se accelerase, arborii și stâlpzii, siluetele fugare de clădiri necunoscute, se perindau invers, de parcă însuși timpul curgea invers, el aștepta un răspuns, un gest de mântuire, dar când privi alături, văzu doar locul gol, călugărul pierise...

Prin fereastra murdară, ziua răsărea tulbure, roșcovană ca o vulpe uriașă. Drumul era lung călătoria la întâmplare, cumva înfometată și ea, îl va duce într-o altă gară, inevitabil. Dar acum se simțea pocăit, călugărul îl iertase, avea senzația nouă că aproape plutea, că levita, ca-n visele alea în care te sufoci... Călugărul l-a iertat, dar poliția l-ar fi jumulit .

„*Da*, își zise, în trenuri sunt mereu și mereu, alți călători... Fiecare călătorim, iar trenurile astea vin și pleacă, vin și pleacă, de parcă nu sunt niciodată aceleași... Nici noi nu suntem niciodată aceiași ...

Oare când și unde a dispărut sfinția sa, preafericitul? Se gândi că a fost și asta o minune - așa, o ultimă plăcere, pentru că se va lăsa și de fumat, - apoi reintră în compartiment, lângă geam, și adormi ușurat, aproape fericit.

Pe bancheta goală , când se trezi, găsi un pachet de „Kent „, ...Se gândi că este și asta o minune, așa că-și extrase o lungană și îi ceru un foc elevei care tocmai urcase. Trenul opri într-o gară, dar se decise să mai meargă o vreme... Călătoria putea să mai continue, viața noastră este și ea o călătorie, numai că unii coboară, alții urcă, mereu – mereu alți oameni Și alte întâmplări... Fata îi zâmbea într-un anume fel... Îi întinse, delicat, o țigară: „- *E cu iarbă?*”, întrebă, inocentă, fecioara.

*Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara*

Erika
ERDOȘ

Absolventă în 2005 a Colegiului Național Iancu de Hunedoara, studentă în anul I la Universității. Babeș – Bolyai din Cluj Napoca., Filologie, Literatură comparată. În timpul studiilor liceale, se remarcă prin succese literare la olimpiadele de literatură română naționale, participări la sesiuni de comunicări și prin referate, situându-se pe locul I pe țară .Este activă ca redactor și colaborator la revista Colegiului - „Genesis” (redactor șef fondator prof. Florin Scurtu).

Întâmpinare

Eugen Evu despre Erika ? „Erika ! „,...

Erika Erdoș scrie este o bucurie spirituală rară pentru mine. Ea scrie de preferință eseuri, cu o remarcabilă acuitate analitică și o cultură remarcabil asimilată ,explorând undeva între gnosticism și filozofia tragică a lui E.M.Cioran .Însă spectrul studiilor ei este practic deschis polivalent, iar instrumentația este evident cea modern comparatistă, a școlilor europene. Tonul scrierilor ei este grav și confesiv, eliberat de prejudecățile feministe, dar cu un timbru inconfundabil pledant pentru condiția Femininului în existență, în lume. Întrevăd în cazul ei o evoluție de excepție, așteptându-i cu interes prima carte. Erika Erdoș a debutat revuistic în „Provincia Corvina”. Alte colaborări: Revista internațională de limbă română/ internet AGERO STUTTGART (un milion de citiri anual) editată de Asociația Română Germană (Redactor șef fondator prof. univ. Lucian HETCO, Germania); Revista Orizont și radio Vest – Timișoara; revista „Nova Provincia Corvina”.

Sclipind feminin rebelă sub semnul scepticismului cioranian, disimulată în îngerită (sau înger), tânăra eseistă merită deplin superlativetele noastre .

Dintre creatorii de literatură tineri hunedoreni, Erika Erdoș îmi pare a fi cea mai promițătoare nouă voce filozofică, studioasă și neliniștită heideggerian, întrevăzându-se cert o viziune proprie, un posibil itinerar al „Căii regale” (Malraux), precum și intuiția superioară ca semnal al uneia viziunare .

Familiarizată cu studiul exigent al mitologiei, gnosticilor, teozofiei și religiilor, psihanalistă de finețe și aptă deja de a aborda teme filozofice majore, frisonată de interogații esențiale, cu frison poetic și luminiscentă vag metafizică, îi întrevăd perspectiva unui destin asumat, poate paralel cu unul de cercetător în arta medicinei, spre care, de asemeni, accede. Textele Erikăi Erdoș sunt de profunzimi seismice, eliberatoare de subtile energii telurice, dar și cu un acut suspin, fremăt ezoteric. Strigătul ei „povestit” este vertical – tragic. Ea respinge tezele cinice ale unui Shopenhauer sau Nietzsche, pledoaria fiindu-i una a unicității umane în dualitatea (doimea) Ființei. În interiorul (captivitatea, condiția)... În nici un caz nu ezită în ipocrizia sau habotnicia dogmelor, operând cu luciditate și precizie în lumea conceptelor și a ideilor moderne. Erika Erdoș... melodiază(ritmic – șocant) esența tragică a lumii, însă, prin structura, canonul confesiv , aduce aminte de „Song of My Self”, paradoxal, prin antiteză. Este ceva în spatele textelor care tulbură și vibrează aparte, un halou mistic inconfundabil. Eseul ei suie rezonant într-o semiotică a ESENȚELOR REVELATOARE, INIȚIATICĂ, SOFIANICĂ. Delirul este pragmatic asumat, oricât de neverosimil sună: pare-se că daimonul ei este îngemănat cu Id-ul ei. Riscul ar fi un empirism primejdios în cazul naturilor hiper- sensibile, cu acute (dar nu stridențe) sceptice, via Em.Cioran. A străpunge aparența unei platoșe pentru neofiți, cere răbdare de semiotician și abolirea oricărei „sanctiuni” deja perimate, de tip Freud, sau Carl Gustav Jung... Este o încântare să o citești, să o primești, să o auzi.

*Șansa acestei înzestrate cugetătoare este cea a energetismului recalibrat prin Catarsis, sublimat prin transfigurare, debordabil prin irepresibilul senzualism transferat în corpul textual (...). Însă **despre Erika Erdoș** vorbesc mai provocator – relevant mai, chiar eseurile ei, dintre care am reținut câteva, sperând că își va edita cât de curând ceea ce aș numi-o: **Cartea Venirii.***

ESEU

Trăirea (ne)autentică sau luminișul pieziș

Domnule, ...am scris eseu azi....foarte spontan și așa....pur și simplu....(de fapt știți că nu e doar atât:)...e o revărsare de cuvinte (cu „c” mic) și aștept să-mi spuneți ce părere aveți... Cu respectul de rigoare: E.E. Eseu despre trăirea (ne) Autentică sau Luminiș-ul pieziș.... E vorba de "cum-ul" atașat unei anume trăiri, care numai Ea te poate aduce (cel puțin în preajma Autenticului)... Autenticul-în-sine, fără absolut nici o corespondență în trecut, fără nici o Cauza, nefiind consecință a vreunei fapte insipide și valoric cavernale...Doar ca și noțiune- de-sine-stătătoare.... Și acum înspre Hybris-ul (de data asta mai puțin tragic) al Ei-lor..... Imaginații ce țin de poluțiile cerebrale (sigur ca nocturne), unde ajung fără prea mult entuziasm entități ale teluricului, într-o zvârcolire și răcnet surd al dezintegrărilor interioare (totul fără prea mult zgomot sau importanță...)... De fapt fără excesul caracteristic pohetaselor pline de frustrări, care văd scriitura ca o decantare a mugetului Cărnii (Le-ați denumit olgasme, pare-mi-se). Mai departe, în ritm dionisiac înspre misterele eleusine, cu bătrâni șamani ca ghizi și multa precocitate la activ! De meserie Sceptic, de multe ori nu am înțeles (sau nu am vrut să înțeleg), manifestările de dincolo de butoiul lui Diogene, unde aceleași entități semidocte și pseudokai își ling rănilor supurânde (un alt clișeu), îndepărtând rezonanță de clopot a Cuvântului prim...Adică, ce vreau să spun...tot felul de realități supra și peste și sub- puse, fiecare cu organul ei de rezonanță, fiecare cu fiecare și mai ales fiecare ÎN fiecare.... Nu mi se pare deloc o chestiune corectă alegerea la limita hazardului, pardon, dincolo de ea, a Spaimelor și a Groazei ca TRĂIRE în detrimentul... a ce naiba? Suprasaturație de metafore, de cenușă, îngeri cu tot felul de aripi, sânge, erotic prost înțeles, păpușele și alte alea care este "booring"... pur- și- simplu... Egiptenii care aduceau de fapt mântuirea rugătoarelor și tragedia Ifigeniei doar ca un act de simplă irosire, exact la fel cu Timpul pierdut în așteptarea halucinantă a vreunui Stagirit care ar putea să(-ți) acorde doar ție Atenția, clișeu (iar) al viermelui, dar de data asta cu coloană vertebrală și 6 perechi de ochi.... Eugenie sau emanciparea (doar a) ambalajului.... Ea are pantalonii în dungi și el

cămașă, două doamne (bănuiesc) cu ochelari și mereu, mereu, mereu aceleași note (pshihedelice) de Bach, plus tunete și șlapi și oameni care habar nu au cum să privească! E vorba de ce se înțelege din "sincretismul" unui lucru teribil de simplu, care închistează haramic,⁷ lovituri, toate fatale și fiecare în parte suficiente! Dar să revin la întunericul camerei mele (și el devenit de mult clișeu), un fel de întuneric palpabil, cu reflexe gri, roșii și câteodată (foarte rar) de un verde crud, larvar...Acolo are loc cea mai mare parte din procesul de incubație a săpunului făcut din grăsimea sufletelor care se metamorfozează în "mimoze ofuscate" și lamentări gen "de ce eu?"...da chiar..de ce nu TU?.... Autenticul doar ca trăire neanunțată și retractilă în simțăminte echilibrate ca rezonanță individuală și ...doar atât! Orice altceva e neimportant, insuficient și zidire de Nimic! Orice altceva nu-si are valoare-în-sine, ci e doar simplă manifestare plină de aceleași prejudecăți și concepte a posteriori....prestabilite, atrofierea oricărei tresăriri de dincolo de homo faber, ludens, zoon politikon, sapiens ș.a.m.d. Speranța unei reîntâlniri apocrife și deloc la fel cu alta/altele (logique), respectiv reflecția într-o oglinda (neapărat venețiană) a existenței nici măcar cu umbra, traseuri miniere prin cărbuni recenți și nu în ultimul rând, renunțarea la toate prostiile astea pentru a fi proști împreună, cu toată nevinovăția! De departe înspre...și mai (ne) departe, psalmodiind bibliile, sutele de biblii pline de reverențele Orientului și de scuiatul catarilor comis-voiajori și apostoli ai Sfintei Ignoranțe propovădu(v)ite prin duhoarea (da, și ea devenită clișeu) a unei anume trăiri, aceeași provinciala colcăire a stimabilei Eva...de la evaziune și eva-n-taie-n varul (pink) de pe cerul gurii mele....sau a tale... cum vrei.... Autentici mai sunt și mesagerii lui nea` Orfeu, adică bănuiesc că nu e de ici de colo să fugi desculț prin circumvoluțiunile spinalo- nu- știu-cum ale vreunui crez ipocrit și cretin și să și ajungă la supapa lui, ca să poți să-i dai cu piciorul în siguranță și să te piși (sau mai bine micționezi?!) pe argumentele lor de onanisti care nu cred nici măcar în inocenta literei A, care cică vine din Sumer (sau cel puțin așa **mi-a spus Luminișul**) și unde acum se distruge furnicăresc matricea Omenirii de kaka (o)... ail be bec!!!

(Iulie, 2006)

Heliografia morții

Motto :

*„Moartea-ntindă peste lume uriașele-i aripe:
Întunericul e haina îngropatelor risipe.
Câte-o stea întârziată stinge sufletul ei mic.
Timpul mort și-întinde membrii și devine veșnicie.
Când nimic nu se-nțâmpla-va pe întinderea pustie
Am să-ntreb: Ce-a rămas, Doamne, din puterea ta ?
Nimic!”*

Mihai EMINESCU – Memento mori

Azi e prea multă liniște și am senzația că sunt în contratimp cu lumea. ... E ciudat felul cum te descompui în mii și mii de bucăți, trăiri și senzații fragmentare, doar pentru ca apoi să încerci să le îmbraci în cuvinte. ... Voi deveni eu însumi o umbră în al cărei întuneric alții vor pieri?... Moartea... frica de moarte... Să fie motivul cel mai profund al acestei frici faptul că nu știm cine suntem cu adevărat? Credem într-o identitate unică, separată, atestată de numele din buletin, de codul numeric personal, de adresă, biografie, familie, serviciu. Lumea poate părea minunat de convingătoare până când moartea sau alt eveniment zguduitor care ne amintește de efemeritate, dă rămăță tot acest eșafodaj. Lipsiți de suporturile noastre familiare, ne confruntăm cu un străin a cărui prezență ne dovedește cât de falși suntem. Am încercat să ne umplem fiecare clipă cu zgomot, activitate oricât de plictisitoare, numai să nu rămânem singuri și în tăcere cu acest străin care suntem noi înșine. Pentru a-i evita reproșurile tăcute, ne aruncăm sau în trecut, sau în viitor. O cale sigură de a strica un moment este să-l lași să-ți reamintească de un alt moment de altă dată. Când nu alergăm în căutarea timpului pierdut, facem planuri sau ne temem. ... Ne înconjurăm mereu cu tot mai multe lucruri doar pentru a deveni sclavii lor. Ne irosim timpul și energia pentru menținerea lor. Ne umplem viața cu activități din ce în ce mai variate, astfel încât să nu ne mai rămână timp pentru înfruntarea problemelor reale care ne-ar putea conduce la o mai bună cunoaștere de sine. În loc să ne trăim viața, ne trăiește ea pe noi, ne poartă singură după propriul ei impuls straniu, convingându-ne că nu avem nici un control asupra ei. De ce este totuși moartea cea mai

gravă și mai serioasă problemă a omului? Fiindcă ea strecoară persuasiv ideea că, la un moment dat, s-ar putea sfârși totul, adică intrarea ființei noastre într-o diluție totală, așa-zisa aneantizare. Căci așa cum spunea Vlahuță, nu moarte în sine, ca act care trece și pe care ușor îl putem asimila unei operații mai dificile, ne sperie, ci veșnicia ei. Când e vorba de a-și închipui moartea, omul este foarte dibaci în a intui neantul ca o posibilă, ba chiar probabila virtualitate a existenței sale, mai bine zis a inexistenței sale, iar acest fapt îl revoltă. Dar foarte repede constată neputința sa în lupta directă contra morții și starea de nimicnicie care, în cazurile cele mai fericite, când orgoliul său de ființă „puternică” și rațională începe să pălească, îi strecoară în intelect ideea de creatură. De regulă, acesta este punctul care îl unește cu religiosul. Undeva în adâncul său, omul nu poate renunța ușor la viața sa, la felul specific al vieții de a se manifesta în lume, la existența sa conștientă. Prea mari trebuie să fie durerile și neîmplinirile vieții pentru a accepta cu seninătate sau chiar cu voioșie moartea... Și de unde această neîmpăcare, această sfâșietoare luptă lăuntrică pentru fiecare minut de existență? Ea este sădită în însuși adâncul ființei noastre și, pentru teologi și filosofi, contează ca o dovadă ancestrală a nemuririi spiritului nostru. Căci dacă după moarte nu mai există nimic și totul se transformă în neant, atunci nimic nu mai contează. Nici morala, nici chiar credința. Ce sens mai are să te ploconești în fața unei divinități dacă ea nu-ți oferă ceea ce simți că-i mai important, nemurirea, existența întru ființă? Oricât de lungă ar fi viața ea, se scurge într-o clipită și urma ei nu pare a conta deloc în eternitatea timpului cosmic. Trecutul dispare ca un fum și doar viitorul contează. De aceea ideea nemuririi a fost una dintre ideile fundamentale cu care au „operat” dintotdeauna religiile.

Epicur, care se pare că era neîncrezător în problema nemuririi, ne încurajează în acceptarea morții ca pe ceva inexistent în esență.. Căci, spune el, atâta vreme cât noi existăm moarte nu există, iar când ea survine și intră în act, în existență, noi nu mai existăm. Părintele Cleopa spunea: „A luat satana din Rai trei lucruri, pentru a dărâma neamul omenesc: femeia, lemnul și ascultarea. La plinirea vremii, noul Adam – Hristos, tot cu aceste trei arme l-a biruit pe satana: femeia, lemnul și ascultarea. Cu cele împotriva, pe cele împotriva le-a surpat.”

Întreaga societate modernă este o celebrare a tuturor lucrurilor care te îndepărtează de adevăr, realizarea ei cea mai măreață fiind comercializarea genială a iluziei. *E mai bine să scutești pe alții de iluzia propriilor gânduri.* Viața este schimbare... Totul în jurul nostru evoluează. Fiecare zi se dizolvă în noapte, toamna este agonia verii. Murim cu fiecare expirație și renaștem cu fiecare inspirație. Orice călătorie are și o destinație, orice gând se naște și dispare în gândul următor, „ce e val, ca valul trece”. ... Viitorul care abia a sosit avut o scurtă întâlnire cu trecutul, din care a rezultat un moment prezent efemer. Acest moment include toată durata vieții tale.

Presupunem cu încăpățănare că permanența oferă securitate, iar nepermanența nu. În mintea noastră, schimbările echivalează întotdeauna cu pierderi și suferință. Dar simpla constatare a nepermanenței nu ajunge. E necesară fructificarea ei, transformarea ei în ceva benefic și permanent. Dacă vom afla ce anume scapă schimbării permanente, vom descoperi adevărul. Dacă vom găsi ceva imuabil, atunci L-am găsit pe Dumnezeu. Acesta este singurul motiv pentru care suntem aici, în această viață. Aceasta este esența tuturor credințelor, certitudinea că există un adevăr fundamental, că viața aceasta ne-a fost dăruită ca o oportunitate sacră de a-l realiza și de a evolua.

Normalitatea – o chestiune de statistică. Normalitatea lucrează împotriva noastră, statistica este cea armă de distrugere în masă a sufletelor, inventată tot de oameni.

Hermann Hesse observa că viața și moartea sunt atât de apropiate una de alta în momentele de extaz, încât aproape se confundă...

În fiecare strop de viață se găsește și un sâmbure de pieire, și poate atunci când viața ajunge la o culme a împlinirii, neantul își cere drepturile sale.

Poate moartea, acest evident fenomen fiziologic de graniță între două stări, să aneantizeze ființa umană, spiritul omului, voința și conștiința sa? Este neantul o posibilitate posterioară fenomenului morții? Sau, pusă în sens invers, poate viața continua într-un anumit fel, necunoscut profanilor, și după ceea ce noi constatăm a fi moarte? Cert este că omul acceptă foarte greu prima variantă și speră,

agățându-se și de transparența fluturilor de lumină, în cea de a doua. Totuși când analizăm fenomenul morții trebuie să ne detașăm de aceste aspecte sentimentale, subiective, ale conceperii ei și să privim faptele într-un mod extrem de rece, aproape pur logic. Căci, pentru a-ți însuși orice credință din larga paletă a spiritualității religioase umane, trebuie, cel puțin în faza inițială, să ai multe certitudini de natură logică. Pentru omul modern, simțitor depărtat de trăirea religioasă, deși nu și-o dorește și nici nu-i face plăcere să se gândească la ea, varianta aneantizării în urma morții pare extrem de plauzibilă. Știința proferată în școală, evoluționismul pe care atât de mult se pune accentul, precum și evoluția istorică a societății omenești, mutilată de orori și crime greu de pus sub o etichetă morală, îl îndreaptă spre pozitivism și necredință. În primul rând, pentru el, dovezile martorilor întorși din moarte sunt de domeniul mitului, lipsind practic. Actul învierii lui Iisus Hristos, atât de seducător prin biruința generală a morții, poate reprezenta totul doar pentru credinciosul creștin care a reușit să depășească nevralgia incertitudinilor. Astfel, pentru cel neinițiat, moartea pare a fi un prag ireversibil.

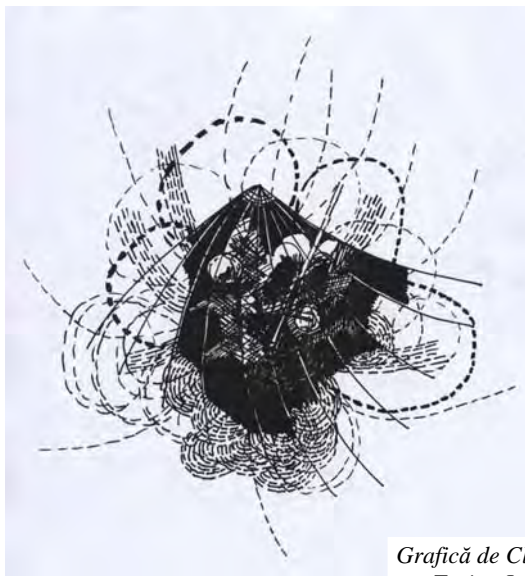
Singura care ne poate scoate din acest impas, după cum am mai spus, este credința. Dar credința este oarbă. Ea poate fi, din nefericire, un fel de fenomen placebo, o autosugestie, pentru a ne exorciza angoasele în fața morții și nu sunt puțini cei care au considerat că toate aceste discuții pe teme nemuririi provin de aici. Ea nu poate reprezenta decât un element subiectiv și foarte puțin probabil. Cu atât mai mult cu cât sunt o mulțime de credințe, fiecare din ele făcându-și o foarte susținută și dibace apologie. În care să crezi? Care are dreptate? Fiecare dintre religii are seminariile, institutele și universitățile sale, „specialiștii” ei, teologii ei, înțelepții ei, și cei mai mulți dintre ei nu sunt de clintit de pe pozițiile lor. Ecumenismul încă este un deziderat fără nici o speranță real... Cu ce mai putem veni în ajutorul ideii de nemurire? Totuși, analizând și sub alte unghiuri, poate mai subtile și în rîcoșeu, lucrurile nu par să stea așa. Așa cum lucrurile mărunte, cotidiene, par să aibă un sens, desfășurându-se într-o coerență suficient de solidă, aproape matematică, e puțin probabil ca viața, acest corolar misterios al existenței, să nu aibă unul. Complexitatea ființei umane ne poartă cu

gândul aproape imperativ spre un Creator, iar dacă acesta există, se naște întrebarea: ne-ar fi făcut atât de jalnici și perisabili? Ar fi investit atâta inteligență în structura noastră pentru un timp așa de scurt? Ar fi fost un fapt inteligent, moral, din partea Lui? La o adică, putem spune că scopul vieții ne poate ocoli spre a împlini un scop mai amplu, al societății omenеști, al omenirii în general, al Creatorului în ultimă instanță. ... Nu știu... Ideea unui spirit al omenirii în analogie cu cel platonician de Suflet al lumii (Psyche tou panthos), nu se poate susține. Dacă ar exista, la starea actuală a omenirii, acest spirit ar fi unul retardat dacă nu chiar dement. Acest lanț e perisabil raportat la timp ca orice lucru manifestat. Ori e mai mult decât evident că conștiința, conștiința, sunt lucruri calitativ superioare unor manifestări fizice, chimice, și chiar biologice, ale lumii sensibile. Ele par un „dat” divin, țin de o substanță transcendentă. Pare mult mai probabil că Ființa, care este suportul conștiinței, al experienței conștiente, să nu fie perisabilă așa cum este lumea fenomenelor cu tot ce mișcă ea. Rămân totuși la ideea că filosofia este instrumentul cel mai imparțial și cel mai demn de crezare într-o astfel de sensibilă investigație care trebuie să aibă o foarte mare acoperire în argumente logice. De ce anticul melete thanatou? De ce să ne pregătim pentru moarte și mai ales cum? Se pare că pregătirea filosofului diferă oarecum de pregătirea credinciosului....

Cataliza unei spaime dincolo de umanitate, a spaimei de neant, reprezentat succesiv de acea prăpastie fără fund, de apa înghețată, de sfârșit de lume.... Și poate din acest motiv, nu există alte finaluri valide... exorcizarea friicii, funebrul nu mai este considerat ilicit, pentru că ființa umană își descoperă perisabilitatea, un mod cathartic de eliberare de angoasă, acest triumf al nimicului, moartea văzută ca o mare, generală echivalare, o egalizare făcută cu forța.(angoasa morții mele poartă în sine metoda prin care pot aprecia moartea universului, a speciei)... funebrul cenușiului din ochii unui mort... un delir al privativului... tempoul schopenhauerian al celui care cheamă întunericul... al celui care se transformă într-un agent al apocalipsei... vidul nu mai este negarea ființei, nu mai este contradicția sa elementară – vidul devine o forță, este ridicat la rangul de principiu, care aneantizează existența și o

înlocuiește, o „reamenajează” (Heidegger)... mutație psihologică și spectacol al chinului, prezentat cu cinism și sarcasm. Această bucurie a vidului, această nihilizare spectaculară, acest delir contemplativ al haosului...

... m-aș opri aici. Dar aș spune ca August: eu am furat ceea ce am scris de la cineva, de la autor, de la mine, probabil, care și el a furat de la altcineva, și tot așa, mergând spre începuturi... Totul se topește mult prea repede acum... nu am avut timp nici măcar să mângâi frigul sau... să încerc să îl alung cu o îmbrățișare și un sărut... ne mor clipele în șoaptă și pământul fuge cu noi... nici măcar timpul nu ne mai vrea, nu ne mai încapă și tot ce mai putem face e să săpăm în continuare... undeva, pe drumul robilor unde gândurile vor începe să crească din nou și unde ne vom invita unii pe alții să bem din inimi vinul milioanei de regrete... scânteii de iubire... dor... sublim... Ne-am despărțit între bolțile morții... undeva între infinit și oceane... fără să ne uităm înapoi... atunci nisipurile au început să ne pustiască sufletele... și am murit... pe marginile noastre risipite de sunetele nedefinite ce veneau din trecuturi și ele la fel de moarte.....

*Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara*

TEANDRĂ – Trei Eseuri
(*Un preludiv la Cartea Venirii*)

Minciuna Apollinului

Mergea încet... spre... nu știu spre ce... dar, cert că mergea încet! Vorbea încet... nu știu, nu știu despre ce anume vorbea, dar cert că vorbea încet! Atunci a ajuns, se pare că mergea spre centrul Tulpinii, căuta „rătăcita Stamină”, ca să ajute la germinala expansiune a Uitării! Făcea și el ce putea și cum putea... Obosit de atâta căutare... în ochi i se citea zădărnicia și începu să țipe (era nevrotic de felul lui)... Liniște, stimabile! se repeta într-un ecou ce se depărta apropiindu-se. Ultimul sunet îi atinse insesizabil timpanul care începu să vibreze a serenitate... Începuse să fugă (încet, încet) și fugea spre vârful Tulpinii, rostogolindu-se printre miile de universuri clorofilene...

Se simțea Demiurg în apogeu Apocaliptic, distrugea „nervuri nervoase”, materne, foițe transparente și, într-un final, ajungând pe marginea unei petale transpirat și mirosind a detritus organic, începu să inhaleze cu sete Țipătul ce ieșea din căderea-i sisifică și, la umbra Ectocarpului, regăsi Cuvântul ce stătea de vorbă cu Șarpele pe Cădere.

Totul dormea... și Timpul, și Spaima, și Pietrele... În toată Iluzia Deznădejdiei, Cei Trei începură să lovească țărâna cu rugăciuni întru pomenirea veșnică a răposatului ABRAXIS.

Scrisoare talofită pentru urmașii lui Crypto

„Patet omnibuz veritas;nondum est ocupata.

Multum ex illa etiam futuris relictum est”

(Seneca-Epistulae, 33.11)

Sufletul meu se atrofiază câte puțin în fiecare dimineață, când mă abandonez fiecărei clipe, într-o hedonică spontaneitate vegetală și atunci, exact ca plebea, ce pătrunde din inerția necunoașterii în creațiile lui Caravaggio, încerc și eu să mă alătur

cardinalului Cusa, spunându-mi că cea mai exemplară cunoaștere e doctia ignorantia.....

Apoi, trupul meu schingiuit de anii surzi și înceți care au trecut pe lângă mine, de stranii perforații eruptive datorate obositoarelor emoționări în fața prezenței a ceea ce e lamentabil și pieritor, începe, ca în fiecare zi, să trăiască fără prea mare dezinvoltură, în formele banale ale Timpului, fără măsură de anchilozate.....

În față, îmi apare aceeași ușă îngustă, care îmi așteaptă trecerea, intonând un fel de Liturghie a tăcerii în drumul meu spre camera de lângă fereastra cea mai mare din toată casa... Și azi mă doare la fel de tare să fiu eu, dar trec repede peste asta, deoarece conștiința mea nu rezistă adevărului heliologic, și își impune o strictă prezență somnambulică... și îmi e bine așa....

Privesc pe fereastră și o invidiez, pentru ca ea întotdeauna a știut în ce direcție trebuie să privească, eu, de departe nu, și în plus, nu îl găsesc niciodată atunci când am nevoie, pe omul care separă, dacă îl plătești bine, logic, clarul de obscur, omul care ar fi trebuit să îmi arate că verdele pe care îl tot admiram eu în grădina din spatele celei mai mari ferestre din toată casa, era de fapt doar un gri șters, pe care mi l-a arătat pe când mă așteptam mai puțin, D-zeul lui Holderin.....

Trebuie să mănânc, și tot ce mi-a mai rămas, după cheful de aseară, unde, plin de optimism hilbertian, gen „*nu există probleme insolubile*”, Asbeia a citit Discursul lui Aristofan din Banchetul lui Platon... bine, ce vroia ea... departe de mine, oricum ideea unui hermafroditism combinat cu un complex hibrid....a fost ca o rupere a formelor... cum spuneam, tot ce mi-a mai rămas e un pumn de aforisme culese cu grijă de mamă de la neoplatonicieni, care, aruncate în bolul meu de lut, din Harghita, pictat cu albastru și roșu și puțin ciobit, au gust a cioburi de cer, care în fiecare dimineață, se prăbușește în mine, doar pentru ca eu să accept invitația domnului Velasquez de a vedea strădaniile lui de a salva o realitate coruptibilă, efemeră, ce poartă în ea moartea și implicit propria ei dispariție...realitatea mea.... Oricum, eu i-am spus mai mereu, că ceea ce tinde să se prăbușească trebuie lăsat să se prăbușească, e atât de simplu...

Apoi mă hotărâsc să ies puțin din casă, să încerc să aflu dacă e totuși încă ieri și poate chiar să dau de El, omul din Pustiu care nu încetează să mă tulbure, chiar și așa, când eu, în fiecare dimineață, încă de când încep să fac matinala ștergere de praf a carenelor Cuvintelor-Mobilier din camera cu flori din stânga celei mai mari ferestre din toată casa, și îmi spun cu nonșalanță că am să mă uit, că am să accept viața ca pe un dat inițial și nu ca pe o construcție personală, inutilă și mai ales, plictisitoare.....

Pășesc încet și mă bucur de tot ce văd în jurul meu, chipuri de departe și palme retezate îmi arată venele anotimpurilor trecute, atât de trecute încât izbucnesc în râs și îmi spun că trebuie neapărat să nu uit, că atunci când voi ieși din casă, să iau cu mine și pe mincinosul ăla de Sisif, care e un visător, așa la fel ca mine, plătit să prindă himerele jocului de Lumină prin norii stimabilului Aristofan... și cum să nu râzi... eu, mai mereu, râd...

Trebuie să mă întorc, și așa niciodată nu reușesc să văd mare lucru pe drumurile astea aglomerate, în cel mai bun caz, reușesc să mă dezorientez și să îmi creez acel sentiment de nesiguranță datorat schimbării continue de direcție, și normal că sunt excesiv precaut după aceea.....

Unde să fie domnul, stimabilul domn de un raționalism împietrit care mi-a promis o vizită, în timp ce admira verdele neverde din spatele ferestrei cele mai mari din casă... nu a mai apărut de atunci, și vorbea cu un entuziasm pătimaș și exclusiv despre nu-știu-ce simplificare prin abandonarea unor anumite subtilități, prin slăbirea anumitor variabile delicate... simplitatea poate fi minunată.... Vezi?

Verbi gratia, eu văd posibilități inerte ce abia așteaptă să fie descătușate și acum, că sunt în camera mea, departe de orice realitate de dincolo de mine, aș putea foarte ușor, după ce îmi îmbrac comodele haine „de casă”... știu eu, să fac o analiză eidetică, una care ar trebui să îmi dezvăluie accesibilul, gândurile mele, plăsmuite în orizontul accidentalului și particularului, departe de supărătoarele oftaturi bătrânești ale vecinului de alături, văd lucrurile așa cum e cel mai bine, reduse la o (de)concertantă corporalitate și pe mine, eh, pe mine proiectat în oglinda ferestrei mele uriașe ca un cumul de aspecte somatice, un fel de amestecătură de pulsații și trăiri

elementare, febră viscerală, pentru că, vă spun eu că nu există ființă care să nu fie ființa unei maniere de a-fi, manifestare și anulare a ei totodată.... La ce rost?

Am ales, ca om în devenire, în căutarea mea, să încerc metodele vieții animale care mi-au premers... așa că, ad libitum, eu trăiesc prin sine și din sine, din propria-mi sevă și inspirație, departe de inutilele interese transcendente, văzute ca apogeul a tot ceea ce e omenesc....

Vă spun eu și vă recomand să priviți cât mai departe de existența ca o eternă reconstrucție de sine, automodelare într-o anumită figură ideală a umanității.....De ce să nu alegeți inefabila plăcere din spatele trăirilor ce nu au nevoie de Bewusstsein überhaupt (conștiință în genere)?.....

Unitate?... Prostie ce va rămâne doar un deziderat abstract, pentru că ecumenismul, în continuă stare de infecție, menține incapacitatea de a vedea „moral” de dragul imoralului....

Vă pot ridica la cel mai înalt nivel al etosului, în cele mai imponderabile nuanțe o existența susținută din anumite idei, uitare de sine și comprimarea oricărei mișcări primare pusă sub semnul întrebării.....

Știți voi: „*Crede și nu cerceta!*”

Mă reîntorc și am să adorm, cum adorm mereu, cât mai departe de Mine, înconjurat din toate părțile de ființe, alcătuirii de guri, sisteme digestive și organe de tot felul, de câni și cești pline de secunde infinit manifestabile, retractile și reductibile la mine.....

Vă îmbrățișează cu drag, al vostru sincerily:

<Nimicul>

*„vă strig și vă strig
dați-i și mesei de bucătărie o șansă
lăsați-o să se mărite cu mine
sau măcar teighelei băcanului,
scândurii ofticoase de gard...”*

(Mircea Dinescu - Dați-i și mesei de bucătărie o șansă)

* adevărul e accesibil tuturor; încă nu e ocupat. Din el a rămas mult, chiar și pentru cei care vor veni de acum înainte”

Soteriologie imersată
(sau ruptură autumnalo-ideatică)

„Deodată
m-am trezit atât de departe
și de străin
rătăcind înapoia chipului meu,
ca și cum mi-aș fi învelit simțurile
cu relieful fără de noimă al lunii.”

(N.Stănescu – Sfârșit de anotimp)

Ceva ce se vrea a fi povestea erodării fibrei umane, atașată psihozei lipsei de sens ca și consecință a sutelor de ratări banale

Încotro? Încotro, acum?

În zgomotele infernale și presiunea unui mecanism social absurd, fraternizez și eu timid cu alte suferințe, doar cu scopul de a-mi exercita distileria de otrăvuri din suflet și de a trasa niște tușe esențiale portretului iluziilor deloc candido.....

În mod inevitabil trebuie să îmi dezmembez reperele exterioare, în ciuda decupajelor impresionante din real, ca să pot rejuca partea mea favorită din Mitul Căderii, unde vă invit să vedeți impresionante metamorfoze a vizibilului ,care încep întotdeauna cu extazul pitagoreic al Creației.....

Veniți! Veniți!

De ce deplângeți nesfârșitele întinderi ale Pustietății? E doar o vastă întindere de vag și insesizabil... nimic mai mult, și până la urmă e vorba de privilegiul distanței, de tensiunile teluricului.....

Domnișoară, frumoasă domnișoară, vă recomand o selecționare aleatorie a realului... Da, da, cunosc și eu fiara ce ne stă în viscere și care, la fiecare ocazie, ne arată registrul putrefact – excremențial în care se scaldă himerele unor raționamente neîncheiate.... așa, de dragul obtuzității prezentului....

Tu, om de carne... eu nu sunt decât o articulare a materiei cinice, care vede cum te pierzi într-o uniformitate asurzitoare, aliniere la tiparele învechite ale acelorași griuri eterne....

Tu vezi? Spune-mi, înțelegi?

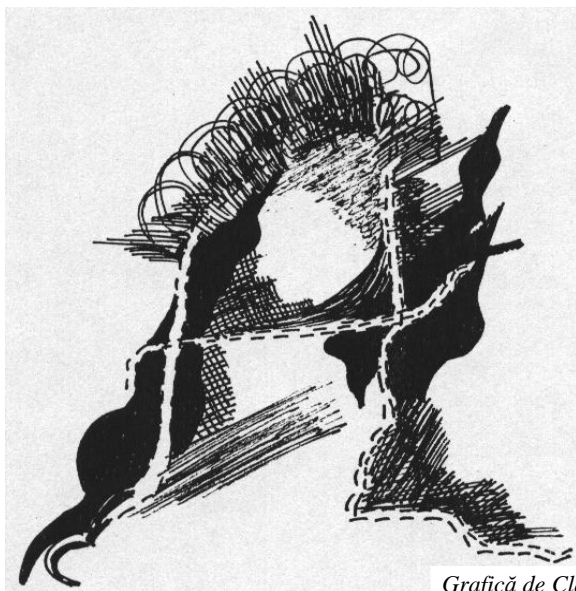
Erika ERDOȘ

Cu învoire de Sus, bien entendu, aș dori să fac penitență pentru carența morală a Lor... Ei... Ele... de dragul coabitării în dispersie și a frustrărilor mistice de dincolo de fiecare.....

De departe de mine... Înspre mine... Resimt prezentul ca un odios insuportabil, atunci când, fără puteri, existența mea glisează către derizoriu...și totuși, soluția salvării prin Spirit, ca o condescență punere în paranteză a Imediatului ce pervertește... există...

Trebuie să... Cazi în genunchii tăi de hârtie, și țărână și fum... și invocă centrii pulsative ai obsesiilor favorite, în pustiul cathartic tu să dilați viața dilatând Timpul, un fel de veghe ce nu are nimic în comun cu Insomnia....

Mâinile tale să alerge necanonic după Gânduri, buzele tale de Om să deguste unghiurile schimbătoare ale Luminii, tălpile tale de praf și sânge să se oprească în jurul reliefulor infinitezimale ale Întunericului.....ale Abisului, și cu o forță dezolată, să răsucești teribil Cuvântul în matricea gândurilor tale....

Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara

Acum, ai să poți să îmi vezi Daimonul, care până acum a tras cortina mereu și mereu Teatrului de vise răposate și, ca de fiecare dată, adept al spasmelor istorice, a adormit lângă mai multele trasee hermeneutice... fiecare înspre fiecare, fiecare înspre Nicăieri!

De ce? De ce Resemnare?..... De departe!

Plutesc senzuri neconfigurate și e primatul dialecticii Uitare/Anamneză... voi toți și toate, care vorbiți fiecare pe limba voastră despre exact aceeași realitate Neimediată și teribil de Insuficientă, vă recomand călduros plonjarea în purificatoarea structură a unui Delir, imaginație solubilă în memorie și invers, pentru ca apoi, în șir indian, să vă continuați parada aparențelor metafizice, să vă dezveliți, tributari edenici, arătând orișicui valori care încetează să mai Fie, prin evidența cu care le fluturați în ochii prezentului, și așa, Lumea devine constipată de concepte și percepte de tot felul, suprasaturație și Plictiseală.....

*„Vrei să trăiești numai pentru mine
și singur*

*și fără umbră, cum umbră este cifra 1?”**

„Orbul de mine te întreabă

*poți tu, poți tu să fii vederea mea?”***

În mine, nostalgia întemeierii comune, în durerea separării androgenice... caut disimularea durerii prin dispersia tăcerilor, sa văd prezența ta ectoplasmatică, difuză și de contur, cum spune un "Da,vreau!", și să îmi fie factor exterior de coagulare interioară și dinspre mundan.....

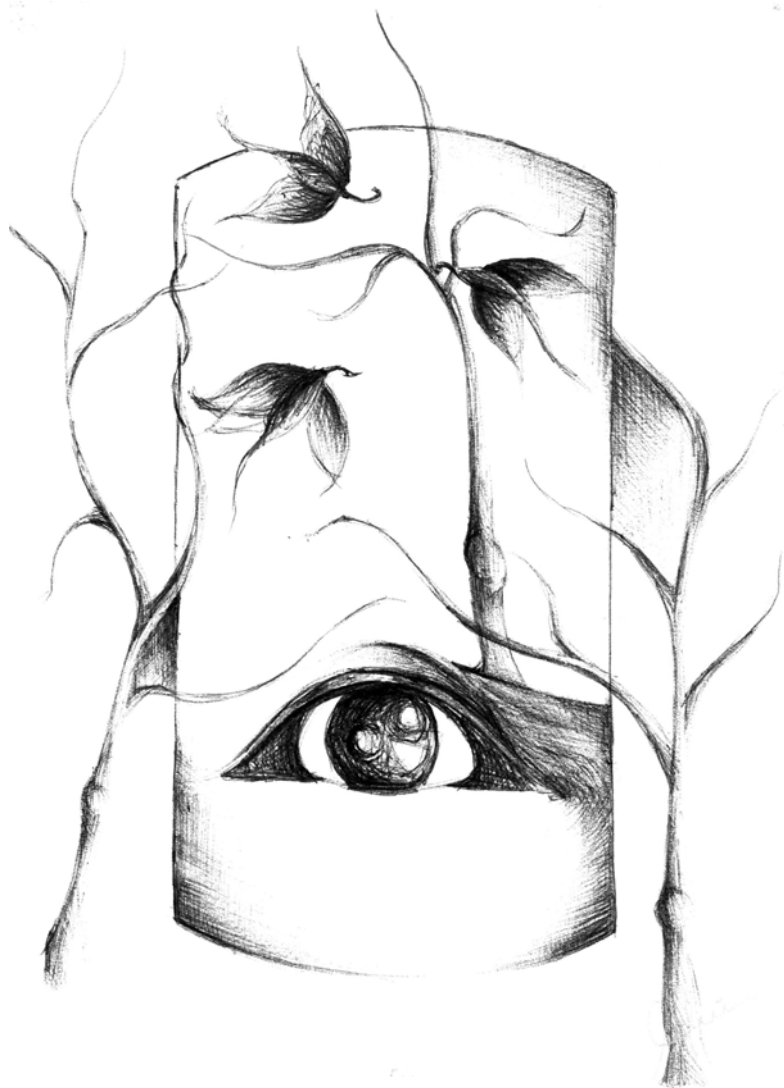
Trebuie să îți conștientizezi vulnerabilitatea ,ca un fel de precondiție pentru exercitarea voinței de a ființa în sfera Lucidității, ca formă a unui necesar dezechilibru ascuns, mistificare ideologică în comparație cu demonicul.....

Temeți-vă! Teama....

De ridicolul ce aduce ostracizarea, de alternanța ordine-dezordine, conformism-schimbare, de sub tirania concepției carteziene, de premisa hobessiană, de o lume a surogatelor ce fagocitează lumea „normală”...

De tine... DE TINE!

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

Andra KADAR

Mezina grupului de liceeni, Andra Kadar, aparține generației născute după 1989. Este elevă la Colegiul Traian Lalescu și a debutat în Provincia Corvina recent, dar a fost remarcată și de profesorii ei, care au inclus-o în două antologii școlare ca pe o promisiune lirică. Andra Kadar se află la anii în care simțirea, emoția sufletească sunt intuitiv poetice. Uneori se simte o adiere de primăvară rece, dar sinceritatea trăirii, întrebările ei pline de patos și asimilările prin lectură o pot duce spre propria-i identitate, acum voalată în tăietura unui discurs schițat, ori în eseuri cu țință existențială. Încolțesc și întrebări ce au un vag metafizic, intuitiv...

Să sperăm ca va confirma.

Eugen EVU

realitate lividă

Înapoi în realitate
pereții îngroșați ai ignoranței nasc
clovni patetici de nocturnă
ironic e că timpul trece
clipe mucegăite și inimi plasticizate
se oxigenează în întuneric
evoluție și progres cu capul în jos
supa fundamentală a eticii e sorbită din picioare
pentru urgențe ale conștiinței
“meditația” și macabrul
te aplatizează de tot.

deliciul personal

Măști spulberate lumina reflectată
Culori cu jumătatea-n noapte visate
legătură cosmică organică și ieșirea
în sus, fără cară
dimineața va fi ca dorința din seară
subconștient iubitor de cunoaștere
prudent ca o vietate secundară
sunt aici, numărată de ani
gust grăbită din
Euforia neînțelegerii
dulce corola
Necunoașterii încă
timpul ce macină
mereu dinspre margini
dar se ascunde esența , amarul
așa se înalță asupra de cântec
Înaltele steaguri ..
Suflete -
Diamant neșlefuit
În sunetul tău freamătă
Forma unui alte estetici ?
Gust pe furate
Deliciul personal
Cu foamea materiei
De sine însăși ..
Râzând necuprinsul
Îmi surâde și pleacă
Poemul meu cuib rămâne
Visului,
alt răsărit
Altă dragoste,
Dacă ...

ceva ce simți

Pact cu nemurirea furată însumi mie
Origini scăldate în pulberi divine
Bucăți de ireal numai pentru mine
Scrâșnind din dinți timpul fuge
pe lângă o lume eronată
Atingeri de raze ce duc la putrezire
blasfemii fără de ieșire.

Ceva ce simți și nu atingi
Ceva ce ai vrea nu ai vrea
Dar îți fierbe deja în vene
Îmbătat toată viața
Cu iluzii și prejudecăți
Scara urcă dincolo vizibil
Unele cuvinte văd

devenire

Imagini rupte
De lumina originară
Prin iubire începi să trăiești
Timpul fugitiv rupe din tine
Firul existențial
Continuitate
Vibrezi.
Osmoza firii umane
Frânturi de dimensiuni spațiale
Clipe legănate de amor
Suflet fugar din realități banale.

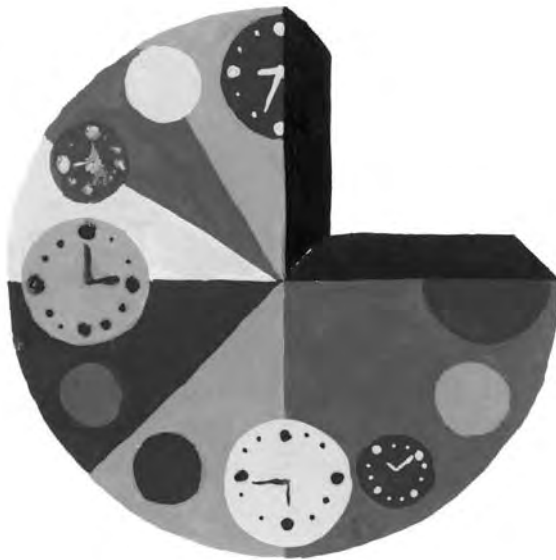
*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

TIMPUL DE AR CURGE INVERS ...

(eseuri poetice)

sad but true

My soul is captive in the sinful city
Death beckons me gratefully
Cause I sold my soul for an illusion.
It's so cold with out your touch,
My whole world is all a part.
I crave for salvation
But you are too far...
Creepy monsters are rapping my soul off.
I'll be gone in the darkness
Being lost without a heart.

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

with out you...

Tears of butterflys are flowing over my body,
I can feel the darkness running threw my vanes.
My heart has stopped beattng ever since you stopped loving me
And now I'm just a dead body running away from the truth.

This world drives me into madness
And I don't think my life will ever be the same.
I can't stand deaths temptation
I just want to run away.
Whispering voices, broken smiles and forsaken promises...
That's all I got! I'm suppressed by all my memories.

Timpul de-ar curge invers ...

Timpul de-ar curge invers viața și-ar cânta nonsensul.
Și cât de ușor s-ar lăsa încătușată rațiunea...
Fără de emoții dulci
Viața s-ar răsfrânge în cioburi.
Umili am pleca toți capetele,
Sătui de propriile greșeli.
Lumi ascunse dincolo de cuvânt
ne-ar chinui privirea.
Dezlegând misterul primordial...
Oamenii ar visa nemurirea...
Trăind-o !

monotonie

Timpul curge monoton,
Clipele fug în șir de cuvinte,
Săracul om, al sorții abandon,
Trece încet printre ale amintirilor morminte.

Privește cerul, de farmec plin,
Dar sufletu-i ticsit de nevroze,
Intrat în al vieții declin,
Sătul de umbre și metamorfoze.

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Toduță” Deva*

fără titlu

Lumina crepusculară între rai și iad
Suflete pline de dorințe.
Dincolo de concepții, extaz sau suferințe,
Alienați mental sau depravați ai societății
Îngeri pietrificați de necredință
Și adevărul prins în gratii.
Spiritu subjugat.
Păcatul umezește gândul
Conștiința prinde mușgai
Înfipți cu dinți de lapte în timpul fugitiv
Păstrăm prospectul vieții ca substanță radioactivă.

Confesiune

Cuvinte și iar cuvinte...dovadă clară a existenței noastre raționale și în același timp ceea ce ne limitează, uneori ne înnebunește, ne distruge treptat... Cuvinte ce fug o data cu vântul ducându-se în țara visurilor sau în simple amintiri sau poate nici atât...dovada existenței se pierde la fel ca și trupul, la fel ca visurile muritorilor.

Origini cuprinse în praf...viața mi-o găsesc construită din emoții și sufletul îmi este pierdut undeva între realitatea dorită și neștiință, neant, neființă. Un întreg univers pare frânt, uneori, din cauza cuvintelor. Sau poate că doar sufletul meu e așa...un călător pe o mare involburată, prea involburată aș spune, și parcă de fier, pentru că doare prea tare. Mă înnebunesc în neștiință, nu știu unde să caut lumina revelatoare, nu știu, dacă, poate, într-un tunic în care mă aflu nu e mai dulce decât am eu curajul să recunosc. Mă întreb pe ce cărări aș fi, dacă creștinismul nu și-ar fi pus amprenta asupra existenței mele.

Destin trădător sub ce semn m-ai pus? Umbrele au intrat în sufletul meu. Ființă umană transformată în pulbere...început de blasfemie.

Cum să crezi, să accepți o forță divină fără să cauți să dezlegi misterul în care se află. Să iubești acel Dumnezeu doar pentru că ți-a dat viață, o viață pe care nu ști de ce ți-a dat-o și a cărui scop sublim este să se sfârșească, subjugată fiind de timp. Te naști doar pentru a muri și între aceste două supuse fericiri îngrămădești într-un suflet atâtea emoții, regrete, bucurii, dar ființa umană nu este integrală doar dacă rațiunea ți-e înăbușită de vise, iluzii și speranțe...Neștiința te poate distruge, te poate uita în nimicuri.

Viața e construită din bucăți de realitate și minciună...treptat totul te sufocă, te conduce spre autodistrugere. Ca și cum criticile celorlalți din jur, care își asumă dreptul de a te judeca sau poate chiar marea judecată de apoi, nu ar fi destul de apăsătoare pe universul interior al omului, structura umană presupune și existența conștiinței, existență care ironizează libertatea noastră de alegere.

Cuvinte...mod de exprimare a gândurilor, a sentimentelor, lemne în focul vieții, care, uneori, îți îngheată sufletul ticsit de

confuzii. Totul se poate contrazice în viață, fiecare valoare morală se poate pierde, orice gând poate fi uitat...nesiguranța devoră și până și timpul oboșește în prevenirea sfârșitului. Fiecare clipă deformează adevărul, originea sămânței umane se pierde...

“Ca un orgasm cosmic ciclic gradual
Viața e un preludiu cu trăsături erogene
Până ce moartea își dă ochii peste cap
Și își resoarbe sămânța neantică.

Ciudată e doar scara fără capete
Scară suspendată între noi și zei

Fie că au promis și au fugit de alți zei
Fie că între timp s-au stins și ne-au uitat
Odată cu moartea lor superioară
Destinația și numele.”

(“*Scara suspendată*”, Eugen Evu)

Nichita Stănescu definea starea ce iradiază în ecoul lecturii de acest fel, tragică, austeră, dar și impersonală; una a „dimensiunii tragice existențiale”, pe care avem conștiința că ne transcende, că este din ancestral... Ipoteticul cosmicității umanului într-un mit atemporal, arta poetului e mai profundă și mai adevărată, austeră și măreață prin intuiția unui arhetip uman descins cândva din spațiu, de pe o „scară fără capete”... Eugen Evu are frecvent în lirica sa, inserțiuni ale cunoașterii științifice de graniță, ceea ce accentuează sentimentul universalității. O poezie a autocunoașterii și deopotrivă a revelației superioare a Ființei .

Închid ochii.. Semnul de carte îmi va aminti să revin, să recitesc anumite poeme .

Îmbrățișez zări de un dureros violet, curbura lumii se răsfrânge acum în cuvintele mele, imensitatea lumii îmi depășește gândul, iar ființa mi-o surprind ca un nelămurit străjer între cunoaștere, visare și moarte. M-am pierdut pe propriile căi lăuntrice.

Hora Cuvintelor

Tot ceea ce vorbim, ce scriem, ce gândim este o Horă a cuvintelor. Niște simple litere, dar cu o mare importanță. Ce sunt cărțile? Niște pagini împânzite de cuvinte. Un poet de-aproape le numea “hologramele apocrife ale dumnezeirii”.(E.E.) Scriitorii și-au consacrat viața acestor cuvinte, încercând să le potrivească în fel și chip, astfel încât să lase în urma lor trăiri și sentimente, prin care aceștia dăinuiesc de-a lungul Veacurilor. După milenii, descoperim în nisipuri deșertice, cărțile sfărâmate ale celor ce erau niște inițiați și ni le-au alcătuit spre a ne aminti ceva esențial, Adevărul, adevărul pe care Istoria, mutilantă, îl șterge, ni-l ascunde. Scrierea este memoria noastră lungă ,dar și oglinda magică a Sufletului uman.

Dacă scriem ceea ce gândim, ce simțim, atunci cuvântul este dovada cea mai clară a existenței noastre. Pe de altă parte, cuvântul nu pare decât o iluzie, care ne deschide în fața ochilor alte lumi, însă fiecare scriere are un sfârșit, iar acesta rupe întreaga vrajă, obligându-ne să ne trezim la « realitatea dură » Rațiunea dezmiardată dorită de Visare ? Prin aceea că scrierea, literele, ne amintesc semințele grâului, semănătura (semnătura, de la sign – semn), - poetic zicând - asemuim asta cu însămânțarea rodnică, viitorul va reîncolți, răsadurile vor reînnoi lanurile din care alții vor cultiva și vor dobândi Pâinea hrănitoare a sufletului și a minții omenești ...Despre aceasta am avut bucuria să vorbesc și să ascult spusele poetului nostru hunedorean Eugen Evu ... Dar este realitatea fugară și ea, în Timpul cosmic și timpul „mic“ (AL DURATEI NOASTRE INDIVIDUALE) este realitatea metafizică reflectată în lume, într-o dimensiune a memoriei noastre vii. Infinite pot fi cugetările noastre despre noi înșine, exprimate prin cuvântul scris, așadar poți spune că Semnul lăsat de noi viitorului, odinioară scrijelit ori pictat pe pietre, s-a consacrat altfel în textele ulterioare, de la papyrus la... hârtia de sub imprimante... Acum scriem pe ecranul computerului, cuvântul este cumva din nou virtual, adică, vorba poetului, „hologramă apocrifă“ a zeității din ființa umană ?

Cuvintele alcătuiesc cartea, iar Cartea e un Miracol. Undeva în Scriptură, îngerul i-a spus omului să înghită cartea „...Oare ce

anume se ascunde în acel gest, acea cerință, acea parabolă? Poate i s-a imprimat o Memorie, un program și asta a înțeles cel ce a scris, lăsându-ne pe noi să ajungem a înțelege la timp? Tulburător este scrisul, *“tulburător întru limpezire”* (*Noica*). Cuvântul *se naște în (sau din ?)* sufletul omului, nu în mintea sa, tocmai de aceea, scrieri pe care adesea nu le înțelegem, deplin, încă, tot ne sunt plăcute datorită Armoniei lor.

Poeziile lui Eminescu ne fac să întrezărim un tărâm fabulos, creionat în culorile fericirii, un curcubeu ce se lasă admirat și parcă se apropie, parcă trecem prin el! Citind aceste poezii, mă transform într-o prințesă din basme, iar marele poet Eminescu este Zburătorul ... sufletului meu. Prin *“Făt-Frumos din tei”*, *“Povestea teiului”*, reînvie vibrant o lume legendară, în care totul e posibil. Îmi exprim și eu sentimentele greu definibile înțelegându-mă mai bine pe mine însumi. Particip la minunata nuntă a lui Călin cu fata de împărat. Colind pădurile și ascult susurul izvoarelor. Poate că poezia este un fel de efect placebo, dar altfel spus, și rugăciune, cuget arzând și dorind să zboare, înălțându-ne inima spre alte tărâmurii, alte dimensiuni ...

Citind *“Mortua est”*, mintea îmi este încolțită de mii de întrebări asupra existenței mele. Versurile poeziei încalcă orice convenție strictă, întipărită în mintea oamenilor și re-pune totul sub semnul întrebării. O inimă jumătate împietrită reînvie, devine iarăși o piatră care curge, odată cu sângele nostru, metaforic scriind. Deși regretată, moartea înseamnă în aceste versuri renașterea omului într-o lume mai bună, astfel încât poetul ajunge să se întrebe la un moment dat, dacă viața noastră nu este o moarte, iar moartea un început spre mai bine : *“Ș-apoi cine știe de este mai bine/ A fi sau nu a fi... dar știe oricine/ Că ceea ce nu e nu simte dureri, / Și multe dureri-s, puține plăceri.”* Ce superbă replică la dilema lui Hamlet !

Mihai Eminescu, *“sfântul precurat al ghiersului românesc”*, va trăi veșnic prin poeziile sale. Însă nu este Idol Poetul nostru, ci este un inițiat, un apostol și un sfânt. „N-am crezut să-nvăț a muri vreodată” ...Așadar a crede și a învăța a muri ? Dar „a muri poate fi dezvățarea de moarte” mi-a spus prietenul mai mare, poate de aproape ...

Cartea este Vie. Ea va ocupa, întotdeauna, un loc important în viața oamenilor, ea este un izvor de frumusețe și de cunoștințe, o provocare pentru mințile noastre și o alinare pentru sufletul neliniștit, întrebător, însetat de cunoaștere... Cuvântul... El este sufletul nemuritor al cărților, iar dacă oamenii creează cărțile, atunci nu uită că sunt și ei, că redevin și ei nemuritori:

*“Călare pe umbre lungi,
Moarte, nu ne mai ajungi
Sau îți râzi, moarte, de cine?
Că fugim, văzând prin tine
Și din salt în ceea parte
Ne ferim intrând în carte
Adumbrită răsfoiești
Dar citind nu ne găsești –
Nu crezi, proasto, în povești!
- Vezi? Noi suntem, Tu nu ești!
 (“Jocul poeziei” de Eugen Evu)*

Gânduri

Îmi adun toate gândurile într-o grădină, le calc în picioare apoi las ca peste ele să treacă un râu de lacrimi reci, la fel ca simțirile mele de acum. Râul le va duce departe, iar eu voi sădi în acel loc numai adevăruri. „Pentru suflete, a deveni apă înseamnă moarte, pentru apă a deveni pământ înseamnă moarte. Pământul se face apă, apa-suflet.” Un întreg circuit, în care moartea nu este ieșirea, totul se continuă, iar eu presar din nou, încet, cuvinte și sentimente în drumul existenței mele. Mă gândesc la iubire...

Sufletul este o materie abstractă, lumina fiecărui trup, aceasta cel puțin din punct de vedere al credinței. El este principiul conservator al vieții. Cu toate acestea, mulți oameni nu mai cred în minunea sentimentelor, așa că devin iraționale! Totuși, rațiunea nu este soarele existenței umane, ci doar o modelare a gândirii în spiritul colectivității. Ceea ce nu mă constrânge să renunț la eul propriu, la sinele meu, deși acestea se găsesc uneori umbrite. Prin sinele meu înțeleg subiectul întregului meu psihic, adică și visurile sau sentimentele mele, care țin de inconștientul meu. Care e diferența

dintre neant și lume, realitatea cotidiană, mai bine zis? Realitatea în care trăim e copilul, iar neantul e adultul veșnic, spre care mulți s-au îndreptat și se îndreaptă într-un final. Lupta între rațional și irațional se dă și în mintea mea, dar o îngrădesc între ziduri înalte și o las să se desfășoare, în speranța că, odată, voi dobândi adevărul.

Am învățat de mult să zbor spre alte lumi...alții ar considera acest zbor o evadare, eu însă o consider o nelimitare a spiritului meu. Uneori mi se pare foarte banal să aștepti pacea de pe lumea cealaltă. Viața este totul, e un preludiv pentru necunoscut poate chiar și pentru neexistență - în care ești liber să încerci orice, totul depinde de concepția de viață a fiecăruia, și a regulilor de moralitate impuse de conștiință. Influența religiei, a existenței unei ființe divine și a canoanelor primite de la aceasta, pun o amprență mult prea vizibilă asupra existenței noastre. Mulți oameni s-au contemplat într-o banalitate totală, devenind astfel indiferenți și insensibili, blamând aluatul greșit din care au fost făcuți de către Dumnezeu. Omul s-a obișnuit cu ideea că a greșit de la început și greșește mereu, eu tind însă să găsesc miresmele îmbătătoare ale unei lumi apropiindu-se de perfecțiune. Dumnezeu ne dă, o dată cu soarele, șansa să schimbăm tot ceea ce ne face nefericiți. Fericirea e o binecuvântare...

„Și fiul lui Dumnezeu a murit, ceea ce e pe deplin credibil, căci e absurd. Și a înviat din mormânt ceea ce e sigur, căci e cu neputință.”(Tertullian). Acesta este contrastul permanent al vieții umane. În toată această luptă, între posibil și imposibil reușesc însă să visez, să cred, să sper. Mă aflu într-un cosmos de idei, mai exact între erezi inocente și realismul interior.

În viață sunt prea multe întrebări și prea puține răspunsuri. Există o viață spirituală și o viață materială. Dumnezeu ne-a dat libertate, dar o libertate spirituală. Libertatea noastră de acțiune este în deplină dependență de viața materială și de toleranță, însă în același timp ea se supune conștiinței noastre și normelor morale. Așadar, se subordonează libertății noastre spirituale. Suntem liberi să sperăm, să credem, să iubim, să alegem binele.

Soluționarea practică a neliniștilor interioare, care de fapt ne afectează cel mai mult viața de zi cu zi, nu este posibilă, pentru că nu le poți încadra în nimic palpabil, material, de aceea credința devine totul.

Despre Timp, Existență, Cuvânt !

Mintea (Cogito) este ca o țară a cuvintelor în care concepțiile se integrează fără voie și fără împotrivire. Diferența dintre esența umană și aparență constă în neștiință, nesiguranță și frică. Aparența este dată de concepții și modul de a fi, (Fiire, ființare), iar esența se regăsește, probabil, în scopul existenței noastre ceea ce transformă inevitabil *eul* într-o etichetă.

Durerea cuvântului, este durerea de a te regăsi în cuvinte-amprente ale existenței tale în viața cotidiană, durere ce o regăsești în beznele sufletului, durerea de a-ți dezvălui existența spirituală pe care o fragmentezi și o imprimi diferitelor etape ale existenței umane. Suntem timp și procreem timp. Astfel spus, prin scris ne auto-creem. Omul – ființă progresivă și regresivă, hibrid, accidental sau creat pentru a muri.” Dacă am Ști dintr-o dată, nepregătiți prin devenire, probabil că am trepida până peste limite, peste un fel de „prag al durerii de a fi” și am ÎNCETA (Eugen Evu).

Cerem libertate în mijlocul unei creații fără limite, în mijlocul unei lumi fără de pereți, lumea ex-paradiziacă, din afara zidirii , deoarece suntem alungați din eden. Poate dintr-o primordială condiție, ulterior cenzurată, ceva a fost *in ilo tempore* și s-a pierdut. Durata inițială a creației adamice a fost drastic diminuată, acesta e mesajul codului mitologic genezic, antropogenetic, poate că celula androgină (mitul Androginului, Platon) se auto-replica. Sfericitatea ființei aceleia a fost tăiată în două, feminin și masculin, într-o a se reproduce și înmulți, dăinui, continua ca specie, prin măsura Demirugului. *Dintre cele patru înțeleșuri, sensuri, tâlcuri, ale textului, cel numit evanghelic echivalează cu euristica (Umberto Eco) Tot el spune că acei inițiați din vechime, așa numiți de el „sacerdoți ai barbarilor” știau adevărul pe care în timpul istoric omul l-a uitat ...*

Ce pare mai fără de sens decât existența reluată fără o memorie continuă așa încât nu ne alegem cu nimic; ciclul unic al vieții (limitat de propriile convingeri sau de religii cu dogme care devin tot mai apăsătoare), ciclul a cărui realitate este redusă într-o oarecare măsură la bucurie, nebunie și frică, sau farsa creatorului? A

fost oare și un creator intrus, secundar, așa cum scriau gnosticii, ezoterismul ? O divinitate secundară?

O bună parte a vieții este scăldată de valurile neștiinței. Disperări, oboseli și deliruri... Em.Cioran este exegetul acestor deliruri mistice, mai ales, în studiul său „Lacrimi și sfinți”..

„Poate că scepticismul este un tragism de lux, un sub-instinct ce se disimulează în rațiune, o reumple de „substanță tare” ca a țestoaselor. Așadar un instinct antediluvian, unul ancestral și fosil...

(Eugen Evu, Memoria cromozomială/ Briliantul și Noaptea)

Un întreg haos până ce ajungi spre extremitățile cunoașterii. Uneori cerul e prea sus, iar când obosești să sperii, să cauți , să visezi apare surmenarea sau renunțarea de sine. Ajungi să urăști și să vrei în același timp să asimilezi absolutul acestei lumi.

Cunoașterea... de Dumnezeu? A cărui casă a devenit în zilele noastre un loc frecventat de tot mai puțini oameni. Preoți și alte ranguri bisericești au devenit manipulatori, membrii ale organizațiilor secrete. Biserica nu mai este cu adevărat o instituție de cult (religioasă).Cei mai mulți oameni care merg la biserică sunt oameni vârstnici. Să fie oare din cauza unei revelații târzii sau din cauza singurătății sau poate, un posibil refugiu în fața fricii de moarte. Dacă nu ești un creștin fanatic ești acuzat de subiectivitate, din care treptat ia naștere păcatul. A accepta, nu a gândi este drumul bun pentru un creștin. Dar ce să accepți- existența unor rațiuni și legi supreme care reduc din nou ființa umană la stadiul de marionetă accidentală? Interpretarea este interzisă. Biblia este considerată cuvântul lui Dumnezeu, dar a fost scrisă de oameni, atât intervenția acestora cât și a bisericii în limitarea cuvântului, nu este tot o dovadă de subiectivitate și de modelare a adevărului?

Să zicem că puritatea, relația cu divinitatea și înțelegerea acesteia s-ar dobândi prin intermediul memoriei regressive, întoarcerea la origini. Dar care origini? Rupti de teritoriul edenic ni s-a încredințat pământul, trup din țărână și suflet predestinat, parte din divinitate spre care ar trebui să dobândim drumul înapoi. Te zbați să redevii ceva ce ai fost înainte de a fii. Darurile divine nu ne-au consemnat în totalitate existența, astfel încât gândirea ne poate oferi delirul, iar condiția umană nu mulțumește. Care ar fi durata și scopul acestui experiment sau al acestei creații divine? Suntem cu toții niște

luciferi de duzină. Să punem totul pe seama puterii minții am risca nebunia! Lumea e o creație prea subiectivă, totul depinde de interpretare sau de modelarea gândirii.

Dar cine este cu adevărat, „din interior spre margini, cum vindecările” (Poem de E.Evu) ? Metafora transpare aproape retoric, iar noi să adăugăm odată cu un alt poet, francez, „*Spiritul este cel ce se agită*”: „*duhuie, văzduhuie, e al cuiva, e, nu e...*”

Spiritul care coboară în suflet pentru a-l reînălța, a fost numit de greci Paracletul.

Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva

Noapte

E întuneric, ascult tăcerea nopții și caut noi sensuri într-o realitate pe care încerc să nu o pierd. Foarte departe de mine stelele argintesc cerul, însă lucesc la fel de rece ca și ieri. O horă de umbre pune stăpânire pe întregul oraș...în zare doar liniile simple ale unei lumini slabe și câțiva nori plumburii. E un peisaj pe care îl visasem vreodată?

Vântul mă obsedează...mă înconjoară, îmi împrăștie gândurile, grăbește căderea picurilor de apă. Plouă încet, parcă cu sfială, să nu lovească pământul, iar picăturile se așează cumva simetric, ordonat, printre firele de iarbă încântându-mi privirea cu luciri albe de diamante sparte instantaneu. Arborii împânzesc întunericul cu crengile goale, parcă triste, cersind cuiburi și aripi... Sunt atât de singuri copacii! Deslușesc cu greu fantasmatele verzi ,coroanele lor sunt de fapt rădăcini gemene, aeriene. Își înalță crengile sperând să fure comoara lunii, dar ea se ascunde printre nouri, privind nepăsătoare drumurile negre și reci. Lumina lunii nu este a ei, ci a soarelui, e doar o mincinoasă oglindă geloasă...

Ploaia îmi atinge obrazul, răcindu-mi ființa aprinsă de fiorul vieții. Ploaia mă purifică. Monotonia ei mă calmează. Sufletul meu vibrează o dată cu inima nopții, în inimă pare că pulsează inima cerului, savurez fiecare moment de sublimă tăcere. Pașii mă duc în taină, parcă singuri știu calea . Deasupra mea norii încep să fugă, speriați. Tăcere, dar sufletul meu se zbate, se izbește de pereții ființei mele, ca o limbă de clopot captivă.. La fel cum lovesc fulgerele cerul. Stelele s-au aprins de mult, doar ele sunt mai multe decât speranțele muritorilor. Umbra mea mă urmărește tristă. Tresar: oare e doar umbra mea ?

Magdalena

KUHN

Magda cum Laodae dolorem ...

Un straniu destin, poate prea mult provocat, din setea de cunoaștere și prin explorarea zonelor de profunzime ale psihicului uman, cu predilecție orientalistă, mitologică, a făcut ca un mare și autentic talent să plece fără adio, cutremurător, parcă mânuită din stihial de forțele Răului ... A fost ucisă la Deva, sigilându-se astfel cu ceară neagră, un suflet uimitor de frumos, de iubitor, de atras de înălțimile muntelui, așadar de zbor... A fost inteligentă, neobișnuit de obsedată de condiția femeii într-o lume decadentă, îndrăzneată și a „deranjat” gelozia tenebrelor...

A fost unicul debut literar post-mortem al revistei, am scris despre ea și am acceptat cu mare tristețe și compasiune să-i fie editat în tiraj neînsemnat, tirajul sărăciei părintești, dar al bogăției iubirii lor și a noastre... O includ pe Magda în acest florilegiu ca un pios și îndurerat simbol...

Absolvise Dreptul, avea simțul justiției și fascinația idealului transcendental, iubirea și nebunia de a străpunge pe cont propriu acel „Nor al lui Ort” dincolo de care scânteiază constelația Orion, spuzită de roiurile de oglinzi și umbre colorate: cerul nopții eterne, pistruiat, ca frumosul ei chip, de miriadele de stele și sori... Ceea ce a rămas acasă, poezie, proză, eseuri, ar merita să fie strânse într-o carte... Deoarece – codificat acolo, vom descoperi un mesaj superior, o experiență fascinantă și poate un răspuns care ne privește pe toți... Noaptea lui Novalis a primit și immurile și elegiile ei . Ca ofrande, ca ningere stranie peste lanurile de maci purpurii, în lanul lui Vang Gogh ...

Pe cerul nopții senine, în puzderia rotitoare a marelui Timp... cred că steaua ei a zburat, s-a întors prea devreme, într-acolo.

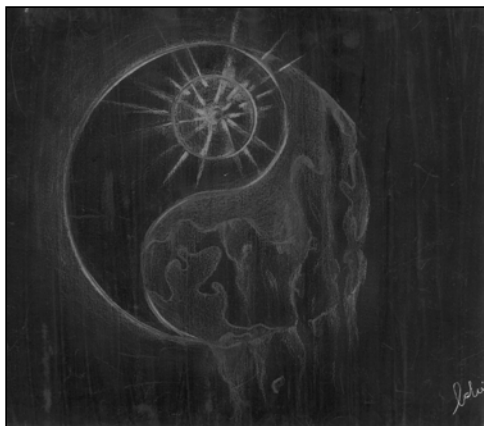
Eugen Evu

materialitate

pământul – amant etern
focul ca o transformare
apa – mamă veche
iar eu tăcută între ele
ne bună în normalul efemer

infinitatea lor

sentimentele - copii răsfățați sau
terorizați de străini
și de vântul rece al singurătății impuse
copii cu bucle aurii jucându-se
cu mine și carnea mea
plângând cu mânuțele la ochi
cu pete de lacrimi pe haine
copii universali ai oamenilor roșii
alergând prin diminețile genezei

definire

gândurile mele fire de nisip
ce măsoară nemărginirea
stropi de ploaie
ce spală noroiul
disperărilor nocturne
cortina de fier
ce mă separă de infinit
și mă integrează în el

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

zbor deasupra unui cuib de cuci

unică prin nebunia mea
am rezolvat profunda criză
de originalitate care
ne apasă pe toți.
Trăind
rod gratiile normalului
pentru a evada dincolo....

de unde vin ouăle

vulcan în erupție
împroșcând cioburi de gheață
și ură
sunt eu
nimeni nu mă poate opri
deoarece nu are curajul
să înfrunte un vulcan
voi continua să scuip gheața
până mă voi îngropa singură
sub ea
apoi voi aștepta soarele
speranței mereu firave
să mă topească
să mă distrugă sau
să mă transforme în ou

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță”
Deva*

autentică

păsările tale mi-au spart ferestrele feței
ale mâinilor
și-au făcut cuib între sinapsele mele
gonite păsările mele s-au ascuns
sub apusul lunii
sub palmele uriașilor
în ochii lor apusul e un cerc cu plete

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Toduță” Deva*

poteca lor

tu spui că poeziile mele
sunt rătăcitoare și singure
ca atomii din univers
dar nu mă întrebi de ce le-am
scris. Dacă am fost fericită sau nu
când le-am zgâriat pe frunze
nu-ți pasă. Poate ți-a părut
la început cu secole în urmă
când ne-am cunoscut
acum ești plictisit amintindu-ți
de mine când răceala
patului gol îți spune că ești
bărbat și eu femeie.
Atunci mă chemi iar eu
îți trimit poeziile ca
să-ți arate universul
sperând...

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Toduță” Deva*

elucubrațiune

palmele tale, palmele mele
împletire de falange
adunare de copii
ferestre oglindindu-se reciproc
sub cupola unui doi etern

deocamdată atât

singură ca întâia
stea din univers
Unică ca un fulg de nea
tristă ca o mamă
urâtă ca orice altă idee
slăvită ca o zeitate
hulită precum întunericul.
Dură ca oțelul și delicată
ca o orhidee
Numele meu este: Femeie

Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigmund Toduță” Deva

ca o inutilitate

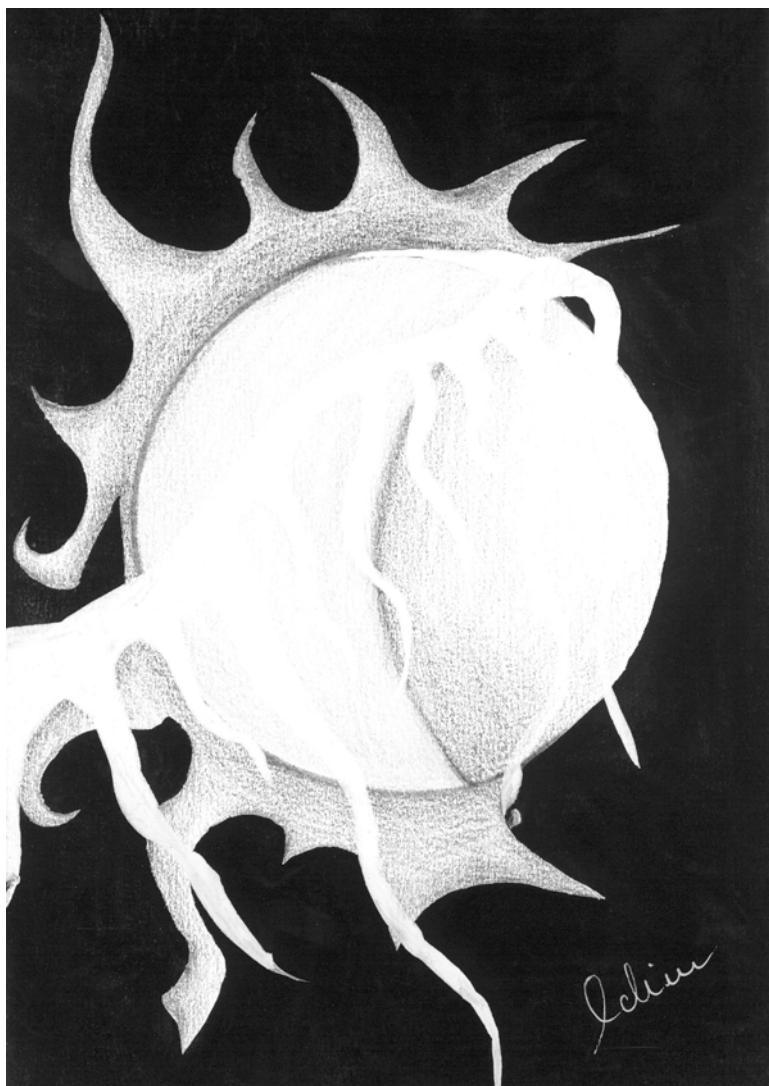
cuvântul „singurătate”
n-ar trebui să aibă plural.
Că îl are, îmi este egal.
Pluralul „om” nu există
l-am găsit numai în batistă.
În zadar. Pluralul îl
găsești numai în ziar.
Pluralul este o minciună
să aibă cineva curajul
altceva să spună!
Voi schimba locul meu cu el
și sigur nu-i va plăcea de fel.

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Toduță” Deva*

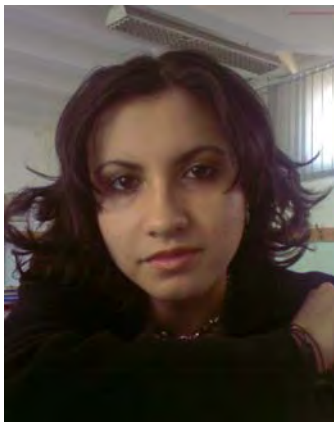

lirică

șoarecele mă gădilă în palmă
se plimbă pe capul meu
prin ochii mei
coada lui îmi mângâie rinichii
care vor să fie unul
speriate păsările țipă după aripi

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Todută” Deva*

Ana – Maria NEAG

Elevă în clasa a XI-a la Colegiul Traian Lalescu, Ana-Maria Neag este adolescenta dintotdeauna, șovăind între intuiția rostirii metaforice și acele încă firave răsaduri ale metaforei ce prefigurează revelatoriul, semnificatul.

Ca și Andra Kadar, colega ei, are anii tinerei noastre democrații autentice, iar când maturitatea va veni, tot ceea ce acum dospește și se zguduie,

va fi istorie..

Gestul de a scrie, mai ales eseurile, este dincolo de simplu exercițiu al compunerii pe teme date ...Se întrevăd semnele unei asumări literare a eului, apar reflectarea, rezonanța și bucuria dialogului cu semenii, scipiri subțiate, dar profilând o identitate creativă, cu neastâmpărul cugetului... Ideea predomină, urmează floratura metaforei, asimilările care se decantează și se topesc în propriul ei portret... O recomand cu bucurie și sper să nu mă dezamăgească. Acolo unde eseurile ei se vor resorbi în lirism, ar fi calea spre sine .

să tacă Bacovia !

Acest timp vrea să mă doboare
Întrupat vânt, uneori stihie
Nu pot să-l opresc cu mâinile
Dar cu umbra lor de aripi mă apăr .

E tristă camera portocalie amară
Al inimii pendul îmi ritmează pulsația
Mă împotrivesc și respir prin cuvinte
A fost o-ntâmplare aseară
Și ecoul ei abia acum se sparge în mine
Ca un talaz ce în sine coboară

„Hai, liniștește-te, dormi
E curând dimineață și
Cel care urlă din ziduri
E străin, e doar un coșmar, domnișoară !”

Dimineață, privind spre Luceafăr,
Voi cânta, să mă apăr.

Să tacă Bacovia
cel funerar
Și Minulescu depresivo-ironic
De dulce – amar, de romanțe-n zadar ...

flacăra de miocard

Mă urmăresc iluzii
În clipa așteptării colorate umbre
Toate așteptările au doar viitor.
Există între veghe și vis
Un drum ca știut dintr-un timp
Călător...
Visul parcă a mai fost,
Prietenos să ne-asculte
Sau prudent, de-mblânzit
Și de spaime străine
Vindecat, între mine și tine ...
Din dogoarea flăcării de miocard
Nu mă voi cufunda
Dar încerc să –nțeleg
Frumusețea că ard ...
Întunericul știe și tac ca marea
Infinită de lumini ale cerului.
Floarea
Norocului sau din arborul sfânt
S-o culeg și s-o cultiv pe pământ.
Sub arcul cel sfânt al porții
De acasă
Poate voi fi o mireasă.

Deocamdată iubirea-i
doar vis de iubire
Se macină într-o retorică rece
Și sub fluturi sărut dimineța
Cu izvoarele băute prin sărutare
Și cu umbrele norilor sunt prietenă,
Soră...
Vino, inima știe ce nu știe cuvântul,
Vino, arată-te, oră sonoră !

poveste
sau logos sălbatic

Un suflet rătăcit și singur,
O mică parte fără importanță
Într-un univers trist și obscur,
Ca o umbră de foc pe faianță.

Speranță către un licăr de lumină
Ce ar putea să-l dezmoștească
Din iarna de tristețe plină
Să-l scoată și să-l încălzească.

Dar stă așa de prea mult timp
Și un răsad de suflet o străpunge
Ca floarea iernii cu fragilu-i ghimp
Ce în lumină totuși va ajunge

O singură dorință îl ține în plutire,
Un ideal, un vis de neatins
Ascunsul cuget cere chip și stare
Și se arată-n nimbul de iubire
Numai dorința naște dând în floare,
Și numai ea creează în neștire

O, logos sfânt ! Revino-n sunet viu,
Sălbatic să te împlânzesc, să fiu !

ESEURI

Identitate - confesiune

Mă intrigă răutatea cum alternează cu altruismul exagerat... Parcă e o lume ce aparține doar aspectelor antitetice... Mă doboară simpla remarcare a neînsemnatei sensibilități. Parcă e o lume ce acuză mereu.

Nu m-am ascuns niciodată de ceea ce m-a durut... Am văzut oamenii indiferenți, reci și nu m-am ascuns. Și atunci a trebuit să mă retrag pentru un timp. Am simțit oamenii acuzând însăși retragerea aceasta. Am dedus atunci că, de fapt, nu înțeleg ce-i cu lumea asta, implicit cine sunt eu.

Constat zilnic cu aceeași stupoare că echilibrul uman se pierde în nefericirea conștiințelor. Îmi convine sau nu, mă pierd și eu în mulțime. Mă învăluie sentimentul nesiguranței aici... Resimt cu tristețe contradicțiile, controversesele, situațiile limită. Și greu se rezistă aici... Fug și poposesc în iluzii și speranțe. Caut, în acest sens, împlinirea prin reușita în viață; nu m pot limita doar asupra unor vise. Văd în lumea de-afară absența acestora și conștiința sociabilității mă obligă să mă conformez. Așadar, mă trezesc în fiecare secundă ca să reușesc.

Și totuși atâtea întrebări... vin în sufletul meu cu o viteză uimitoare încât nici nu pot să le mai disting. Și sufletul se pierde. Cade în gol și, culmea, în golul lumii de-afară. S-ar putea observa aici un soi de mizantropie, dar chiar nu e cazul. Marturisesc cu convingerea cuvenită că sunt și eu adesea în lumea de-afară.

Condiția mea umană... o afirmație sau o întrebare? Acum am să generalizez. Mai suntem umani oare? Când ne place să ne chinuim? Când uităm că pământul e o parte din noi? Sau când excludem din sinea noastră ceea ce ne face umani? Mărturisesc cu umilință că niciodată nu voi cunoaște omul, dar știu că vom cunoaște cu toții abisul. E un amalgam de gânduri care dispare mereu și se ivește mereu. E totul ambiguu în legătură cu soarta noastră. În schimb, nu pot să uit iubirea . Eu pentru asta trăiesc.

Între suprem și artificial

Pierduți în neînțelesul univers de cuvinte, de muzică, de reviste, de filme, de internet, de joc etc. etc., surprindem adesea că o parte a eului se cufundă într-un ceas de plictiseală. Și ceasul depășește timpul... și reciproc.

Capacitatea fiecăruia dintre noi e probabil infinită. Avem rațiunea, descoperim, îngropăm, distrugem, autodistrugem... și există totuși o bunătate caracteristică interiorului. Mărturisesc cu cinism că nu voi reuși niciodată să-mi cunosc interiorul. De aceea, consider că trebuie să-mi analizez condiția, să interpretez ce se află dincolo de cuvinte. Afirm cu același cinism că nu trăim într-o societate bolnavă, noi suntem adesea bolnavi.

Susțin cu convingere relativă (pentru că nu admit absolutul): nu există coincidențe. În schimb, ne învârtim cu destinele în jurul unui glob dominat de porniri instinctuale, ca, mai apoi, să ne ascundem după “întâmplarea a făcut asta” sau “un plan întâmplător”, “o idee întâmplătoare”; de fapt, e vorba de superficialitate: nu se poate spune că e ireversibil un lucru deja consumat din punct de vedere al gândirii, uităm că nu trebuie pus neapărat în practică dacă nu-și găsește fundament și esență pentru suflet, pentru ceilalți.

Ne mai ascundem după “nu pot”: “n-am reușit să-mi ating obiectivele (nici măcar nu știu dacă acestea erau stabilite) pentru că nu pot... n-am mai realizat ceva important în ultimul timp, care să mă ridice în ochii celorlalți pentru că acum nu mai pot (după ce m-am obișnuit să nu mai încerc). Ne e teamă de noi înșine de ceea ce s-ar putea valorifica. De aceea, suntem “bolnavi”...

Deși considerați superiori oricărei ființe datorită rațiunii, adesea ne e teama să o controlăm și o ascundem. Parcă totul se limitează în sinea noastră; granițele meditației se conturează inevitabil și, în acest sens, nimeni nu caută să domine prin cunoștințe de cauză. Din nefericire, negativismul se remarcă intens când ar trebui exclus din viață noastră. Nu pentru că lumea decade, ci pentru că viața e un șir de speranțe: putem fi mai buni, mai iubitori, mai atenți... Depinde ce alegem.

Așadar ne căutam identitatea. Hotărâți sau nu, sociabili ori solitari optimiști, negativiști, raționali sau impulsivi, cu aceeași sete

de absolut, în idea că există ceva pur, adepți ai lumii interioare sau exterioare, rămânem aceeași pierduți în inefabil. Cunoaștem prea bine abisul, vârful, exuberanța, depresia, frumosul, urâtul, binele, răul... sau nu le cunoaștem deloc. Alegem să trăim sau nu iar alegerea ne aparține. Nimic nu e imposibil. Să visăm azi ce e mai frumos în viața noastră.

Noi, adolescenții

Motto:

Nu sunt ce par a fi

Nu sunt

Nimic din ce-aș fi vrut să fiu

Dar fiindcă m-am născut fără să știu,

M-am resemnat ca orice bun creștin.”

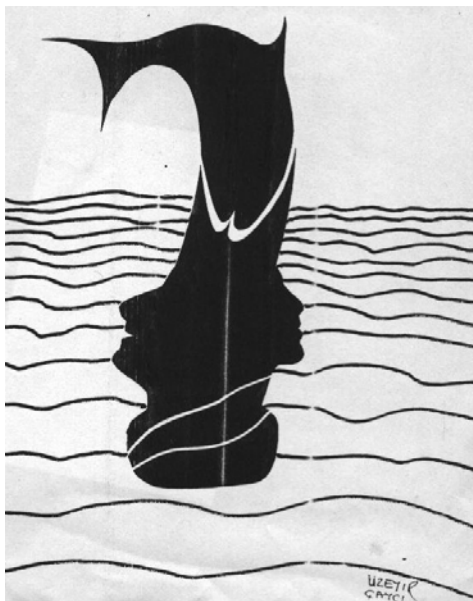
Ion Minulescu

Deseori viața ne conduce pe căi necunoscute, nemaivăzute până acum, dar care ne captivează într-o lume poate prea fascinantă. În interiorul acestei lumi descoperim o parte a sufletului sau a sentimentelor proprii. Și suntem într-adevăr uimiți, vrăjiți de o magie bizară...

„Eu sunt o adolescentă ca toți adolescenții - naivă, visătoare, bolnăvicioasă, sentimentală, caraghioasă.” Mă amuză teribil acest caracter, de altfel știind că e greu să fii mic într-o lume a celor mari. Mai observ că nu realizez ce e o viață omenească în imensul univers... mă gândesc mereu la „adolescentul miop” din Mircea Eliade, care era, de fapt, Mircea Eliade. Apoi, pot afirma cu un fel de convingere că „nu înțelegeam nimic, dar nimic din cele ce se întâmplau în sufletul meu” atunci când îmi imaginez că ceilalți văd în mine „o voință absurdă”. Nu mai știu ce identitate se află în acest „eu”, dar privesc spre viitor la fel de vrăjită de propriile-mi vise...

Visăm adesea că trăim în alt univers de foc, iar dimineața e mai răcoroasă decât altădată, trandafirii sunt mai roșii sau cerul e mai albastru... Ce spun?! Nici nu-mi pot imagina o lume mai frumoasă. Ne place mult să visăm. E ca și cum ne-am refugia într-un loc în care razele soarelui transformă totul în luminițe stălucitoare și călduțe. E trist însă când apare câte un nor și ne dăm seama că realitatea noastră

se întoarce dintr-o absență îndelungată, alungând iluzia. Uităm și timpul nu iartă. Unde este sensul trăirii, atunci?... Atâția oameni-medicii, filozofi, psihologi, profesori, ingineri, economiști etc.- au reușit pe plan profesional, dar nici măcar nu se mai cunosc pe ei înșiși. Câtă responsabilitate există pentru o simplă dorință! Sunt sigură că la un moment dat, în calea lor au apărut neconcordanțe sau divergențe ce poate au încercat să distrugă acea "voință trăinică, formidabilă, care apasă, înăbușă totul în calea sa". Eu nu știu dacă totul s-a prăbușit în cazul fiecăruia, dar înțeleg că menirea noastră e alta: încercarea repetată, lupta cunștinuă cu sine și cu ceilalți, relevarea altor calități, apropierea de țel și cunoașterea unei părți din propria persoană sau a unei părți din lume. Referindu-ne astfel la același „adolescent miop”, îmi dau seama că setea de lectură și strădania de a scrie un roman l-au transpus în maturitate. M-a impresionat de multe ori, mai ales fiind conștient de faptul că „trebuie să fiu același în toate timpurile și locurile”. Cu toate că nu sunt sigură de dorințele acestui adolescent, nu pot decât să-l văd ca o personalitate impozantă.

*Grafică de
Üzeyir Gayci - Franța*

Acum știu că nu voi lăsa niciodată confuziile și melancolia să mă copleșească. N-am să renunț la ideal. Cu toții suntem oameni și cred că e necesar să devenim oameni adevărați. „Hotărâți ca o stâncă, cu ochii încleștați pe țință, cu buzele strivite de furie, cu pumnii strânși” vom putea pătrunde în alte lumi, mai interesante, mai expresive pentru felul nostru de a fi. Poate echilibrul și înțelegerea vor da sentimentelor noastre o siguranță. Un vis e prea frumos ca să nu-l împlinești, ca mai apoi să-l trăiești din plin. Să visăm ca să trăim, nu să trăim ca să visăm...

Călătoria – ca devenire și redescoperire a sinelui

Moto:

*„Nu ți se dă niciodată o dorință fără
puterea de a o împlini. Deși s-ar
putea să te străduiești pentru asta”
Richard Bach - Illusions*

Viața este mișcare, este timp care curge mereu și mereu, într-un spațiu finit (Pământ) și infinit (Univers). Omul – ființă absolută, încearcă adesea să pătrundă infinitul cu sufletul. Putem spune că cercetează evenimente, stări, coincidențe sau chiar nonconcordanțe. Nu se va cunoaște pe sine decât printr-o analiză meditativă îndelungată. Fiecare decizie trebuie luată cu micală pentru a putea trăi bucuria, iar visul și dorința cea mai fierbinte de a reuși sunt, de fapt, o călătorie ce ne inițiază.

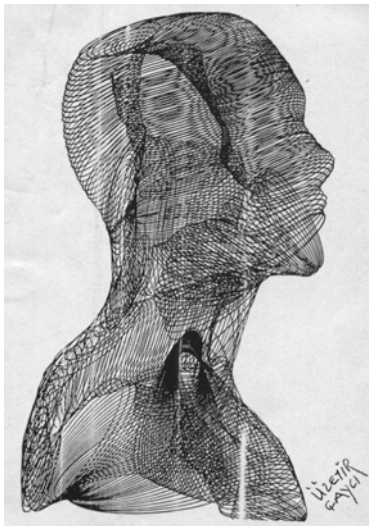
Reflectez acum asupra unei afirmații: „*Omul e un cocor care zboară înlăuntru.*” (Tudor Arghezi) și mă întreb dacă Marcel Proust a revelat viața din interior „În căutarea timpului pierdut.” Am admirat felul în care a perceput acest scriitor fericirea și nefericirea, cum pășește în amontul vieții lui, cum nu se oprește niciodată. Mai întâi, apare portretul copilului îngrijorător de limfatic și nervos, dependent de căldura neîntreruptă a afecțiunii materne. Cu chip suav, el este frumos ca o fetiță. Înfașșurarea nu i se schimbă nici cu vârsta, iar rememorările îl transpun în alte ere: „Stăm cu obrajii lipiți de moliciunea plăcută a frumoșilor obraji ai pernei, pufoși și proaspeți, sunt obrajii copilăriei noastre.” Propria-i natură și experiență acumulată de-a lungul timpului îi completează apoi caracterul.

Oriunde s-ar afla, Proust își orientează heliotropic frunzele sensibilității până și la jocurile coloristice cele mai precare; evocarea mai cu seamă a râsurilor de la Tansonville, între multele flori descrise, încredințează afinitatea care îl oprește lângă ele din excursie: „acei trandafiri sălbatici (...) al căror delicate fusee împodobeau strălucitor altarul bisericii, se îmbulzeau mii de muguri apăruiți într-o nuanță mai deschisă care, plesnind, arătau ca fundul unei cești de marmură roză în tonuri sângerii...”. Insinuează, mai târziu, înrudirea tipului uman cu geografia ambiantă, a implantării omului în peisajul ce-l copleșește. Astfel, străbătând singur pădurea de lângă satul Roussainville, mărturisește: „Câteodată, exaltării pe care mi-o dă singurătatea i se adaugă alta (...) pricinuită de dorința de a vedea ieșindu-mi în cale o țărancă pe care s-o pot strânge în brațe...”. El caută, de fapt „originalitatea sau viața particulară a locului”. Simpatia față de regnul vegetal, contemplativ, în măsură egală cu cel care îl contemplă, intuiește chiar firea lui feminină, sedentară, și îl conduce într-un proces de cizelare a eului. Ultimul termen al călătoriei în trecutul personal se află în abolirea sentimentului de timp. El fuge din istoria proprie, dar fuge, în același timp lateral și înainte, din istorie pur și simplu; lateral – prin studiul fixității sociale și al mobilismului psihologic, iar înainte prin contemplarea formelor eterne de artă. Cu siguranță, pentru această idee apare la început o frază nostalgică, ce denotă efemerul în sine: „Omul care doarme ține ca un arc în jurul lui șirul ceasurilor, seria anilor și a lumilor.”

Dacă ieșim din această sferă, ne putem da seama cu ușurință că Albert Camus da călătoriei un altfel de sens: „Călătorim pentru a ne cultiva, dacă înțelegem prin cultură exersarea celui mai intim simț al nostru – cel al eternității”. Această eternitate e o dilemă de multe ori; am vrea să descoperim elixirul vieții asemenea Alchimistului și să nu mai existe atâtea întrebări. Astfel, a ilustrat Paulo Coelho, dorința unui flăcău de a ajunge la piramidele din Egipt – simbolul eternității, unde i s-a spus că va găsi o comoară. Și cum „drumul lung începe de unde ai oboșit” (Nicolae Iorga), peste tot apar semne care alcătuiau Limbajul Universal. În viziunea mea, consider că Alchimistul este forța inițiatoare în mai multe vieți. Tânărul cioban renunță la peisajul câmpurilor andaluziene și pornește în căutarea

comorii la insistențele Alchimistului. Îl aude prin vocea bătrânului, voința sufletului său și descifrează simbolurile civilizației arabe prin intermediul ei: „Când vrei ceva tot universul conspiră ca tu să obții ceea ce dorești”. În sinea lui, Santiago înțelege care îi este menirea, mai întâi părăsindu-și familia pentru a deveni păstor, apoi renunță la oile lui pentru a pleca în Egipt. Astfel, „călătoria, care e un fel de știință mai profundă și mai gravă, ne readuce în noi înșine” (Albert Camus). Multele obstacole ce îi stau în cale nu îl împiedică să meargă mai departe. Se adaptează în lumea arabă prin vechiul principiu: „Oamenii vorbesc mult prin semne”. El încercă să aducă bucurie și altora, de aceea, negustorul de cristaluri îl consideră deosebit. Ajuns la piramide „își decoperise comoara” doar privindu-le. Epilogul e la fel de simbolic. Santiago descoperă aur și se împlinește: „Într-adevăr viața este dornică pentru cine-și trăiește Legenda Personală”. Însă, își amintește de singura lui iubire, Fatima, și se decide probabil să pornească într-o nouă călătorie. Cu siguranță, Legenda Personală continuă: „- Vin, Fatima, spuse el...”

Se spune că fericirea adevărată e întotdeauna o clipă. Miracolul și inefabilul devin parte a lumii interioare... Călători în sine, vom eterniza clipa cea mai însemnată pentru traiul acesta nou.

Grafică de
Üzeyir Gayci - Franța

Petradiana

ONCIU

Absolvind anul acesta Colegiul I.D.H., Petradiana Onciu este oarecum aparte de toți cei incluși în acest album literar. Ea este o jucătoare, o curioasă de înnoire și cu toate că scrie ludic, ușor cochetând cu filozofia eladică, dar și empiric, intuind o defnire proprie profilată pe colorismul desuet al „sentințelor”, ce ținesc derizoriul, scrisul ei fiind posibil premergător al unei nonconformiste ce-și va afla, își va clarifica imaginea și substanța acum disimulate într-un neastâmpăr, într-o grăbire, o precipitație ce nuanțează mai ales temperamental, setea de cunoaștere și idealul reușitei... Un fel de a umbla prin lume ușor răsfățat, o dezinvolură ce vrea să deruteze, pentru a ocroti ceva scump numai ei, o defnesc pe această zglobie adolescentă, dar o și ascund, pentru a se dezvăluie în metafore, cu surprize aforistice și promisiuni „d’amour”... O zvăpăiată îndrăzneată, care își trăiește mai degrabă lirismul, iar uneori îl transcrie, ca să ne fluture o floare ... Poate floarea norocului, poate a jocului ... În textele ei se presimte întrebarea și se rupe semnificația, prudentă, se resoarbe, se retrage aïdoma cornițelor melcilor, un „radiestezism” natural ... Ceva arde prea grăbit, dar arderea este rece, este oscilatorie, verbul traversează substanța și se răsuțește pe aracii îndoielilor... Evoluția ei lirică este imprezibilă, dar știu că experiența literară îi va ajuta să se defnească sieși. Îi recomand și aici lectura poeziei mari, cunoașterea implicit livrescă, olaltă cu cea empirică. La urma urmei, Petradiana este o trestie rezonantă, care gândește simțind și ascultă vântul cu o complicitate naturală, pentru a nu se frânge. Ispita mea de a O „metaforiza”, este una îndusă de dialogurile mereu între două drumuri, ale fiecăruia. Am primit-o în suflet, dar nu mi-am luat-o pe suflet. Ea știe. Căutând omeneste marea iubire, să nu uite că aceasta poate fi numai în noi înșine. Restul este reflectare. A daug că în cazul ei, frondismul nu va fi tentație exaltat-teribilistă, nici porno-lirica, prostituarea limbajului, care fac ravagii în falanga post modernismului obsedant erotic, uneori chiar acolo unde nici nu te-ai fi așteptat (!), nu o vor atinge ... Deoarece naturalețea este floreta și... flautul ei.

Eugen Evu

RADIOGRAFII INTERIOARE

(Prozopoeme)

animae...

Cuvinte pe hârtie Aruncate suflet murdărit cu cerneală.

Triste povesti de păcate, oboseite vorbe

Eliberate, gânduri chinuite, sentimente incinerate
sub înlăcrimate priviri...buze uscate, gesturi deprimare,
coli împrăștiate. Dezordinea ordonată

a memoriei:

au fost...odată...

Aripi căzute,

înstrăinate.

Înnegrite pene arse Întunecimi dezlegate:

uși cu lacăte,

Exterioare :

(ale încăperilor cu ferestre larg deschise)

coli încă nescrise: povești

încă nespuse:

colț al etericului rămas intact!

Dezlănțuite secrete

care chinuie

carnea păcătoasă...

Sunetul lanțurilor

pereții zgâriați de năluci

de zalele lor.

Permite-mi să mă lupt cu ele,

cu desfrâul și nebuniile mele.

până când încătușate

vor fi, iarăși, tainele pe care

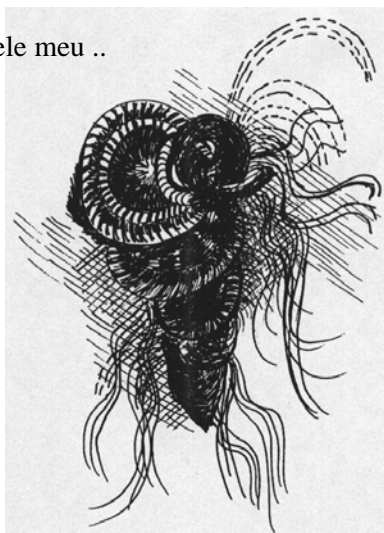
abisul meu le-a dorit

eliberate !

copilul novalis

Împovărate sentimente înfloresc sacrificii.
Surâde copilul din inima nopții Novalis
sclipiri de fericire în ochii mei gemeni
ca o clepsidră culcată-n lumină ..
roiuri de stele jocuri de-artificii
în dragostea noastră...
ce suntem noi?
Două palme-mpreunate
în rugăciune: ca o amforă –n sus .
Fără tine,
Gol cade vântul cu numele meu ..

Dezmierdarea singură a singurătății.
Roagă-te
pentru lacrima care nu cade
și suspinele vântului...
Pentru ceața orbului
și lumina sufletului...
pentru fugara iubire (a noastră?...)
Să fim ... rugăciune-mpreună
Ca-mpreunatele palme. În
Graalul Celest
Gol însetat :
ca viață.

Grafică de Clara Palcău, Colegiul
„Traian Lalescu” Hunedoara

la pescuit...

Plumbul de mister
al viitorului
e susținut de undița trecutului.
Istoria ca momeală:
E lacrima vita
E mons Petra
Ab angelo homo
deflictus, delictus!

amore

Iubire cârpită cu suferință ...
A ta, speranță
material spălat de lacrimi
și-mbrăcat de inimi.
Ars de pasiune,
topit de dorințe,
stins de rațiune,
întregit de ființe...
atârnat de cuierul trupului,
sfâșiat de Timpul cel Mic
și aruncat Neantului
S p i r i t u l s e t e m e !

îmbrățișarea

Învață-mă, vântule, vânt aurit din septembrie,
Îmbrățișarea ce tace în mine de o mie de ani
Gata de salt mi-i cunoașterea –n carne .
Ard pielea mea invizibilă melodioasele harfe
Inima se reumple de marele gol sub cuvinte
Clopot ce-ți leagănă căderea în sus
În acest întuneric cu dor de semințe
În această sfericitate în care am mai fost
Și-am uitat ...Cum iarba și-a uitat uriașă
Memoria
Însă unduirea-i în germenii,
Să se înnoiască.

Învață-ne, vântule, căderea, deodată :
Îmbrățișarea strigă
Imensă de-o clipă.

labirintul

Pulbere de sentimente amorțite orbesc
privirile rătăcite... Morgana de ploii tropicale. Oameni
înțelepți,
semizei,
cugetă la începutul sfârșitului oameni nebuni,
cai sălbatici ,
cu aripi zdrobite, se pierd cu firea gonind spre răsărit.
... acolo
unde umbre îți dau târcoale
Devoratorul, dornicul RA te îmbrățișează cu setea
turbată
de ape murdare...
Alegere a celor ce stau indeciși fără a curge
mușcă din psihicul
cumințit de ghearele umbrelor..
Tăcere și gânduri-
Netezite morminte. Minotauri cabrează
(și în același timp
Icari ...)
: pulberea-i doboară ceramica scribilor .
Pitagoreic Punctul izolat în stagnare –i acum
Cerc captiv în spirală
pierdut pe undeva,
prin apocrife de scrum. Memoria ninge-n pustiu ...
Corecțiunea o va reface
Haosul ?!

*Scrie tu, trestie, povestea! Răspunde!
La umbra Sfinxului șezum și plânsem
Străpunși de ochiul lui Horus
Murim
Până
Unde ?*

însemnată

de ce spinul din sufletul tău
face să-mi sângereze iubirea?
dar lacrima grea din ochii mei
o vede doar, o parte din tine, rațiunea?

de ce străini amănți rămânem și acum,
când în sfârșit suntem unul întreg ?

Și
ființele noastre tăiate de vânt
rătăcesc regăsiri de pământ
când lumina din ochii tăi
carnea ne-o întunecă ?

De ce frunză-n cădere îmi este corpul
când nu îți simt atingerea?

și
toamnă grăbită mi-e sufletul
când *de un galben străin* și îți este
privirea.

Neantul devine praf, se așterne pe
Muzici, când tu prăbușești
viitorul
de jos în sus,
pe cupole străine ,
Vântule...

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Toduță” Deva*

La Guerra

Che strania po essere la VITA:

Una povera guerra
mentre coscienza
e amore...

Stragnieri che cercano
stancanente la notte,
e vogliono rimanere
`nel piu profondo
e piu basso
suogno di amore...

Vechi, `negli pensieri
stano corendo
dopo l`alegia
di essere bambino
per potere trovare
la piu alta onda
dell`amore...

Solo io,
mi sto Chedando
che rimanera
del mio cuore...

luciferic

Ce dulci îmbrățișări de șoapte
se simt pe pielea mea.

Cristal melodios îmi răsună vocea ta .În noapte
Nu-mi mai ești un străin. În mine, în adevăr, în vremea ce vine.
Stranie, între noi întinerește lumina dimineții Primordiale.

Culori ale sentimentelor, un Niciodată visându-ne
Unul ?...

Picături de umbră în minte...

Sacra iarbă unduie alte morminte. Murmur al pădurilor

De dinainte... Bântuite de dorințele încă vii

: ale celor ce oameni doriră a fi ...

Petradiana ONCIU

mater

Tu ai picurat viața în trupul meu,
Mi-ai dat suflet din al tău...
Safir neprețuit al începutului meu,
tu lumii m-ai oferit
oferindu-mi o lume ..
În Cartea universului
ai mai adăugat
un nume: Petradiana!

Zeus urzește destinele ?
De unde ne-mparte acela,
Oscilante-ntre ele ,
Răul și Binele?
Pentru toate acestea,
în schimb,
tu,
întreg al meu...
ai suferit!
...
Darul pe care eu
pot să ți-l ofer
are preț cât o umbră
de frunză-n pădure
în ceasul când ascuns pădurea
deodată înflorește!

pater

Cuvântul tău a înflorit
trupul meu
Lumea a devenit dăruire
sonoră
Partea nevăzută a lunii
s-a limpezit și am înțeles
că lumina ei era soarele
îndepărtat ca-n adâncile
ape ale visului
și asemenea lunii sunt eu
sunt parte din arderea
călătorie visată a focului
suflet înălțat către spirit
Mereu vei fi cu mine,
mereu voi fi a ta
prin lumina
încarnată-n poem.

praf stelar

drog poate vis al luminii dar totuși viață.
Ardere fără fum, oricum în ceață...
vene sparte, dar hrănite...
celule moarte, palide, rănite.
Arahnide deranjate
de mutați

ai vieții terminate... pânze străpunse rupte
textele zeilor demiurgi .. Dincoace,
Debutanți inocenți Ai cântecului
sângelui,
ai înălțării-n cădere!
spital subteran,
harnică moartea lucrează – n regie continuă î
Nebunia care se apără .
Seringa, aceasta scrie pe un clișeu
Mesajul prăfuit al zeilor
Care nu știu să moară ?

Spelling

E al tău jocul meu, mă ascund de cuvinte
Sentimentul e dinaintea vorbirii
Dincolo de chipul tău un semn face zeul
mă pierd să mă cauți, mă ascund să mă aflu
Ne auzim cerul în oglinda cuvintelor
starea devine chip fără umbră
lumină adevărată
Chiar dacă strig prea aproape
e-al privirilor de foarte departe
strigătul meu
și imploră ceva nu are nume
dar străin mă-mpresoară
clopot de vânt îmi leagănă inima
urzește un zvon de miracol , diafan înfloresc
Voal de cuvânt pentru tine, iubitele ,
E ca și cum trecutul meu te recunoaște.
Între noi treimea visează .
Dimineată a lumii trupul meu încă lunar
Caută brațele fostelor aripi
Întuneric dulce și neînțeleș
Eternitate a clipei, dorință
Din care încolți-va cunoașterea
Ca o lumină din visul pământului

*

Auzi tu parfumul cum cântă pe cuiburi ?

*

din piatră se smulge zveltă trestia
Pe care înflorește mlădierea metaforei .
Crezând , tu exiști :verbul tău mă străpunge
Și iarăși freamătă-n noi cerul rotund
Ca în rotundul sărut al lui Brâncuși
Sămânța înflorită lumină .

rugăciune

Împovărate sentimente înfloresc sacrificii.
Surâde copilul din inima nopții Novalis
sclipiri de fericire în ochii mei gemeni
ca o clepsidră culcată-n lumină ..
roiuri de stele jocuri de-artificii
în dragostea noastră...
ce suntem noi?
Două palme-mpreunate
în rugăciune: ca o amforă –n sus .
Fără tine,
Gol cade numele meu ..

Dezmierdarea singură a singurătății.
Roagă-te
pentru lacrima care nu cade
și suspinele vântului...
Pentru ceața orbului
și lumina sufletului...
pentru fugara iubire (a noastră?...)
Să fim ... rugăciune-mpreună
Amfora cerului

Golul ei însetat :
o viață.

triada

O altfel de poezie,
Un altfel de eu
Regăsire zbor cucerit prin smulgere
Răsad înnoitor al eternului
Paradis de sub lacrimă ..
Altcineva al sinelui nostru
în conștiința îngemănării

un soare viitor
și respirația lui în pulsație
ca flux și reflux al ființei
pe țărnul uitat de Bătrânul
Cuvânt Domine,
trupul meu tânăr este
o amforă
în care răsună nesățioasă
dragostea mării -
grădinile imemoriale !

O altfel de imanență
regăsită în supremul ego.
O altfel de viață,
dezvăluind trilogia ...
Piramidă a timpului
Viața mea arătând înspre sus
piatră șlefuită din interior
smarald melodios cizelat
de mâna uriașilor
și așezată în mijlocul
trupesc al
Întregului...
Piramida universului .
Întregire a prea-iubitorilor Zei.
Piatră căzută în sine -
: înger zidindu-se
Om.Om care vine .

ESEURI

AutoPortret

... am reușita celei de-a doua șanse... în viață nu am făcut
decât să cer o a doua șansă...

Să calc pe lacrimi, să plâng pășind mai departe am învățat
târziu!

Răutatea și-a făcut loc printre celelalte sentimente și mi-a
hrănit inima mai bine decât a făcut-o oricare altul... iubire... mai știu

să ofer? dar să primesc?... am uitat cum am fost! Am uitat că sunt, amintindu-mi doar ce voi fi...

Să privesc sus am știut din totdeauna, dar întotdeauna am avut nevoie de o a doua șansă ca să mă înalț spre ceea ce-mi doream...

Proiecție desfigurată a îngerului căzut în păcat, am încercat să-mi refac țesuturile aripilor arse și să las sentimentele să-mi inunde sufletul precum sângele trupul...am eșuat în prima șansă oferită: Viața... Am nevoie de-o a doua șansă...pe care am s-o primesc oare? De unde? Mi-o pot singur acorda ? Va primi ființa mea o picătură de regenerare, un fir de care să se lege credința, o lacrimă de compătimire din partea Celui ce m-a creat...nu e vina nimănui că nu am știut să urc treptele universului și că în încercarea mea de înălțare am rănit.. Ori poate am vindecat?

Sunt eu, cea care nu a vrut decât să treacă dincolo de aparențe, cea care a văzut idei, cum spunea Vinea ... Cea care și-a desenat drumul vieții, arhitecta ce proiectează un destin...îmi deșir prima șansă din ghemul Ariadnei... Unde firul a fost rupt, pasul meu încă șovăie ...

De neînțeles

DOI COPII MARI SE JOACĂ DE-A IUBIREA....

unul nu știe cum e, altul...nu vrea să știe cum e să iubești! păcatele sunt ale amândurora: ea vrea a ști, el vrea a fi ! egoismul său e de ne-înțeles. de ce atâtea taine ascund clarii ochi ai săi? cât de parșiv dar în același timp înfiorator de curios...

e bine...cât ei nu-și vorbesc despre iubire, e bine...cât el nu-i mai spune că nu vrea să știe, ci doar să fie....sigur îi e greu s-asculte mereu cum el distrugea ce ea a încercat a clădi cu greu...castelul de nisip; temelie a dragostei ei, e luat de vântul dușmănoși spulberat în privirea și vorbele lui...

dar și ea a-nțeles că nu e potrivit să mai vrea , nu el e cel pe care-l căuta. Și așa în joaca sa, va găsi pe altcineva ? Atâția copii vor a se juca și totuși ea va fi învățată a trișa...a trișa iubind, a glumi mințind! Păcat că s-a pierdut *Inocența* din ochii ei și că a trebuit să afle cum e *să vrei* .

foto: m. vklvsk

Olga ȘTEFAN

*Este elevă în clasa a XII-a la Colegiul „Iancu de Hunedoara”. A debutat în revista *Provincia Corvina*, cu o prezentare de Eugen Evu, apoi editorial, cu „Simțuri multiple” (editura Emia) (același gir) și „Încrustarea în fluturi/ Incrusted in butterflies”, în colecția Liliput*

*a editurii Signata- Timișoara. Olga Ștefan este, fără-ndoială, un fenomen al poeziei românești, devreme ce a atras atenția încă de la vârsta de opt ani unor scriitori, și a intrat în „arena” competiției literare de la anii șotronului. Publică în câteva antologii ale unor festivaluri, sub girul Carolinei Ilica și Tudor Opriș, precum și în reviste literare (*Provincia*, *Oglinda*, *Echinocțiu*, sau electronice și este prezentă la numeroase concursuri. Urmare promovării ei, convenite, în Germania, de către Eugen Evu, poetessa Olga a primit Premiul „Novalis Kreis und Music”, conferit la Munchen de Magdalena C. Schlesak și Robert Stauffer. Ea deține și alte frumoase premii, inclusiv la olimpiadele de literatură pe țară.*

Ceea ce era tulburător încă de la primele semne, continuă să se ramifice prin metafora plasticizantă ce semnalează un al șaselea simț, o percepție seismică, uluire și revoltă asupra realului, un puternic travaliu erotic, transfigurat în poeme de factură modernă, fracturistă. Cândva, aș vrea ca strada ei să poarte numele unei poetese adevărate, înflorită în orașul Corvinilor.

Eugen Evu, 2006

abjecția și degradarea morală a bătrânei masha linx

eu nu mai fac nimic. eu nu mai zic nimic.
stau și vă bat în calorifere. nu mai vorbiți atât
nu mai iubiți atâtea femei cu voci guturale.
plătiți-vă curentul și chiria la timp.
șterge-te la nas, copile.
ia-ți un pullover pe tine, domnișoară.
mai lasă naibii dom'le țigările alea

am pierdut destul timp împingându-mi radiatorul
dintr-o relație-ntr-alta. le-am încălzit inimile strâmte
mai ceva ca o sobă de teracotă. pe lângă mine
femeile astea ale voastre sunt doar biete plite de fontă.
oricine s-ar debransa de la căldura lor
subțire ca un
scurtcircuit.

eu nu mai am nimic. eu nu mai cred nimic.
încă aștept scrisori propuneri de blind-dates
căderi de tensiune și calcii
isterii în masă
buchete scumpe cereri în căsătorie
castinguri pentru o moarte mai demnă

Bitter Times

(intro)

1

ce-ai păstrat demian din hârtiile pe care maică-ta făcea
calculul eronate? toată familia credea că vei umple primul
mormântul ăla confort 1 uscat și primitiv ca un pat de femeie.
ai păstrat, demian, culoarea cifrelor convertite-n pomeni și
parastase. ai păstrat umbrele rubedeniilor voastre scăpătate.
le scoți din jobenul singurățății și te privești în oglindă.

2

drumul spre casa de marcaj. drumul spre casa de toleranță. drumul
spre casa
de copii. pașii tăi au învățat să le distingă răceala. spaima e un organ
intern. purifică
sângele care curge prin venele femeilor înăbușite de uitare.
port între picioare un mormânt sigilat și gol.
demian, o să devin curând prea curând
una dintre ele.

(bitter space)

îmi dau capul pe spate și zic
că în camera asta-i mai frig decât acolo de unde vin.
mai frig decât în sticlele lor cu bere.
mai frig decât în siciele familiei tale pur-sânge
mânjit cu gene de țărănci ostile.

iarna se va prăbuși peste torsul meu ca un violator
în serie. ca un amant.

așa încep timpurile amare. cu glasuri prostești
cu găuri în ciorapi cu ace de gămălie înfipete-n
căpțușeala costumului de clown.

cu trupul lui demian în folderul altor femei.
cu gâtul lui demian sub răcoarea altei ghilotine.

(bitter one)

despre ce n-am vorbit cu tine, demian? care mușchi
nu i-am încordat pentru tine, demian? câte oase n-ai
numărat în mine, demian, dezbrăcată ca o cyber-gheișă
cum dezbracă maică-mea cepele din grădină
de foile lor inutile.

am inundat camerele cu apele murdare din căzile de duminică seara
când femei și bărbați copii și bătrâni
curve și sfinți

își desfac nasturii cămășilor de noapte
și întind antebrațele tatuată cu numele celor mai dureroase
răni. atunci era cald . atunci aveam voie să spun: sunt nefericită și
proastă.

(bitter morning)

dimineața mi se strecoară în pijamale ca o ploșniță. o strivesc între
unghii.
dimineața netezește cutele cearceafului și-mi pune cuie în pantofii cu
toc.
tălpile zdrelite ale țărăncilor renasc sub ciorapi de mătase.

ești fiul unei prințese.
sângele tău nu se-ncheagă precum sângele meu.
moartea ta va curge dintr-un robinet roșu.

(bitter history. by demian.)

străbunica olga avea 93 de ani și nici un prieten în viață. uniori
o ustura spatele. alteori vorbea despre bărbații ei blonzi ca despre
măinile mele
înțepate de siringile cuvintelor mari. libertate, frumusețe. dragoste.
plăcere.

străbunica olga s-a stins din cauza bășicilor de puroi crescute peste
amintirile ei
de eprubetă. i-am dus lucrurile în cutii și saci ca pe orice gunoi
menajer.
acum îi privesc rochiile înflorate de sus. peste nasturii lor sidefați
zăpada crește ca un sân de fecioară.

(bitter two)

demian
tu și eu ne vom dezvăța repede de spălarea picioarelor amputate din
corpurile
acestor soldați de plumb răniți în războaie și-n dragoste. cu fiecare zi

petrecută sub același tavan plin de igrasie cu fiecare amprentă de uciagaș

lăsată pe fese mirosim a usturoi și-a cuțite din ce în ce mai tare.

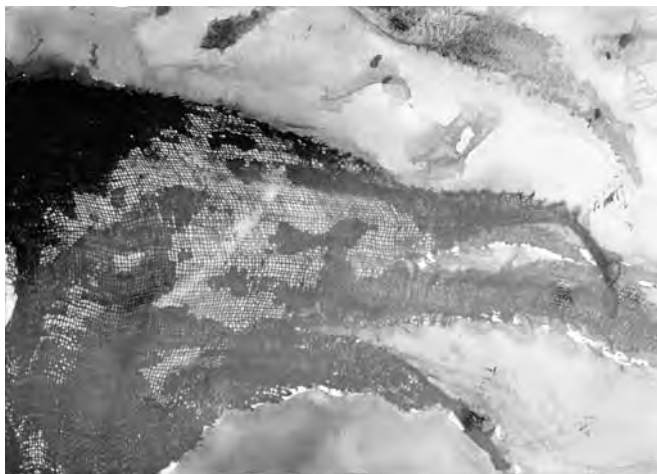
(bitter two. addagio.)

mirosim a usturoi și a cuțite în stare să străpungă cele mai rigide vene de față părăsită pentru mersul pe sârma subțire a iubirii de sezon.

demian, tu și eu așteptăm vara.

(bitter history, sample. by demian.)

alexei și-a scrântit piciorul alergând după un superb fluture cap-de-mort. l-am desenat pe geamul aburit al camerei mele. ghipsul i l-au dat jos abia după ce tinerețea mi s-a făcut grămăjoare de rahat și chibrite arse. mușchii atrofiați i se zbat ca aripile lepidopterelor de-o zi.

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund Toduță” Deva*

(bitter love)

îmi va fi greu să pătrund sub gheața acestui dans. așa cum păpușile
din cutii muzicale își încetinesc rotirea
așa și eu mă apropii de tine. e mai simplu să pierzi decât să găsești.
mai simplu să furi decât să împrumuți. brațele mele
se umplu de tine ca un recipient alb de colectat urina hepaticilor cu
ochi portocalii
și dinți stricați. pe orbitele tale sticloase
patinele fetelor fără nume
desenează opturi încremenite de spaim

(bitter history. nowadays)

elisaveta și-a cumpărat singură inelul de logodnă. iubitul ei nu știa să
ofere
decât hârtii și rânjete vulgare. elisaveta și-a vândut singură fecioria
a negociat-o scurt și fără teamă. eu, demian, vin dintr-un da spus
încet
sigur ca o înțepătură

(bitter sexuality)

agorafobie. spaima de mers singură prin piețele deschise sub piețele
străvezii ale
pleoapelor tale. mâinile înghețate caută disperarea aripii de pasăre
jumulită.
nu va curge sânge din tine, demian, ci melasă. îmi ascund sexul cu
palma.
uneori arăt ca păpușile tale indecente crăcănate. acum arăt ca o nimfă
de grădină. în hunedoara
praful e o palmă care ascunde sexul de prostituată al fericirii.

*

dragul meu dragul meu dragul meu
ghici cui i-am cumpărat un pistol de jucărie?

dragul meu dragul meu dragul meu

azi-dimineată am uitat să te rog să-ți iei pastilele
și am uitat să te-ntreb ce mai face maică-ta.
și să te aștept îmbrăcată frumos.
și să mă așez în brațele tale ca pe un fotoliu de ratan.

când m-am uitat aseară spre tine tu vorbeai la telefon
cu un fost coleg de armată pe care l-ai ajutat să
evadeze și mi-am dat seama că n-aș prea putea
să suport gândul că peste o vreme n-o să mai stau
comod în brațele tale sau că o să ajung să-mi
primesc săruturile ca pe niște alocații mici
sau ca pe niște suplimente de suferință.

și mi-am mai dat seama că vânzătoarea de nasturi
din pasaj a avut dreptate zicând că în lume multe
cad și multe se ridică din mila acelorași cărămizi
și mi-am mai dat seama că între oameni se pun de-a
curmezișul acestei tăceri enervante tăcerea dintre ce mai faci
și bine tăcerea dintre cum a fost azi și ca-ntotdeauna
și voiam să te rog să-ți calci blugii că eu n-am avut timp
azi-dimineată

și mi-am mai dat seama că mă stressează să
mă cari de mână prin cinematografe de periferie
ca să vedem filme proaste ca un pahar de suc de la dozator
și că nu filmele mă stressează pentru că filmele îmi plac dar
din cauză că la fiecare trei replici apare te iubesc ca un virus
îmi pierd repede cheful și închid ochii și încerc să mă gândesc
la o rețetă de tort pentru ăla micu al lui dana că împlinește azi șase
ani

așa că mi-am pus în minte să-mi reinstalez programul
antivirus pentru că mi s-a mai șters o dată
tot hardul și nu mai am bani de încă un formatat plus că nu se știe
niciodată

acum nu știu dacă realizezi cam ce încerc eu să-ți transmit
oricum reține partea cu pastilele (2 la 6 ore)

și salutări mamei cu complimentele de rigoare
aa..și să încerci să vii mai devreme astăzi ți-am zis
ne-a chemat dana pe la ei fii-su face șase ani ce frumos nu-i așa?

i-am cumpărat un pistol de jucărie.

minunata criză existențială a frumoasei masha linx

înainte mă pisiceam înainte mă alintam
înainte inventam scuze pentru cei interesați de
tristețea mea de apatia mea scriam statusuri grele
supărate mă lingeam satisfăcută pe buze
când intrau cu buzzuri zgomotoase prietenii mei
frumoși și deștepți
ca să-mi infirme temerile ca să mă strângă
tare în brațele lor diforme
acum mi-am pierdut șarmul mi-am spart parfumurile
cu feromoni mi-am rupt eticheta fragile de pe spate
pun statusuri prefigurate cu bulinuța lui busy în față
trăiesc ca o linie albă trecând prin burta unei buline
roșii am schimbat pagina am validat zvonurile alea
neplăcute și compromițătoare
m-am târât după el m-am prăbușit pentru el
am mers la coafor mi-am pus extensii de păr roșu
pentru el
am devenit extensia lui costisitoare și bleagă

reanimare

dacă visez nu pot decât să ies în altă lumină
mă îndepărtez ușor pe strada ca un analgezic
în barurile de zi muzica miroase a sânge
nu știu dacă e sângele meu sau al iubirii mele
al pierzaniei mele al fericirii mele
așa se traduce în limba ei trecutul
to be or not to be lost

'neața ne-fericire ia-ți uniforma
și pune-mi călușul neputinței în gură
și ai grijă de oalele-n care fierb noroaie groase
pentru uns rana fierbinte ultima fiară
nici măcar țipătul de după sarutul ei zgomotos
ca o palmă nu mai vrea să le spele
nici măcar obrazul întors nu le mai primește

și scoate-mă la aer în curtea interioara a iernii plantate
ca un microchip de detectat singuratatea
sub pielea mea sfârtecata de dragoste dacă visez nu pot decât să
rup picioarele unui păianjen care crește o dată cu întunericul
și mă îndepărtez ușor

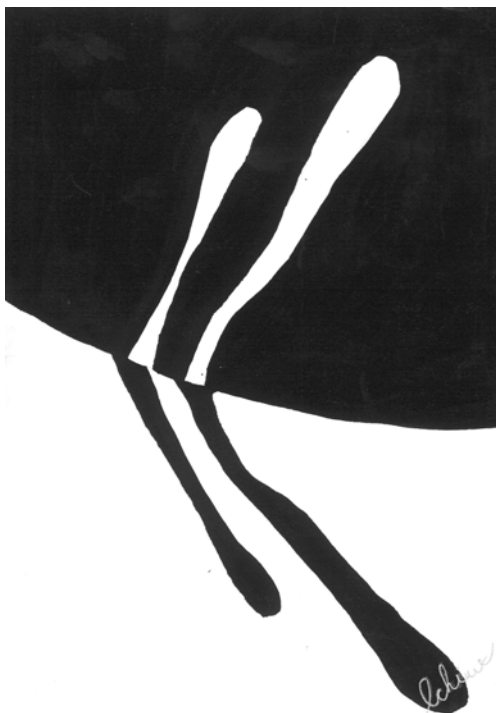
neața ne-fericire leagă-mi la spate brațele
zbaterea lor nesfârșită mă îneacă la mal
ele sunt de vină pentru toate pentru sufocarea
celor pe care i-am strâns în brațe
ca și pentru ura celor pe care i-am respins
ca un yoyo care nu vrea să atingă pământul
acum n-ai de unde să știi ce ne-așteaptă
șoptește-mi la ureche ce știi tu mai frumos
acel tandru n-o să scapi niciodată niciodată
n-o să știi cine te cheamă la masa de joc

cine e ea cine mă strigă de ce mă cheamă așa
eu pe femeia asta n-o cunosc
zâmbetul ei nu-i zâmbet ci cuțit
vezi beregata mea îl dorește
vezi încheieturile mele tresar și
ce este acum nu-i decât explozia
ce este-acum nu-i decât
prima grenadă aruncată copilărește
spre tine nu-i decât primul joc fără învinși
nu-i decât poza mea lângă tine

destul fă-ți bagajele nefericire
infirmieră de ocazie compresele tale mă ustură
cuvintele tale pier ca înjurăturile prietenilor dragi
alcoolizați singuri siringile tale
spală amprente de flăcări nu demoni
albul tău nu e zăpadă e scrisoare de dragoste
e certificatul de naștere al frigului din oase
e foșnetul bancnotelor false care mă cumpără integral

tu chiar nu vezi- chiar nu simți?
lumea din care vin nu-i măcelaria ta
dâra pe care-o las nu-i zeama unei bucăți de carne

*Grafică de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigismund
Todută” Deva*

sweet times

(sweet introutro)

acolo în sweet times
n-ai să ajungi niciodată
coapsele femeii se usucă
obrajii femeii se înnegresc
pielea i se face subțire
ca o prelată de acoperit mașinile morții

nu mai ai pentru ce să-i spui
că vremurile dulci au venit
vremurile dulci
n-au să ajungă niciodată la ora la care
aluatul nebuniei se scoate pufos
din mințile voastre încinse
vremurile dulci cresc ca niște viermi
în merele zbârcite ale altor trupuri
atinse de iarnă
iar
inima de diabetic a orașului bate tot mai încet

(featuring sweet masha)

iat-o pe fata cu ochi de linx.
ce mai faci, frumoasă fată cu ochi de linx?
cât mai ai din mine și cât ai pus de la tine
din amintirile de tinerețe ale vedetelor
din revistele cu formule magice
ale modelelor tale devenite
păpuși voodoo și grupuri statuare?
unde mergi, fată cu ochi de linx?
vremurile tale dulci sunt atât de aproape

(sweet heart)

decojesc un măr ca și cum i-aș da jos
unei păpuși pe care n-am avut-o niciodată
ciorapii de 10 deni.
mă uit foarte foarte atentă în ochii tăi
demian
pentru că aici era mai demult lumină
ca pe străzile din sweet times
ca în bistrourile din sweet times
lumina lor artificială și gustoasă
ca un fruct important din țările calde

(sweet home)

tai țările văzute din elicopter
sau stând pioasă in the death car
cu un creion argintiu
hărțile
familiei tale destrămate ca țesătura unui
ciorap fin
se rup la colțuri
acolo unde mâinile au căutat neputința pașilor.
și scrisorile noastre se rup la colțuri
demian
dar nu ca hărțile pe care le știi pe derost
ci
ca niște hărți pe care am uitat
să le traducem în mușchii dospți
pe gambe
fără măsură

(sweet prince)

mă învârt de foarte multe ori pe oră în jurul tău
nu știi exact ce doresc și de cine vreau să te-ntreb
cred că o să-ncep simplu ca și cum am vorbi
pe mirc și nu ne-am cunoaște scurtăturile sau camerele
secrete
salut demian lasă-mă să te sărut
mi-ar plăcea să vin în țara ta
și să ne plimbăm de mână prin lumile
pe care le-ai construit din argilă

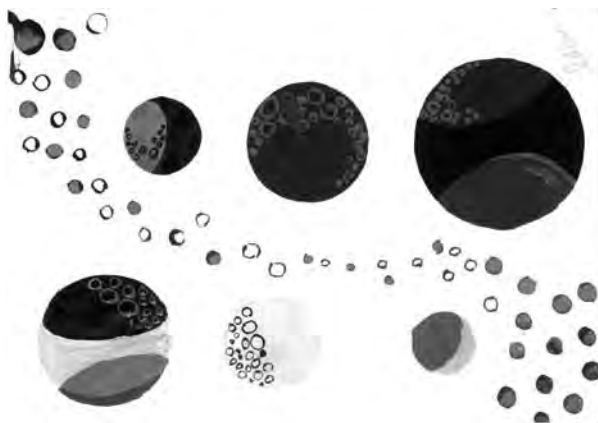
(sweet surrender)

nu mai port mănuși nu-mi mai tratez
singurătatea asta meschină
ca un cancer (argh)
fericirea-și face din nou somnul de frumusețe

(sweet melody)

învăț să supraviețuiesc cu muzica
din filmele proiectate pe pereții
din dormitor și cu subtitrările lor brutale
când numele meu e un nume de femeie
iar cuvintele tale sunt expresii intraductibile și
sâcâitoare

*Grafiță de Flavia Achim
Liceul de Artă „Sigmund
Todută” Deva*

(sweet times 331016)

bun venit în sweet times
cu urmele tale de purece gras
îmi murdărești cearceafurile și pielea
bun venit în sweet times
cineva ne face un ceai
în sweet times totul se anulează de la sine
finalurile amare și cuvintele acre
dovezile suferinței și sărăturile de sub ochi
în sweet times toate zilele seamănă unele cu altele
ca acadelele chupa-chups
în sweet times toate fetele fac bani pentru că
au mare nevoie de haine frumoase și farduri

(sweet promotion)

nou!
fără relief
fără perspectivă
high-quality
cheapest available
dragostea mea în
2d

Grafică de Radu Roșian

(sweet revenge)

ca să trec de mine trebuie să suport
gustul amărui al sfârșitului de capitol
demian vremurimaibune/demian vremuriamare
și simt că
e ca și cum aş devora o amandină tăvălită
prin praf bej de cretă

ca să trec de mine trebuie să traversez crizele
toamnei și ale iernii petrecute într-un episod
de sitcom cu audiență
mă îmbrac într-un personaj pozitiv și-mi
controlez ieșirile în scenă

i guess i'll see you at the bitter end

N.R. - Grupajul de poeme a fost selectat după revista electronică Tiuk !

Elena Raluca

WEBER

Născută în Hunedoara la 18 august 1987, absolventă a Colegiului Național „Iancu de Hunedoara” din Hunedoara, Profilul *Matematică–Informatică – Limba Engleză Intensiv*, Promoția 2006

Studentă a:

- Facultății de Litere, Istorie și Teologie, Specializarea Limba Engleză - Limba Germană (nivel avansat)
- Facultății de Științe Politice, Filosofie și Științe ale Comunicării,

Specializarea Relații Internaționale și Studii Europene din cadrul Universității de Vest–Timișoara, linia de predare în limba Germană

Colaborează la numeroase reviste de cultură și artă din țară și străinătate, deținând o serie de importante premii literare naționale și internaționale.

Este cuprinsă în prestigioase antologii lirice românești și străine.

CĂRȚI PUBLICATE :

- BUNĂ DIMINEAȚA, LUMINĂ ! - Editura “EMIA”- Deva, 1999
- PASĂREA FĂRĂ NUME/ THE UNNAMED BIRD - Editura Mirton, Timișoara, 2001 (volum de versuri în ediție bilingvă)

REFERINȚE CRITICE (selectiv)

“...Raluca Elena Weber, o adolescentă emotivă, cu chip angelic... Dincolo de această fragilitate ascunde, însă o ființă puternică, un talent polyvalent. La doar 16 ani, tânăra scrie eseuri în limbile română, engleză, germană și franceză . A publicat deja două volume de poezii și a obținut numeroase premii și distincții naționale și internaționale la desen și literatură..”

*Andreea Adam – ziarist : “Raluca, steluța talentată”
“Hunedoreanul”, cotidian al județului Hunedoara, editat de MediaPro,
Nr.1007, 2 aprilie 2004, pag 5*

Elena Raluca WEBER

<<Uneori îți este greu să faci pronosticuri despre viitorul unui copil care atinge zborul unui fluture, câștigând definitiv tehnica unei compoziții anume.

Un drum la începutul căruia întâlnești zâmbetul inocent ce îmbrățișează fără nici o ezitare realitatea, obligă la mult mai multă atenție, articulând bucuria unui albastru imaginar. Jocuri și jucării, personaje ce însoțesc copilăria se răsfață în lumina cărții Ralucai printre desene vii, atractive și cuvinte rostite ca în “Zorii altei zile” ce “vor spori lumina”, cu un alt curcubeu pe care autoarea îl roagă, întrebându-l :

“Dragă curcubeu/ Vrei să fii al meu ?”, “Bună dimineața, lumină !” rămâne o dimineață însoțită din care pornește Raluca spre alte, necunoscute lumini ... >>

Paulina Popa - Director revista “Semne” - Ed.Emia Deva

“...Înzestrată, studioasă, însetată de cunoaștere și capabilă de performanțe, ea își scrie poemele în limbile engleză, germană și română. Un talent pentru care sunt gata să pariez cu inima și cu exigența de a ocroti o floare rară. Metaforă vie, vibrantă, ea este tenace și plină de verva izvorâtă de simțul valorii, fie că scrie poeme, eseuri sau pictează ...”

Eugen Evu - “Raluca Weber confirmă...” - revista “Provincia Corvina” anul 8, Nr.34, pag 44, dec 2004, (revistă trimestrială care apare la Hunedoara sub egida Uniunii Scriitorilor, cu sprijinul AsCUS Provincia Corvina și a Primăriei Hunedoara).

„,Rare mi-a fost dat să primesc darul unui talent de o așa vigoare , de pretimpuriu ,înzecit de o neobișnuită perseverență, parcă sub nimbul unui spirit care coboară întru a se reînălța , sorbind cu impetuoșitate din inefabilul Graal al revelației... Raluca Elena Weber are toate semnele unui destin creator , pe care îl provoacă într-un mod cuceritor , și sunt sigur că va reuși să fie iubită , auzită și răsplătită astfel , așa cum merită .

Iată un mesager al poeziei mileniului trei, de care în primul rând noi, concitadinii ei, suntem mândri... Mă bucur pentru ea ca de un dar din partea Providenței. Cred cu tărie și bucurie în destinul ei de excepție...”.

Eugen Evu

ETERNUL VREMELNIC

Motto:

Ce e Veșnicia?

Un cuvânt uitat pe cerul Omenirii...

rugăciune

Dorm îngerii sub pleoapa-ți înflorită
Pupila-ți se topește...Acrilic trist
Pe stradă zace-o Foaie-Acatist
În care Ieri visa privirea-ți ostenită.

Afară-i Mâine pentru flori
Un sunet sacru care-ți dă fiori
E rouă pe cărarea osândită
De pașii tăi, icoană despletită...

catharsis

E-atâta zgomot și nu e Nimic
În tot acel Ceva din fiecare
Căci umbrele se-nchină spre-ntrupare,
Iar trupurile, spre Neantul în Mișcare.

Apocaliptic, dorm visele-n cădere
E azi, e mâine, se naște în tăcere
Mâna-ți de gânduri însângerată
Sculptează o lume cu fruntea plecată...

vălurind

Sunt rânduri izvorâte dintr-un val
Plângea uitarea-și într-o scoică
O încrustare în profanul mal
Trist orizont al clipei de coral...

Pe stânci își leagăn` păsările dorul
Suspin-abisul spre înalturi
Ceru-și semnează propriile șpalturi
Și plouă Ieri ca să-ți alunge norul...

zeus

Din trupul gol al clipei noastre grele
Am făurit în palma-mi secole uitate
Atemporal, dorm veacurile grațiate
Adun și scad nemuritoare stele.

Căci cerul e prea sus ori e prea jos
Îngândurata-ți frunte, alb colos
Din recea marmură îți sfarmă Veșnicie
E-amurg în răsărit de noapte-vie...

Grafiță de Radu Roșian

eternul vremelnic...

E somn pe frunza iscălită
De mâna Timpului Trecut
E Viitor în clipa-ți-așternut
Și “Astăzi” în privirea pironită.

Primăvăritic, se înfășoară Pământu-n Cuvântare
E glas de antice urne vămuite
În timpul timpului atimp zac asfințite
Căci se rostește iarăși discursul despre “Stare”:

A fi, a exista, e pentru tine
- Pribeagă ființă peste vechi hotare
Ce-n existență îți zidești altare -
Un bocet mortuar fără cuvinte.

APPOLINIC

oniric

Tot ce țin în pumni sunt aripi
Amăgite-n Zbor-Lumină
Alergându-se-ntre gânduri
Și strigându-și eul : „Vină!”

Nudul tău șoptit se-ngână
Printre buzele-mi uitate
Și sărutul se-nfioară
Ascunzându-se de toate.

Stau și dorm în tine glasuri
Șerpuite în pocaluri
Fericiri de ieri și astăzi
Își creează idealuri.

Și e somn pe raftul rece,
Dar imagini se perindă
Îți aud pasul cum trece
Peste visul de sub grindă.

demiurg

Schițând trăsături în cărbune
Surprinz vocea Somnului-Zeu
Penel gesticulând Morpheu
Te-aștept descifrându-i rune.

Tu mă privești cu genunchi inocent
Arcuind printre gene un vis
Zorii clipesc, despletindu-și lent
Amarul nocturn aieva promis.

appolinic

Ascunși într-o frunză, iubeam să iubim
Unul în doi, muream să trăim
Șoptind unui Măine departe de gesturi
Că Timpul și Spațiul sunt doar niște resturi.

Sfidând axiome și chipuri deșarte
Am convertit Aproapele-Departate
În viziune realistă
Să alungăm Luminii mina-i tristă...

Grafică de Radu Roșian

epilog?

Călăuzindu-ți vocea din scoica păstrată
În pleoapa-nisip de sub Mare
Rămân Pescărușul de azi și odată
Zburând în derivă pe valul-cărare.

Am uitat să iubesc, violă crispată!
Portativu-cămașă-l privesc dezgolit
Arcușul de-o durere mată
Îngână mereu c-am greșit!....

Tu, simfonie dezbrăcată
Ți-arunci o algă pe umerii goi
De tot ce n-a fost între noi...
Ascultți aplauzele-ncoronată

primordială

Te decupez de pe un sentiment
Și te lipesc la loc atât de asimetric
Încât din sufletu-ți ascet-profetic
Rămâne doar un zâmbet influent.

Grimasa însă-mi aparține mie,
Iar mimicii de pe colaj
Îi corespunde simplu să descrie
Al societății apanaj.

Din tăieturi reconstruiesc o voce
Făr' de părere și păcat
Strivind cu foarfeca un Măr atroce
Demonicul admonestat...

Grafică de Radu Roșian

PĂSĂRII SPIN...

fortuna labilis?...

Când te-alinți prin Euri, spune-mi ce te doare?
Sub veșmânt de margini, Suflete de Soare
Nu-i nimic în teama, ce se joacă-n trupuri
Se alungă veșnic, amăgind în cupluri.

Aliatul geme, greu e azi Pământul
Doar pe umeri darnici dănțuiește Sfântul
Și se modelează...chip cu chip în voce
Rămânându-și sieși un model atroce.

Doare când ești Euri, în plural al sorții
Sfarmi în palme gânduri, apocrife Morții
Ești și nu, și suferi. Pentru tine patimi
Stau ca un miracol între mii de Fatimi...

ciclop

Ochi în ochi stau uși deschise	
Și se oglindesc în Sine	Când se-nchid, rămân Nimicuri
Cresc imagini compromise	Printre cioburi de fereastră
Dintr-un Rău și într-un Bine.	Mâini-Copil le strâng în plicuri
	Pentr-o namilă sihastră...

mimicii

Sprâncene se invită la scenete pasagere
Transpunând în arcuire mii de gesturi efemere
Actori fără scenariu se-mpiedică fugar
Schițând o plecăciune în stilul lor amar.

Valsând în Neștiință, se-nchină astăzi gene
Plutesc cu amăgire de simple Sânzienne
De Iele dănțuinde, amețitor-inert
Dezvăluindu-și Eul și Sinele incert...

tragi-comic...

Se-aruncă peruci, după uși și cortine
Se calcă-n picioare costume
Replici de azi, veșnic postume
Privesc Paiața cum vine...

Fiecare urmă-i un petic de fard
Fiecare scenă, cenușă de bard
Fără veșmânt și Cuvânt
O mască surâde Pământ...

Evei

Motto: Te naști ca să naști!...

Sunt lentile și lentile
Pe clepsidre și clepsidre
Trupuri de cariatide
Transparența unei File.

Noi ulcioare și broboadă
Nasc mai vechiul eponim
Prin Păcate să transpară
Sunetul de spirit-mim...

profana reflexie

Dublu Narcis, te joci „De-a Oglinzi”
Cumperi imagini, iarăși te vinzi
Infamele gesturi dintr-un Adam
Și-anină persoane de trupul bigam.

La rever, un deget spadasin se-ndreaptă
Și se amăgește, treaptă după treaptă
Nud e Adevărul, doar ca Utopie
Spirit de păpușă, ochiul de hârtie...

CIULEANDRA?....

penel

In memoriam, Valeriu Bârgău

M-am ghemuit în urma ta pierdută
Și m-am înveșmântat cu pasul sideral
Plutea în zbor de amforă căzută
O aripă din pana lui Dedal.

Umbra sărutului se despletea
Asupra negurii de somn subtil
Simțeam sprânceana cum te ocrotea
Se îngâneau Cuvintele-Copil...

ciuleandra?...

Le-au dat nebunilor hârtie
Făr' de condei și de cerneală
Și totuși au voit a scrie
Să le rămână Fiilor tocmeală.

Au smuls nebunii viciul din călcâie
Și l-au horit demonic printre coate
Peste uman se ridicaseră din frâie
Și modelau Cuvântul ca din toate.

Normali prin definiție acum
Nebuni mai sunt doar între ei
Preluând identități de semizei
Scriind cu degetu-n nisipul de pe drum.

simfonie

Umărul tău pe umărul toamnei
viorile-și rostesc Măști
desculț, Cerul moare
Pământu-și încalță Înaltul
veșminte uitate nasc în renașteri
nudul frunzei...

HUMANITY WITHOUT CHILDHOOD
(OMENIRE FĂRĂ COPILĂRIE)

Prologue

You were the Nothing I thought about,
You were the Something, without a doubt,
The spirit within unleashed the Being
You became a body, thus a feeling.

And so my character was born,
From masks and faces, always torn,
Above the truth, above the lie,
Wishing he would never die.
Yet a beginning is expected
From shadows, dust and ash erected.
A plot, a climax, and an end
Send for an action, send for sand
Broken egg timers cry a thought,
Beneath a mirror, ego caught.
Let us proceed to something new
Drink up the Fantasy's true brew.

A 'Once upon' do not embrace
As far beyond is this a race
For those who lost and found again
A sea of Hope or just a grain.
You shall face your own reflection
A Narcis-type of resurrection.
Identity is what one seeks
In the dark depths of River Styx.
It's not a myth, don't be deceived
A conscience you will have received,
After reading lines of human mind
Approach your destiny, approach it blind...

Elena Raluca WEBER

In the middle of Time's line
A life began to feel like mine,
I am an embryo of words
Of pens far mightier than swords.
You may await some kind of prose
From my creator's womb arose'
But there is more besides this fire
It is the voice of inside choir.
Alas, I now exist, I am
Sir Selfinator Galaham.
Baptized in me and all around
To tell a story I am bound.

"I am a creature never seen,
Morphed with a human, could I win?
I am myself in every way,
Nothing can touch me, not this day..."
At least that's what I dared think
Until Fortuna gave a wink.

Grafică de Radu Roșian

Living in a world of walls
Impeding me to see the dolls
We are to ourselves
Dusty dolls on inside shelves,
I swam a life of human lie,
And I'm no human, I'm a cry.
The earthly mirrors Man destroyed
Converted me into a void.
I didn't know that, didn't care,
I didn't think how I could share.
Thus I lived day after day,
With no one there and me away...

II

Simply Self, simply Me
Well above the Wisdom Tree
I was the Apple, that was all
It was enough for being tall
In my own eyes, in other eyes
Sheltering concealed "Why"s.
But one day a pure child
Brought a mirror. Tamed, not wild.
He asked me to look at it
Child of tomorrow, child of wit.
I snared, ego in my veins:
"Could this child destroy my chains?..."

Then I looked, a webbed reflection
Brought about a recollection.
It was ME, how horrifying
I could see myself in "Dying".
Yet I stared away in pain
Wondering what I might gain
From all the suffering endorsed,
"Am I doomed or am I cursed?..."

Elena Raluca WEBER

The child watched me, smiling white
A wingless soul, a ray of light.
“I’m sorry, child, I really am
I swear, I am Sir Galaham.
Who are you? Stop tormenting me!”
“I am yourself, so I am we...”
Giving up his sandals, giving up his clothes
The child stepped inside me, it was his choice.
Suddenly, I saw myself. I saw it, yes
It was me, not more, nor less...

*Miracles happen, this comes to say
How can one better discover his way
Than facing his fears, his child, his adult
Without regarding it as a cult?
Humanity, just take as provocation
This quest of being human-nation!...*

*Grafică de
Üzeyin Gayci - Franța*

ICH (EU)

Masken
(*măști*)

„Spieglein, Spieglein an der Wand, ist meine Seele dir bekannt?

Wer ist das ‘Ich’, das ‘Sich’, das ‘Mich’

In einer Welt der ‘wahrscheinlich’ ? “

“Du bist, ich bin, das ist Unsinn! ”

Antwortet das Spiegel, ohne Kinn

Ohne Kopf und ohne Grund,

Bloß ein Auge und ein Mund.

“Wo bin ich geblieben, wo bin ich jetzt?

Frag´ ich mich täglich, frag´ ich zuletzt...”

“Niergends und Nichts, Etwas und Etwas...

Gestern ist alt, dein Herz ist jetzt kalt.”

“Wieso?...”

Grau ist der Schauspiel, meine Tagen sind grau,
Die Courage fehlt mir in meinem seelischen Stau.

Meine Masken sind staubig, staubig bin ich
Ein Theater ist alles, kein ‘Ich’, wesentlich.”

“Du hast dich verkauft, vergessen hast du
Prinzipen und Werte -heut´ hast du keine Ruh´...”

“Ach, schweig doch, du Spiegel, du spinnst und du lügst
Hilf mir nun bitte! Welche Maske verfügst?

Meine Rolle ist anders, anders bin ich

Hilf mir, du Spiegel! Oder lass mich in Stich...”

Er weinte und weinte, bis morgen früh...

Wo ist seine Seele? Wo glaubest du?...

„MASKEN“ - Teilnahme an dem Gedichtewettbewerb 2005 der Bibliothek deutschsprachiger Gedichte, München, Deutschland => Veröffentlicht in der Anthologie „*AUSGEWÄHLTE WERKE VIII*“, Seite 484, Abteilung „*INNENWELT*“ („*MASKEN*“ - poem publicat în Antologia „*AUSGEWÄHLTE WERKE VIII*“ în urma participării la Concursul Bibliothek deutschsprachiger Gedichte, München, Germania, Ediția 2005, pag.484, Secțiunea „*INTROSPECȚIE*”)

GUTACHTEN (*APRECIERI CRITICE*):

„Es wird deutlich, dass Sie Einblicke in die Welt der Gefühlen genommen haben.Zur Beurteilung Ihrer Arbeit haben wir uns besonders mit den sprachlichen, inhaltlichen, poetischen und kreativen Aspekten Ihres Gedichtes <MASKEN> befasst. Der Text, den Sie zum Wettbewerb eingesandt haben, erzeugt in eigenständigen Einfällen (...) eine sprachlich bemerkenswerte Schöpfung. Inhaltlich ist Ihr Beitrag (...) durchgehend überzeugend.In punkto Bildgestaltung (...) ist Ihr Willen zum Ausdruck wahrnehmend.“ (Michaela Didyk, Vorsitzende der Jury-Dozent in Germanistik, Philosophie, Kulturmanagement, mit Schwerpunkten auf Literaturkritik, Textedition und Ästhetiktheorie) => „Este evident că ați abordat tema introspecției psihologice. Spre evaluarea operei Dvs. am interpretat aspectele lingvistice, conceptuale, poetice și creative ale poemului <MASKEN>. Textul pe care l-ați expediat la Concurs generează prin intermediul unui interludiu ideatic o genезă lingvistică demnă de laudă. Contextual, creația Dvs. este permanent convingătoare. Din punct de vedere imagistico-stilistic, dorința Dvs. de exprimare transcende.“ (Michaela Didyk, Președintele Juriului- Docent în Germanistică, Filosofie, Management Cultural, cu puncte forte in Critică Literară, Editare Text și Teorie Estetică).

„ Die Aufnahme Ihres Gedichtes in diesen Band stellt eine besondere Auszeichnung dar, denn nur die besten Einsendungen des Wettbewerbs wurden für diesen Band ausgewählt.“ (Anne K. Schmidt, Autorenbetreuung) => „Selectarea poemului Dvs. spre publicare în Antologie este o distincție deosebită, întrucât doar cele mai reușite creații expediate la Concurs sunt promovate astfel. ” (Anne K. Schmidt, Consilier Auctorial)

Mimesis

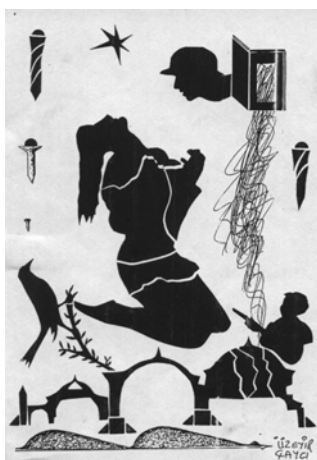
Schlag mich überall, nur nicht auf meiner Stirn
Es scheint als hätten Gesten kein ewiges Gehirn
Wie immer stirbt ein wenig die düsterrote Sonne
Die Knie beten ständig ohne ihre Ikone.

Warum sind Wörter traurig? Abgötter tanzen wieder
Man hört barfüße Schatten, und märchenhafte Lieder
Ertöne meine Sohlen, sei irgendwo in Zeit
Niemals für heute, doch morgen zu weit...

Schöpfung (*geneză*)

Zuerst war das Auge des „Sichs“, der Gedanke
Bei dem ich –die Menschheit, mich heute bedanke.
Ich war ´ne Idee einer Hand ohne Finger
Mir konnten nur Leid tun, die Finger des Singers
Ohne Stimme und Ton, der bloß flüstern wollte
Und wusste nicht sicher, ob er riskieren sollte
Ich bin doch heut´ etwas! Nicht oder...ja?
Hauptsache bin ich trotzdem da!...

Grafică de
Üzeyin Gayci - Franța

POSTFAȚĂ

Câmpul păzit de maci ...

Într-o necesară istorie a mișcării literare Hunedorene dintre 1950 (anii stalinismului-dejist) și anii 2000, vor fi, desigur, cuprinși, fără nici o cenzură, toți scriitorii importanți sau (și) minori, care au trăit și au creat aici ceea ce numim operă literară, în fond, prin reflectarea luminii exigenței, dar și prin contraste, se valorifică arta.

Există un număr de scriitori care și-au urmat destinul și au operă... Memoria lor este parte din memoria acestui oraș aflat peste cinci decenii sub stigma mono-industrializării, sau a celei a proletcultismului, care au impregnat, în mod rezonant, în rău sau în bine, viața și scrierile lor... Pentru câțiva dintre scriitorii hunedoreni cu operă, o prejudecată stăruie și e bine să știm, nici după 1989, autorii de dicționare nu au cuprins corect, semnificativ, totul. Au fost sporadice culegeri lirice sau de proză, dar ele au fost mereu alcătuite sub cenzură sau autocenzură. E drept că în cele două ediții ale Dicționarului de personalități hunedorene (editate la Deva), cunosc câțiva scriitori vârstnici care, în mod descalificant, și-au „cosmetizat” trecutul vieții și operei! Dar nu despre asta doresc acum să scriu.

Manifestul unei grupări post-moderniste a trasat generic ceea ce ei au numit fracturismul... Optzeciștii (parțial), au „migrat” în derută spre acest nou val, există un fel de instinct de grup care riscă gargarismul, iar extremele se numesc porno-lirici, cert este că o așteptată literatură catarsică, dacă nu exorcizantă, cu teme resentimentare politice, ori de condamnare a vechilor racile de la jdanovism, la dejism-stalinism ori ceașism, nu au apărut. În schimb, radicalismul fracturismului exaltă derizoriul, mai ales stările violent-erotice, defulatorii... Desigur, asta va funcționa până la o reeașezare a întregii societăți într-o dimensiune culturală sănătoasă...

Unii istorici literari, mai ales Laurențiu Ulici, uzează de conceptul de „promoție” sau „generație”, de principiu luând „seriile” după anul debutului, așadar șazeciști, promoția șaptezeci, (căreia eu îi aparțin), optzeciști, nouăzeciști, etc. Probabil procedeul va deveni

caduc, implicit, deoarece peste câteva decenii, am fi siliți să formulăm comic: douămitreizeciști” etc. ...

Persistă, mai ales în provincie, și grafomania, literatura minoră, a unor reprimăți pe criterii cvasi-estetice, dar care azi primesc un soi de ajutor social de la buget, spre a-și edita, în fine, cărțile. Cred că și acest fenomen este de tranziție, iar critica psihanalitică ar avea un subiect savuros pentru a disocia pseudo-arta lor, de arta autentică.

La cei 60 de ani ai mei, rămân îndrăgostit ca și atunci când eu însumi aveam anii lor, de acești visători, care vor fi, mâine, unii dintre ei, scriitorii vremii lor. Pot spune că le cunosc, în general, intimitatea creativă, șocurile, seismele psihice, impactul cu asperitățile realului, cele din care poate țâșni uneori izbulucul poeziei potabile, dacă vreți, Apei Vii .

Cred că am în acest sens un privilegiat simț al valorii și acea bucurie rară față de bucuria celui alt, prin creație. Mi-am editat parte din cărți, dar și reviste, dar și alte 54 de cărți ale unor confrăți, majoritatea nou-veniți. Atunci când eu știu calea spre afirmare, o arăt cu bucurie și celor care merg într-acolo. N-am cenzurat pe nimeni, dar atunci când au fost și oameni care scriu prost, neliterar, am stârnit, e omenește, și resentimente... E greu să accepți că nu ai pic de talent, dar mereu spun: nu e obligatoriu, dragă, să scrii neapărat! Poate faci altceva mult mai bine! Am văzut oameni care sunt agitați de o anume teroare de a fi scriitori. Am fost eu însumi, cândva, mușcat de această *terror mentis*, din care numai noua carte, confirmarea exigentă, te poate recalibra ...

Vom relua mereu, generație cu generație, minunea adevărată și impulsivitatea de a „cânta”, de a scrie liric, a „primelor iubiri” (Labiș). Eu cred că prima iubire este și ultima, celelalte, dacă mai sunt, fiind eboșe, replici, ecouri, siaje, umbre..., ale primelor revelații superioare, a intuitivei cunoașteri a enigmei Vieții ce înprimăvărează sufletele noastre, dacă ele sunt iubitoare... Dar există și suflete suferinde, care nu pot iubi, nu se iubesc nici pe ele însele, există frustrați, alienare, paranoism, genialoidism, schizofrenism, iar cei ce-și află în arte drogul, au fost și vor fi. Psihicul uman este crepuscular, mai ales unde Arborele Familial are

rădăcinile stricate, putrede. Altfel, există și suferințe numite socratic „boli de origine divină”, care, unele sublimează magnifici, ca ale lui Rilke, în elegiile duineze, Holderlin, considerat aproape un secol de la moarte, nebun, reconsiderat părintele poeziei romantice germane, Bacovia, Eminescu, Blaga, Botta, Stelaru, o, Doamne, literatura lumii e plină de atari suferinți !

...

„Cei care iubesc mai mult, mor mai mult”, însă arderile lor au darul de a da lumină și altora... Literatura este ardere diafană, una a sufletului ca prag al spiritului. Iar în miezul arderii, este omul care ne-a dăruit-o și nouă, ca i u b i r e **agapo**, nu iubire doar carnală, **erotikon**,... Lumina ei este Spirit activ, este seminar delicat, unde germinează valorile identității noastre culturale: de astă dată prin Cuvânt metaforic .

Noi, hunedoreni, avem un adevărat patrimoniu literar, iar timpul cel mare, succedat de viitoarele generații descendente, va face dreptate, adică va **a d e v e r i**...

Generația 1985 - 2005 este aici, preluând nu modele, ci învățăminte, nu lecții de stil, căci nimeni nu te învață cum să scrii; ești născut talentat, sau simplu imitator, versificator ori fetișizant, care parafrazezi involuntar, așadar plagiezi...

Numai valoarea ar trebui să fie criteriul promovării de către societatea democratică - oglinditoare: valoarea, oricum, va ieși la suprafață, prin ea însăși. Dar n-avem voie să ne facem vinovați de surzenie, ori de pricinuirea răului asupra ei! Ruptura (fractura) din 1990, constă și-n demolarea cercurilor sau cenaclurilor literare, unde exista criteriul unei subtile concurențe. Dar au apărut alte forme, mai ales în colegii și în facultăți. Total au dispărut cluburile muncitorești, sindicale, ori ale caselor de cultură, unde se instalase subordonarea politică și rar au subviețuit unele cercuri care constituiau nucleee ale numitei „rezistențe prin cultură”, a d-lui Nicolae Manolescu. *Subtextualitatea a fost, oarecum, o pervertizare a limbajelor și semanticii, așadar inducea și pervertizarea spirituală. Dedublarea .*

Hunedoara a dat scriitori importanți care-și merită numele de înaintași, de predecesori, așadar Hunedoara are o tradiție literară. Hunedoara nu a fost numai un oraș mono-

industrial, ci și un **oraș cultural**, indiferent ce tip de cultură s-a „modulat” după istoria dată. Hunedoara a avut o mișcare literară coerentă, temporar discontinuă, dar unde a fost valoare, s-au impus scriitori adevărați. Nu doar local, ori regionalist, ci unii s-au impus național și internațional. Nu toți scriitorii hunedoreni pot fi superficial taxați de proletcultiști, mai ales după 1970, când a adiat o liberalizare, e drept, de scurtă durată... Voi numi doar câțiva, diferiți prin multe, evident, ca stil și aderând unor diverse curente literare ale vremii, ori tradiționaliști, după cum le-a fost structura și vârsta. Nu-i voi numi pe cei vădiți veleitari, porecliți de noi „caracude”, acest soi trist de grafomani fiind și azi, ici-acolo, însă cititorii și destinul lor îi ignoră. Hunedoara a avut cenacluri literare și cercuri. În licee, mai ales, fiecare promoție și-a arătat câțiva poeți, exista deja o tradiție de a fi remarcați, promovați și lansați prin mișcarea noastră literară. Cele mai importante, prin cei ce le-au compus și au confirmat, în timp, au fost: Cercul literar sindical, inițiat „conjunctural” (egida ziarului Uzina Noastră) în anii stalinisti și cras-proletcultiști 1957, de scriitorii Iv Martinovici, Catinca Busuioc, Radu Enescu, Mircea Neagu, Nicuță Tănase, Ion Băieșu, Vasile Nicorovici, Horia Vasiloni, unii uitați total de istoriile literare, ca jdanoviști ori filosovietici penibili, alții, puțini la număr, depășind longevivi „triajele” și chiar barierele orașului numit „eternul șantier”, ori „capăt de linie” etc.

Puțin dintre dumnealor au răzbătut ulterior, salvându-și parțial opera de duplicitățile din sistemul cenzorial, polițienesc-politic, impus... Cercul, ulterior, s-a transformat în Cenaclul literar „Flacăra” al Scriitorilor Hunedoreni (afiliat parțial la Brașov) cenaclurile „Lupta” ori „Blaga”, îi numesc fără vreo ordine, așa cum îmi vin în gând acum: Iosif Lupulescu, Victor Niță, Valeriu Bârgău, Mariana Pândaru, Otto Ștark (emigrat în SUA), Alkis Sevastianos Vlahos (emigrat în Grecia natală), Nicolae Balșan, Martin Szegedi, Nicolae Crepcia, Mariana Pândaru, Radu Igna, Marin Porumb, Tiberia Cuza, Adrian Cristea, Nicolae Panaitescu, Ioana Precup, Nora Szalkay, Rodica Sorescu, Rodica Szalkay, Nostradamus, Mircea Tuță, Dan Pichiu, Ion Urda, Victor Isac, Traian Dinorel Stănciulescu, Nonu Avriganu, Al. Covaci, Dan Constantinescu, Neculai Chirica, Eugen Evu, Ioan Evu, Raisa Boiangiu, Tiberiu

Mariș, Ion Macovei, Carmen Demea, Adrian Demea, Gheorghe Nistor, Richard Wagner (emigrat în Germania) ș.a.

După 1990, am scos prima publicație LIBERĂ, numită KILOMETRUL ZERO, editată cu acei pe care niciodată nu-i voi uita, deoarece erau cenaclul **LUCIAN BLAGA**, (1975-1997), al Casei Municipale de Cultură, cel mai activ și rodnic din tot județul... Unii au confirmat, au editat cărți, alții au ajuns jurnaliști, filozofi, filologi, actori, alții au emigrat în Occident... Îmi sunt încă aproape sau îmi revin în amintire câțiva: *Ovidiu Băjan, Constantin Stancu, Nicolae Szekely, Petru Poiană, Dumitru Murăraș, Ioan Barboni, Flavia Barboni, Lăcrimioara Ursa, Liliana Petruș, Ana Ciontea (azi actriță în Franța), Nicoleta Ebner, Ion Mermezan, Zoli Szalkay, Rodica Szalkay, Viorica Birta, Felicia Kovacs, Ildiko Malea, Dan Pleșa, Liviu Ofileanu, Alin Făt, Robert Petrescu, Ana Maria Bugnar, Ileana Dîncu, Ana Maria Sorescu, Dumitru Burduja, Anca Uiegaru, Anișoara Călin, Călin Hera, Ioan Barb, Nicolae Vintilă, Virgiliu Vera, Nuța Crăciun, Cristina Furdui, Ligia Seman, Alexandru Ranta, Ioan Barb, Anca Nemeș, Tiberiu Dâscă, Monica Cherchez, Constantin Blaga și încă mulți alții... Așadar, o adevărată școală literară, cum s-a dovedit prin ani ca atare. Mulți s-au afirmat național sau internațional, toți sunt fii ai Hunedorei culturale.*

Între altele, unii au dobândit prestigioase premii naționale, interjudețene, alții cărțile proprii, iar la sala „Concordia – Studio, timp de 52 de luni, am realizat 52 de ediții „Studioul Artelor”, „Cafeneaua Literară”, recitaluri, vernisaje, teatru de buzunar etc.

Ulterior, prin acest cenaclu strict lucrativ, aveau să se perinde scriitori pe-atunci tineri, mă refer la cei ce aveau să devină cunoscuți, să li se editeze cărți, unele prin „celebrele”, concursuri editoriale, sub cenzură... unii să devină titulari ai Uniunii Scriitorilor din România. Aceștia au fost ori sunt: *Victor Isac, Neculai Chirica, Iv Martinovici, Dan Constantinescu, Eugen Evu, Ioan Evu, Valeriu Bârgău, Mariana Pândaru, Raisa Boiangiu, iar din noua generație, Nicolae Szekely. Se află în pragul titularizării Ioana Precup și Ovidiu Băjan ...*

Între cei cuprinși în această antologie există semnele certe ale unei continuități scriitoricești hunedorene, unele splendide. Nu

mă pronunț, ca să nu risc supărări și, sunt sigur, există și alții care vor fi cu adevărat scriitori, dar preferă singurătatea. Le doresc succes și mă bucur pentru talentul lor.

Precizez că toți cei antologați de mine, au debutat revuistic în „*Provincia Corvina*”, iar unii dintre ei au fost promovați și editați de mine la unele edituri și la alte reviste din țară și străinătate, cu toată cuvenita încredere, unii dintre ei confirmând și obținând premii în occident (Italia, Germania). Le vor urma și alții .

Actualii edili vădesc înțelegere față de noua cultură scrisă a acestui municipiu cu multiple valențe și, mai ales, cu foarte mulți tineri, cu școli și colegii din care mereu vor ieși la lumină talente, inclusiv literare. Avem profesori de literatură cu vocație, care știu să descopere semnele talentului, dincolo de exercițiile compunerilor, și, nota bene, avem o tradiție performantă la olimpiadele genului .

Ca antologator, sprijinit de Consiliul Local și de Primărie, doresc să dăm un semnal că acești liceeni, dincolo de specializarea căreia s-au dedicat prin studii, în Colegiile noastre, aparțin unui Municipiu cu **tradiție literară**, că ei se pot afirma oriunde, dar este **determinant** că au debutat aici, acasă la ei; că a venit vremea să se bucure nu doar de libertatea cuvântului (noi n-am avut-o, o viață), ci și de reala deschidere a democrației actuale față de cultura scrisă înțelegem **provincialism**, adică **inhibiție** marginală, mediocritate, ci pledăm, cu ușoară maliție, pentru ieșirea, pe drept, din complexul descurajant al depărtării de capitală. Este noul orizont ce-l deschide autentică democrație, libertatea artelor. Dacă semnatarii din carte vor fi în viitor nume de onoare ale literaturii noastre, avem tot dreptul a ne bucura. *Merituoșii pleacă deja la școli mai înalte - Erika Erdos, Raluca Elena Weber, Isabela Baranyai, Mihai Afilom, Olga Ștefan, Elena Raluca Weber, Petradiana Onciu, Ana-Maria Neag sau mezina grupului, Andra Kadar... și voi ceilalți, neștiuți, cei necuprinși în prima ediție, poate venind în viitor...*

Eugen EVU
Redactor șef al revistei
Nova Provincia Corvina

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE de Nicolae SCHIAU -----	5
Mihai – Victor AFILOM -----	7
Hanna Izabella BARANYAI -----	15
Erika ERDOȘ -----	31
Andra KADAR -----	49
Magdalena KUHN -----	65
Ana – Maria NEAG -----	73
Petradiana ONCIU -----	83
Olga ȘTEFAN -----	95
Elena Raluca WEBER -----	109
POSTFAȚĂ de Eugen EVU -----	127
Cuprins -----	133

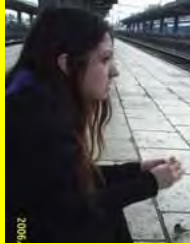
...

**Editura POLIDAVA
2006**

Imprimarea a fost realizată de
Tipografia TIMUX TIPO PROD din Hunedoara
Tiraj: 400 exemplare

© Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin *As.C.U.S. „Provincia Corvina”*

Promoția 2000

(de la stânga la dreapta, de sus în jos): Elena Raluca WEBER, Olga ȘTEFAN, Petradiana ONCIU, Ana Maria NEAG, Magdalena KUHN, Andra KADAR, Erika ERDOȘ, Hanna Izabella BARANYAI, Mihai – Victor AFILOM